

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WOMEN'S MURDER CLUB THRILLER

15th

Affair

JAMES
PATTERSON

THE WORLD'S BESTSELLING THRILLER WRITER

VE MAX

LINE PAETRO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Kitap Hakkında](#)
[Yazarlar Hakkında](#)
[Ayrıca James Patterson tarafından Başlık Sayfası](#)
[Adanmışlık](#)

[Birinci Kısım](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)

[İkinci Kısım](#)

[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)

[Üçüncü Kısım](#)

[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Epilog Bölüm](#)

[100](#)

[Bölüm 101](#)

[Bölüm 102](#)

[Bölüm 103](#)

[Ön İzleme](#)

[Teşekkürleri](#)

KADIN CİNAYET KULÜBÜ İLE TANIŞIN
Telif Hakkı

KİTAP HAKKINDA

Lüks bir otelde dört ceset bulundu

İlki sahte isimle giriş yapan bir adam. İkisi yan odada, gözetleme ekipmanlarıyla dolu. Dördüncüsü ise çok fazla şey gören evin hizmetçisi.

Dedektif Lindsay Boxer, yakalanması zor ve tehlikeli bir şüpheliyi araştırmak ve yakalamak için görevlendirilir. Ancak kocası Joe kaybolunca, aradığı şüphelinin kendisi olabileceğinden korkmaya başlar.

Dava giderek daha karmaşık ve kişisel bir hal alırken, San Francisco bir anda kimsenin unutamayacağı bir vahşetle karşı karşıya kalır.

Bazen sırlar ölümcül olabilir...

YAZARLAR HAKKINDA

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. *The Thomas Berryman Number* ile En İyi İlk Roman dalında Edgar™ Ödülü'nü kazandığından beri kitapları dünya çapında 300 milyondan fazla satmış ve son sekiz yıldır İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yazar olmuştur. Alex Cross, Women's Murder Club, Detective Michael Bennett ve Private romanları gibi son yirmi yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve aşk romanları ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır. Karısı ve oğluyla birlikte Florida'da yaşamaktadır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okuyucu olan kendi oğlundan esinlenerek, özellikle genç okuyucular için bir dizi kitap da yazmaktadır. James, Booktrust'ın Birleşik Krallık'taki Çocuk Okuma Fonu'nun kurucu ortağıdır.

MAXINE PAETRO üç roman ve iki kurgusal olmayan eserin yazarıdır ve James Patterson ile birlikte Kadın Cinayet Kulübü serisinin ortak yazarıdır. Kocasıyla birlikte New York'ta yaşamaktadır.

James Patterson tarafından da

1ST ÖLMEK İÇİN

Dört arkadaş bir araya gelerek Kadın Cinayet Kulübü'nü kurar. Görevleri mi? Yeni evli çiftleri düğün gecelerinde vahşice katleden bir katili bulmak.

2ND ŞANS

(Andrew Gross ile birlikte)
Kadın Cinayet Kulübü gizemli bir seri katilin izini sürer, ancak katil bir anda ortaya çıkınca işler tehlikeli bir hal alır.
takipçilerini av haline getirdi.

3RD DERECE

(Andrew Gross ile birlikte)
Bir şiddet dalgası şehri kasıp kavurmaktadır ve bunun arkasındaki kişi her üç günde bir birini öldürmeye niyetlidir. Şimdi de Kadın Cinayet Kulübü'nden birini hedef almıştır...

4TH TEMMUZ

(Maxine Paetro ile birlikte)
Ölümcul bir çatışmada, Dedektif Lindsay Boxer saniyelik bir karar vererek

uğruna çalıştığı her şeyi.

5TH ATLI

(Maxine Paetro ile birlikte)

İyileşen hastalar hastanede açıklanamaz bir şekilde ölüyor. Kimse sorumluluğu üstlenmiyor.

Bu ölümler trajik tesadüfler mi yoksa daha kötü bir şey mi?

6TH HEDEF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Zengin ailelerin çocukları sokaklardan kaçırılıyor - ama kaçırılanlar fidye talep etmiyor. Lindsay Boxer çok geç olmadan çocukları bulabilecek mi?

7TH CENNET

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ateşten zevk alan dengesiz bir katilin peşine düşölmesi ve valinin oğlunun ortadan kaybolması Lindsay'ın sınırlarını zorlamıştır. İzler soğudu. Ancak şiddetli bir yangın giderek yaklaşmaktadır ve birileri yanacaktır.

8TH İTİRAF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dört ünlü öldürölmüş olarak bulunur ve hiçbir ipucu yoktur: mükemmel bir suç. Çok az insan sıradan bir vaizin

öldürüldü. Ama karanlık bir sır saklıyor
olabilir mi?

9TH YARGI

(Maxine Paetro ile birlikte)
Psikopat bir katil San Francisco'nun en masum ve
savunmasız insanlarını hedef alırken, korkunç bir
şekilde ters giden bir hırsızlık olayı yüksek profilli bir
cinayete yol açar.

10TH YILDÖNÜMÜ

(Maxine Paetro ile birlikte)
Ağır yaralı bir genç kız ölüme terk edilir ve yeni
doğan bebeği hiçbir yerde bulunamaz.
Ama kurban sır saklıyor mu?

11TH SAAT

(Maxine Paetro ile birlikte)
Dedektif Lindsay Boxer'ın meslektaşlarından
biri acımasız bir katil mi? Dava sonuçlanana
kadar
11. saat.

12TH ASLA

(Maxine Paetro ile birlikte)
Hüküm giymiş bir seri katil iki yıllık komadan
uyanır. Cesetlerin nereye gömüldüğünü
söylemeye hazır olduğunu söyler, ama ne yapar?
Karşılığında ne istiyorsun?

UNLUCKY 13

(Maxine Paetro ile birlikte)
Birisi eski arkadaşlarını ziyaret etmek için San Francisco'ya döner. Ama neşeli bir buluşma kartlarda yok.

14TH ÖLÜMCÜL GÜNAH

(Maxine Paetro ile birlikte)
Yeni bir terör San Francisco sokaklarını kasıp kavuruyor ve katiller polis üniforması giymiş. Lindsay, suçluların zeki sahtekârlar mı yoksa yoldan çıkmış polis memurları mı olduğunu araştırırken tehlikeli bir çizgide ilerler.

ALEX CROSS ROMANLARI

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Alex Cross'un Davası (*Richard DiLallo* ile birlikte) - Ben, Alex Cross - Çapraz Ateş - Alex Cross'u Öldür

-

Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge* ile) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge* ile) - Worst Case (*Michael Ledwidge* ile) - Tik Tak (*Michael Ledwidge* ile) - Ben, Michael Bennett (*Michael Ledwidge* ile birlikte) -

Gone (*Michael Ledwidge ile*) -
Burn (*Michael Ledwidge ile*) -
Alert (*Michael Ledwidge ile*) -

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile birlikte*) - Private London (*Mark Pearson ile birlikte*) - Private Games (*Mark Sullivan ile birlikte*) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) - Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile birlikte*) - Private L.A. (*Mark Sullivan ile birlikte*) - Private India (*Ashwin Sanghi ile birlikte*) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) NYPD
Red 2 (*Marshall Karp ile*) NYPD Red 3
(*Marshall Karp ile*) NYPD Red 4
(*Marshall Karp ile*)

TEK BAŞINA GERİLİM

Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*Marshall Karp ile*) David Ellis - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - The Thomas Berryman Number - Truth or Die (*David Ellis ile*) Howard Roughan) - Cinayet Evi (*David Ellis ile*)

FİKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile birlikte*) -
The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile
birlikte*)

ROMANS

Sundays at Tiffany's (*Gabrielle Charbonnet ile*) - The
Christmas Wedding (*Richard DiLallo ile*) - First Love
(*Emily Raymond ile*)

DİĞER BAŞLIKLAR

Augusta'da Mucize (*Peter de Jonge ile*)

SAYFA ÇEVİRENLERİN AİLESİ

ORTAOKUL KİTAPLARI

Hayatımın En Kötü Yılları (*Chris Tebbetts ile*) - Get
Me Out of Here! (*Chris Tebbetts ile*) -
My Brother Is a Big, Fat Liar (*Lisa Papademetriou ile
birlikte*) -
Kabadayılar, Brokoli ve Yılan Tepesi'nden Nasıl Kurtuldum (*Chris Tebbetts ile*) -
Nihai Hesaplaşma (*Julia Bergen ile*) - Rafe'i Kurtarın! (*Chris Tebbetts ile*) - Just
My Rotten Luck (*Chris Tebbetts ile*)

KOMİK SERİLER

I Funny (*Chris Grabenstein ile*) -
I Even Funnier (*with Chris Grabenstein*) - I
Totally Funniest (*with Chris Grabenstein*) -

I Funny TV (*Chris Grabenstein ile*)

HAZİNE AVCILARI SERİSİ

Hazine Avcıları (*Chris Grabenstein ile birlikte*) -
Nil'deki Tehlike (*Chris Grabenstein ile birlikte*) -
Yasak Şehrin Sırrı (*Chris Grabenstein ile birlikte*)

ROBOTLARIN EVİ SERİSİ

Robotlar Evi (*Chris Grabenstein ile*) - Robotlar
Çıldırıldı! (*Chris Grabenstein ile*)

DiĞER RESİMLİ ROMANLAR

Kenny Wright: Süper Kahraman (*Chris Tebbetts ile*) -
Homeroom Diaries (*Lisa Papademetriou ile*)

MAKSİMUM SÜRÜŞ SERİSİ

The Angel Experiment - Okullar Sonsuza Dek Tatil -
Dünyayı Kurtarmak ve DiğEr Ekstrem Sporlar - Son Uyarı - Max - Fang
- Angel - Nevermore - Forever

İTİRAFLAR SERİSİ

Bir Cinayet Şüphelisinin İtirafları (*Maxine Paetro ile
birlikte*) - Özel Okul Cinayetleri (*Maxine Paetro ile
birlikte*) -
Paris Gizemleri (*Maxine Paetro ile*) - Bir
Meleğın Öldürölmesi (*Maxine Paetro ile*)

CADI & BÜYÜCÜ SERİSİ

Witch & Wizard (*Gabrielle Charbonnet ile*) - The Gift (*Ned Rust ile*) -
The Fire (*Jill Dembowski ile*) - The Kiss (*Jill Dembowski ile*)
The Lost (*Emily Raymond ile*)

DANIEL X SERİSİ

The Dangerous Days of Daniel X (*Michael Ledwidge ile*) - Watch
the Skies (*Ned Rust ile*) - Demons and Druids (*Adam Sadler ile*) -
Game Over (*Ned Rust ile*) - Armageddon (*Chris Grabenstein ile*) -
Lights Out (*Chris Grabenstein ile*)

GRAFİK ROMANLAR

Daniel X: Uzaylı Avcısı (*Leopoldo Gout ile birlikte*)
- Maximum Ride: Manga Vols. 1-8 (*NaRae Lee ile*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için
www.jamespatterson.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

Ya da Facebook'ta hayranınız olun

15th Affair

JAMES
PATTERSON
VE LÑAXINE PAETRO

CEN Ĭ UBY

Kadın Cinayet Kulübü dostlarına

BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 1

ALISON MULLER klasik bir güzelliğe sahip değildi ama salınan sarı saçları ve güneş gözlüklerinin çerçevelerini fırçalayan kakülleriyle dikkat çekiciydi. Siyah deri montu dar kot pantolonunun dizlerinin üzerinde genişliyordu ve kararlı adımları yüksek topuklu botlarının çıkardığı kesik kesik seslerle noktalanıyordu.

O öğleden sonra, San Francisco'daki Four Seasons Hotel'in altın sarısı lobisinde ilerlerken, Ali resepsiyonda sıraya girmiş, şöminenin önündeki sandalyelere çökmüş, kattan geçen her erkeği, kadını ve çocuğu kontrol etti. Bir yandan kocası ve küçük kızları Mitzi ile telefonda konuşurken bir yandan da turistleri ve iş adamlarını not edip etiketliyor, gözlerini kaçıramayan erkeklerin bakışlarını başka yöne çeviriyordu.

"Aslında unutmadım, Mitz," dedi Ali beş yaşındaki çocuğuna. "Daha çok izini kaybetmişim gibi."

"Unuttun," diye ısrar etti kızı.

"Tam olarak değil. Büyük günün yarın sanıyordum."

"Herkes senin nerede olduğunu bilmek istiyordu," diye yakındı kızı.

"Bunu telafi edeceğim tatlım," dedi Ali.

"Ne zaman? Ne ile?"

Ali'nin düşünceleri on dördüncü kattaki bir odada onu bekleyen adama doğru ilerledi.

"Babamla konuşmama izin verin," dedi Ali.

Çarpıcı modern sanat sergisini geçti ve lobinin kuzeybatı ucundaki asansör bankına ulaştı. Kapının önündeki çiftin arkasında durdu. Fransızlardı, akşam yemeği planlarını tartışıyorlardı, duş almak ve üstlerini değiştirmek için yeterli zamanları olduğu konusunda hemfikirdiler.

Ali telefonunu karıştırdı, e-postalarını, *Investors Business Daily*'nin manşetlerini ve Michael'ın kaybolup kaybolmadığını soran mesajını kontrol etti. Ali'nin kocası hatta geri döndü.

"Elimden geleni yaptım," dedi. "Teselli edilemez durumda."

"Onunla başa çıkabilirsin, canım. Yapabileceğine eminim. Eve gittiğimde ona internetten bir şeyler sipariş edeceğim."

"Hangisi ne zaman olacak?" diye sordu kocası.

Tanrım. Sorular. Hiç bitmeyen sorular.

"Yemekten sonra," dedi Ali. "Özür dilerim. Eğer öyle olmasaydı seni ekmezdim."

önemli."

Asansör kapıları açıldı.

"Gitmeliyim."

Kocası "Mitzi'ye hoşça kal de." dedi.

Kahretsin.

Dedi ki, "Bir dakika bekle. Sinyal alamıyorum."

Ali asansöre adımını attı ve sırtı köşeye dönük bir şekilde durdu, ceketini beline soktuğu silahın kabzasını ortaya çıkaracak şekilde ayrıldı. Kapılar kapandı ve kabin hızla ve sessizce yukarı doğru yükseldi.

Ali on dördüncü kata çıktığında, pelüş halı kaplı koridorda yürürken kızıyla konuştu.

"Bayan Mitzi?"

1420 numaralı odaya ulaştı ve kapıya vurdu, kapı açıldı.

Ali telefona, "Doğum günün kutlu olsun. Yakında görüşürüz. Öpüyorum, öpüyorum. Güle g ü l e ."

Kapattı, odaya girdi ve Michael'ın kollarına girerken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

"Geç kaldın," dedi.

BÖLÜM 2

MICHAEL CHAN Ali'nin gözlüklerini çıkardı ve nefesini içine çekti. Bu kadını unutamıyordu ve denemişti de. Kadın ona gülümsedi ve adam ellerini yüzünün iki yanına koyup gülümsemesini öptü.

Bir öpücük bir dizi öpücüğü ateşledi: derin, anlamlı, önemli. Michael Ali'yi kaldırdı ve Ali bacaklarını onun kalçalarına doladı ve Michael onu San Francisco üzerindeki suluboya gün batımının aydınlattığı lüks mavi-bronz süite götürdü.

Chan manzarayı fark etmedi. Ali orkide ya da egzotik bir misk gibi kokuyordu ve dili onun kulağındaydı.

"Çok fazla," diye mırıldandı. "Sen çok fazlasın." Adam onu yatağa indirirken nefes nefese kalmıştı.

"Bekle," dedi.

"Elbette. Ben sabırlı bir adamım," dedi. Kanı kabarıyor, dikkati dağılıyordu.

Ellerini kalçalarına koydu ve onun ne yapacağını görmek için izledi. Başını kaldırıp ona baktı, sıcak bakışları sanki onu ezberliyormuş gibi vücudunda ve güçlü yüz hatlarında gezindi. Nadiren görüşüyorlardı ama görüştüklerinde yabancılarımı gibi davrandılar. Bu bir oyundu. "En azından bana adını söyle," dedi.

"Önce sen."

Botlarını çıkarıp bir kenara fırlattı. Kadın doğruldu, ceketini silkti ve yatağın kenarına itti. Silahı belinden çıkardı, nişangahından baktı, namluyu kokladı ve komodinin üzerine koydu.

"İlginç," dedi. "Elle işlenmiş."

Yatağa onun yanına oturdu ve ona uzanmasını söyledi, kendisi de onun yanına uzandı. Kâküllerini gözlerinden uzaklaştırdı.

"Senin adın."

Kadın uzandı ve elini adamın pantolonunun önünden geçirdi. Adam onun bileğini yakaladı.

"Ummmm, ben Renata." dedi. "Giovanni," dedi. "Gorgonzola Prensi."

Güldü. Müthiş bir kahkahaydı. "Sonunda Peynir Prensi'yle tanıştım."

Michael yüzünü asmadı. "Doğru. Ve kraliyet ailesini asla bekletmemelisin."

Yanağını okşadı, sonra parmaklarını bluzunun yakasının altına daldırdı.

"Sanırım sizinle daha önce bir kez karşılaşmış olabilirim," dedi. İnci düğmeleri ilmeklerinden kurtardı.

"Sanmıyorum," dedi. "Ben olsam hatırlardım."

Elini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, sonra saçlarını topladı, sol elinin etrafına sardı ve başını geriye çekti.

İnledi ve dedi ki, "Bana üç altın ödedin. Trevi Çeşmesi'ne bakan oteldeki odana geldim" -içini çekti- "dedi.

"Roma'da hiç kalmadım," dedi.

Yüzü kendisine dönük olacak şekilde onu çevirdi. Vücudunun uzun kenarından aşağıya, kalçasına ve sırtına doğru okşadı. Kendisinden uzaklaşmaya çalışırken boğazından gelen yumuşak sesler hoşuna gitti.

"Kocanıza söylediniz mi?"

"Bunu bana neden soruyorsun?" dedi.

"Çünkü seni dışarı atmasını istiyorum."

Kot pantolonunun belindeki kapamayı açtı, fermuarı indirdi, ayağa kalktı ve kot pantolonunu ve tüm kıyafetlerini çıkardı.

Kapıdaki sesi duymadı.

Bu onun yapacağı bir şey değildi. Üstün duyuları vardı ama onlar devreye girmişti. Ali ona bakıyordu -gözlerindeki o bakış neydi?

"Kilitte bir kart sesi duydum." dedi. Bir

ses "Kat hizmetleri" diye seslendi.

Chan dedi ki, "Kapıyı kilitlemedim. Ya

sen?" Ali, "Tabii ki hayır." dedi.

Chan, "Sonra gel," diye bağırdı ama kapı çoktan açılmıştı ve araba eşige çarpıyordu. Yerden pantolonunu aldı ve önünde tutarak fuayeye doğru ilerledi.

"Hayır! Bekle!" diye bağırdı.

Üç el silah sesi susturucu tarafından bastırılmıştı. Michael Chan katilini tanıyor olsaydı bile, artık bir önemi yoktu.

Işıklar

söndü.

Oyun bitti.

Michael Chan gitmişti.

BÖLÜM 3

Zor bir hafta olmuştu ve daha Pazartesi günüydü.

Ortağım Rich Conklin ve ben, Kingfisher adında yırtıcı bir uyuşturucu baronuyla girdiği çatışmada Swanson'ı oyun dışı bırakmadan önce, zaman içinde on sekiz kişinin ölümüne neden olan Edward "Ted" Swanson'a karşı ifade vermiştik.

Tüm SFPD Swanson'ı harika bir polis olarak tanırdı. Onu severdik. Ona saygı duyardık. Bu yüzden ortağım ve ben onun rozetli bir psikopat olduğunu ortaya çıkardığımızda şaşkına döndük ve öfkelenedik.

Swanson'ın ölümcül suç çılgınlığı sırasında Kingfisher'dan beş milyondan fazla uyuşturucu ve para çalmıştı ve Batı Yakası'nda ölümcül bir üne sahip olan bu uyuşturucu patronu bu kaybı iş yapmanın maliyeti olarak kabul etmemişti.

Çatışmadan sonra, Swanson yoğun bakım ünitesinde komada yatarken, Kingfisher mülkünü geri almak için en iyi şansının ölüm tehditlerini davanın başmüfettişine yöneltmek olduğunu düşündü.

O araştırmacı bendim.

Telefon görüşmeleri mantıksız, takip edilemez ve kesinlikle *dehşet* vericiydi.

Swanson hastaneden taburcu edilip uyuşturucu kaçakçılığı ve cinayetle suçlandığı sırada Kingfisher'ın telefonları kesildi. Bir hafta sonra Meksikalı yetkililer King'in cesedini Baja'da sığ bir mezarda buldular. Her şey gerçekten bitmiş miydi?

Bazen dehşet verici olaylar, işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini fark ettiğinizde artçı şoklar bırakır. Kingfisher'ın tehditleri içgüdüsel bir düzeyde içime işlemişti ve şimdi onlardan kurtulduğuma göre, içimde bir şeyler gevşedi.

Öte yandan, o anda zararsız görünen olaylar sizi karanlık tarafa doğru savurabilir.

Swanson'ın durumu da böyleydi.

Kirli bir polis her şeyi sarsar: arkadaşlıklar, halkın güveni ve insanları okuma yeteneğinize olan inancınız. Bugün Swanson'a karşı ifade verirken iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm. Öyle umuyordum. Richie kesinlikle müthişti ve şimdi Swanson'ın suçlu ya da masum olduğuna karar vermek jüriye kalmıştı.

Ortağım dedi ki, "Bununla işimiz bitti, Lindsay. Devam etme zamanı."

Saat altıyı biraz geçe Adalet Sarayı'ndan çıkıyordum ki kocam

Eve geç geleceğini ve buzdolabında kızarmış tavuk olduğunu söylemek için bana mesaj attı.

Lanet olsun.

Joe'yu goremediğim için hayal kırıklığına uğramıştım ama gri granit binadan çıkıp aydınlık bir yaz akşamına adım attığımda yeni bir plan yaptım. Üç kişilik tavuk yerine, küçük kızımınla sakin bir akşam yemeği yiyecek, ardından da en fazla üç saat içinde Dreamland'e gidecektim.

Eski Explorer'ımı çalıştırdım ve patron beni aradığında Bryant'taki yoğun saatlerden henüz kurtulmuştım.

En iyi kararına rağmen telefonu açtım.

"Boksör," dedi Brady, "az önce Four Seasons'ta kötü bir olay yaşandı. Sana orada ihtiyacım var."

Görmek istediğim tek sahne temiz tulumlar içindeki küçük kızım ve elimde bir bardak Chardonnay ile bendim. Ama Cinayet Masası'nda yeterli personel yoktu, ortağım ve benim dava ykmzde yeni bir boşluk vardı ve Brady iyi bir teğmendi.

"Conklin'i yakalayabildiniz mi?" diye sordum. "Yolda," dedi Brady.

Geary'den U dönüşü yaptım ve yirmi dakika sonra Four Seasons Hotel'in görkemli lobisinde ortağımla buluştum. Conklin de benim kadar yorgundu ama ona yakışıyordu.

"Fazla mesai creti, Lindsay."

"Yahoo," dedim uygun bir coşku eksikliğiyle. "Brady sana ne söyledi?"

"Akıllı, kapsamlı ve hızlı olmak."

"Neyin yerine? Aptal, zensiz ve yavaş?"

Richie güldü. "Four Seasons'ın otellerini geri istediğini söyledi."

Asansöre binip on dördüncü kata çıktık ve kapılar açıldığında koridorun kordon altına alındığını ve kolluk kuvvetlerinin çıkış kapılarında durup duvarlara yaslanarak bizi beklediğini gördük.

Conklin ve ben bantların altından geçip tanıdığımız niformalılara selam verdikten sonra 1420 işaretli açık kapıya yanaştık.

Kapıdaki polis bizi kayıtlara geçirdi ve ben de ona "Kim ihbar etti?" diye sordum.

"Otelin güvenlik şefi. Silah sesi şikyetlerine cevap verdi." "Durum ne kadar kötü?"

"Yeterince kötü," dedi.

"Bakalım," dedim.

BÖLÜM 4

BİRİNCİ MEMUR kenara çekildi ve lüks otel süitinin yaklaşık on beş metre içinde yüzüstü yatan çıplak bir erkek cesedi ortaya çıktı. Bir kez alınından, bir kez de sağ gözünden vurulmuştu ve iyi bir önlem olarak göğsüne bir kurşun daha yemişti.

Conklin'e dedim ki, "Ne düşünüyorsun? Otuzlu yaşlarda mı? Asyalı mı?"

Conklin başını salladı ve "Bu pahalı bir saat. Alyans takıyor. Muhtemelen bir soygunla karşı karşıya değiliz."

Biri adımı söyledi.

San Francisco'nun adli tıp biriminin müdürü Charlie Clapper süitin bir köşesinden çıktı. "Boxer," dedi Clapper. "Conklin. Four Seasons'a hoş geldiniz. Burada kalışınızı nasıl daha keyifli hale getirebiliriz?"

Dedim ki, "Kurbanın kimliğini tespit ettiğinizi ve tetikçiyi gözaltına aldığınızı söyleyin. Ve bu arada, tetikçi itiraf etti."

Clapper eski bir cinayet masası polisi, ne yaptığını bilen ve bunu kanıtlamak zorunda kalmayan bir profesyonel. Güldü ve şöyle dedi: "Sanırım mucizeler oluyor ama burada değil. Bugün değil."

Clapper'ın arkasından baktım. Işıklar kurulmuştu ve olay yeri inceleme ekipleri, ses geçirmez pencereleri ve yüksek şehir manzarası olan, pahalı bir şekilde döşenmiş süiti inceliyorlardı. Kurbanın etrafında ve altında çok fazla kan vardı ama arkasındaki oda tertemiz görünüyordu.

Gümüşü mavi halıyı ve döşemeyi, hafifçe buruşmuş yatağı, hala yerinde duran yatak örtüsünü inceledim. Şarap şişeleri ya da oda servisinden kalan yemek kalıntıları görmedim ve televizyon kapalıydı.

Görünüşe göre 1420 numaralı oda, burada olanlar gerçekleşmeden önce sadece kısa bir süre kullanılmış.

Conklin, Clapper'dan şu ana kadar bildiklerini anlatmasını istedi.

Clapper, "Başlangıç olarak, kurbanımızın bir arkadaşı varmış gibi görünüyor. Yastık kılıfının üzerinde taze ruj ve birkaç uzun sarı saç teli bulduk. Cüzdan yok, bavul yok, kağıt yok, kıyafet yok, ayakkabı yok."

"Mükemmel skor," dedi Conklin.

Clapper devam etti. "Bu beyefendi Gregory Wang adıyla giriş yapmış. Bu isimde bir kredi kartı kullanmış ve ödeme gerçekleşmiş ama karttaki adreste ya da herhangi bir yerde Gregory Wang diye biri yok.

"Ayrıca odanın baştan aşağı temizlenmiş olması da dikkat çekici. Eski ya da yeni parmak izi yok.

Yeni. Giriş, kat hizmetlerinde çalışan Maria Silva'ya ait olduğu tespit edilen bir anahtar kartıyla yapılmış. Bayan Silva şu anda görevde değil ve telefonlarına cevap vermiyor. Bir devriye arabası adresine gitti."

"Peki ya parmak izleri?" Conklin kurbanı göstererek sordu.

"Kurbanın parmak izlerini araştırdık ve hiçbir şey bulamadık. Sistemde yok, hiç askerlik yapmamış, ilkokul öğretmenliği yapmamış ya da tutuklanmamış. Ve bekleyin. Dahası da var," dedi Clapper. "Hemen yan tarafta başka bir suç mahalli daha var. Tesadüf olamaz ama şu anda bir bağlantı göremiyorum."

BÖLÜM 5

DR. CLAIRE WASHBURN, baş adli tabip ve en iyi arkadaşım, cinayet odasının yanındaki odada üçümüzü bekliyordu. Bana neden sarılmayacağını göstermek için kanlı eldivenlerini havaya kaldırdı.

"Hızlıca iyice bakın," dedi. "Bu cesetleri çıkarmaya hazırım." Cesetler mi? Birden fazla mı?

Bu oda daha küçüktü ama diğer her yönden az önce ayrıldığımız odayla aynıydı. Aynı renk düzeni, aynı makyajlı yatak ve aynı şehir manzarası.

Ama kurban sayısı iki kat fazla.

Soluk mavi halının üzerinde iki ceset yatıyordu, genç bir siyah adam ve genç bir beyaz kadın; ikisi de yirmili yaşlarda görünüyordu.

İkisi de orta halli denebilecek gündelik kıyafetler giymişti. Kızın üzerinde pastel ekoseli pamuklu bir gömlek ve kot pantolon vardı, kızıl saçları başının etrafında dağılmıştı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Oğlan ise mavi V yakalı bir kazağın altına siyah kordonlar ve bir tişört giymişti. Koşu ayakkabısı.

Bana öyle geldi ki erkek kurban masada, kadın ise sehpanın yanındaki sandalyede oturuyordu. Vücutlarının yere düşme şekinden, davetsiz bir misafirin sesini duyduklarında ayağa fırladıklarını ve vurulduklarını, tüm kurşunların vücutlarının gövdelerine ve oturdukları sandalyelere isabet ettiğini düşündüm.

Kanları duvarlara ve mobilyalara sıçramıştı ama kullanılmış pirinç görmedim.

Claire'e "Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

"Belki bir saat önce."

"Kimlik var mı?"

"Bu odada o çocuklar ve giydikleri kıyafetlerden başka bir şey yok."

Clapper, "Parmak izlerini araştırdım ve hiçbir şey bulamadım. Kayıt bilgileri sahte. Aynı silinmiş yüzeyler. Bu odanın hiç olmadığı kadar temiz olduğunu söyleyebilirim."

Claire ve teknisyenleri kimliği belirlenemeyen iki ölüyü çarşafıya sarıp ceset torbalarına koyarken, masanın arkasında yerde duran kabloları ve şarj aletlerini fark ettim.

Meslektaşlarıma dedim ki, "Şuna bakın. Bu çocukların dizüstü bilgisayarları var. Anladığım kadarıyla, üst düzey gözetleme ekipmanları Web bağlantılı. Bu sayede

bir uygulama ile ses ve görüntü tesislerini etkinleştirin."

"Kurbanların özel dedektif olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Conklin sordu.

"Eğer öyleyse, cinayet odasında mikro kameralar olmalı."

Clapper, "Ben ilgileniyorum." dedi.

Kontrol etmek için çıktı ve birkaç dakika sonra üç küçük böcekle döndü: Birini banyo aynasının üzerindeki prizden, ikincisini masa lambasından ve üçüncüsünü de hava kanalından çıkarmıştı.

Clapper, "Ve tamamen tutarlı olmak için, üzerlerinde parmak izi yok" dedi.

Teğmen Jackson Brady'yi aradım ve onu bilgilendirdim. Sonra Joe'ya mesaj atarak bütün gece çalışabileceğimi söyledim. Daha sonra, bizim dairenin karşısındaki dairede yaşayan ve kızımızın dadısı olan, çok tatlı bir büyükanne olan Bayan Rose'u aradım.

"Geç saate kadar kalabilir misin?" Ona sordum. "Sanırım akşam yemeği buzdolabında olabilir." "O tavuğu *senin* için pişirdim," dedi gülerek.

"Spaetzle ile mi?"

"Tabii ki."

Bayan Rose'a eve dönerken ona haber vereceğime söz verdim. Sonra Joe'yu tekrar aradım ve mesaj attım. Cevap yok, mesaja dönüş yok.

Kocam neredeydi? Neden beni aramadı? Conklin bana dedi ki, "Güvenliğin bize ihtiyacı var, Linds. Acilen."

BÖLÜM 6

LIAM DUGAN ellili yaşlarında tıknaz bir adamdı, LAPD'de eski bir çavuştu ve şimdi otelin güvenlik şefiydi.

Bana, "Ne canlı, korkunç, kan donduran bir kâbus," dedi ve bizi koridordan geçirerek on dördüncü kattaki malzeme dolabına götürdü. Kapıyı açtı ve orada, temizlik arabasının arkasına sıkışmış halde temizlikçi Maria Silva'nın cesedi duruyordu.

Kısa siyah saçları vardı ve üzerinde mavi ve altın rengi bir otel üniforması vardı, omzundaki kanı durduğum yerden görebiliyordum.

Dugan, "İyi bir kadındı. Kocasını ve iki çocuğu var. Üzgünüm ama hayatta olduğunu umuyordum. Bu yüzden ona dokundum. Muhtemelen içeri girebilmek için arabaya ve birkaç şeye daha dokundum. Her neyse, kafasının arkasına bir kurşun yedi. Anahtar kartı gitmiş. Kızlar onları boyunlarındaki kordonlarda taşıyor."

Yeni suç mahallini bantladık ve kattaki polislerle görüşerek gece vardiyası tarafından görevden alınana kadar görevde olduklarını söyledim.

Daha sonra Conklin ve ben sözde özel dedektiflerin infaz edildiği 1418 numaralı odada toplandık. Normalde düzenli olan cinayet mahallindeki kan izlerine baktık ve senaryolar üzerinde çalıştık.

Ne şekilde bakarsak bakalım, dört vuruşun da birbiriyle bağlantılı olduğu profesyonel bir iş ortaya çıktı. Bay Wang hedefti ve Maria Silva da muhtemelen ilk kurban olmuştu.

Sarı saçlarını yastığa bırakan kadın bir tanık, katil, suç ortağı ya da kurban olabilirdi. Ya da işler karışmadan önce çekip gitmişti ve hâlâ ne olduğunu bilmiyordu. Bu mümkündü.

Conklin ve ben Dugan'la birlikte otelin güvenlik ofislerine gittik ve bize iki masa ve bilgisayarın bulunduğu bir dosya odası verildi. Yan yana oturduk ve önceki dört saat boyunca altı kilit noktada çekilmiş olan güvenlik kamerası görüntülerini izledik.

Dugan, "İşte kat planlarının basılı bir kopyası. Görüntüleri getirmeye devam edeceğim ve ihtiyacınız olan bir şey olursa beni bulmanız yeterli. Hiçbir şey yasak değil."

Saat sekizde oda servisi bize biftekli sandviç, turşu, patates kızartması ve kahve getirdi. Saat onda kadınlar tuvaletini kullandım, yüzümü yıkadım ve aynada kendime baktım.

Saçlarım güneşin öptüğü kumsal sarısı değil, her yerdeydi.

gelenek. Daha çok saçlarım benden nefret ediyordu. Kırmızı çerçeveli gözlerimin yansımına derin derin bakarken at kuyruğumu yeniden yaptım. Bir duşa ihtiyacım vardı. Orada bırakacağım.

Güvenlik bölümüne döndüm ve sandalyeye oturur oturmaz Conklin ekranda 1420'deki erkek kurbanımıza benzeyen ve Gregory Wang olarak giriş yapan bir adamın görüntüsünü işaret etti.

Wang, Market Caddesi'ndeki asansör girişinden beşinci katta bulunan otel lobisine çıktı ve resepsiyona doğru ilerledi. Tek başınaydı, koyu renk pantolon ve gri spor ceket giymişti, şapkası yüzünü gölgeliyordu ve sağ omzundaki askıya asılı bir bilgisayar çantası vardı. Resepsiyonda kayıt yaptırdı ve sonra onu o kasette kaybettik. Başka bir kamera onu üst kattaki misafir odaları için asansör bankosunda görüntüledi.

Görüntüler yüksek kalitedeydi. Ancak Wang'ın adımlarındaki sıçrama dışında, az önce gördüklerimizden çıkarılabilecek yararlı bir şey yoktu. Wang'ın lobiden asansörlere doğru tekrar geçişini izleyerek kaseti geri aldım. Sonra asansör kapısının yanındaki ışıklı rakamların yükselişini, on dörde inmeden önce birkaç durak yapmasını ve sonra geri inmesini izledim.

On dördüncü kattaki görüntülerin yer aldığı diski çekmeceye yerleştirdim. On dördüncü kattaki asansörün karşısına yerleştirilmiş olan kamera Wang'ı arabadan inerken ve kameradan uzaklaşarak koridorda yürürken yakalamıştı. Anahtar kartını okuttu ve 1420 numaralı binanın kapısını açtı.

"Kapıyı çalmadı," dedim. "Misafiri henüz gelmedi."

On dördüncü kattaki görüntüleri ileri sardık ve insanların odalarına girip çıkmalarını, asansörlere binip inmelerini izledik. Kimse şüphe uyandırmadı. Temizlik arabasını kontrol etmek için kaseti durdurduk; saat 17:00'de Maria Silva hâlâ hayattaydı.

Saat 5:52'de sarı saçlı bir kadın asansörden çıktı.

"Merhaba," dedim ekrana.

Videoyu durdurdum. Telefonuyla konuşuyordu. Saç kesimi, gözlükleri ve telefonu ağzına yakın tutması yüzünden yüzünü pek göremiyordum. Genel görünümü şıktı ve kendinden emin görünüyordu. Videoyu başlattım ve kadının koridorda yürümesini ve 1420 numaralı odanın kapısını çalmasını izledik. Kapı açıldı ve kadın içeri girdi.

Kötü adamların ortaya çıkmasını, hizmetçinin kafasına silah dayamasını, yan odaya girip özel dedektifleri öldürmesini bekleyerek videoyu kaydetmeye devam ettim.

Sonra, saat kodu 6:23'ü gösterdiğinde bir şey oldu. Ekran griye döndü. Görüntü gitti.

Videonun devam edeceğini umarak kaseti sonuna kadar izledik ama hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

Elimizde sadece dört ölü insan vardı ve onları kimin öldürdüğüne dair hiçbir ipucu yoktu,

Nasıl yaptıklarını ya da neden yaptıklarını.
Bunu sevmedim.
Hiç hoşuma gitmedi.

BÖLÜM 7

Eve vardığımda saat sabahın üçüydü ve başımda mantar bulutu büyüklüğünde bir ağrı vardı.

Martha, border collie cinsi köpeğimiz ve sonsuza dek en iyi tüylü dostumuz, beni kapıda karşıladı. Kanepede uyumakta olan Bayan Rose'u uyandırdı ama neyse ki Julie uyudu. Sevimli bakıcımıza sarıldım ve o eve gittikten sonra arayanın kimliğini kontrol ettim.

Joe'dan hala bir telefon yok.

Joe'dan bir gün boyunca haber alamadığım ilk sefer değildi. Havaalanı güvenliğiyle ilgili bir danışmanlık işi vardı. Bir dizi toplantıda olabilir ya da giden uçakları güvende tutmanın ayrıntılarında kaybolabilirdi.

Harika bir işti ve çok seviyordu ama *saat üçü* geçiyordu. Öğleden beri bana tek bir satır bile mesaj atmamıştı.

Tabii ki endişelendim. Joe iyi miydi?

Küçük Uyuyan Güzelimizi kontrol ettim ve tüm bedenimi rahatlatan bir iç çektim. Nefes alışını izledim. Elimi sırtına koydum. Hava akımı olmadığından, kuru olduğundan ve mışıl mışıl uyuduğundan emin oldum. Battaniyesini çektim, sonra usulca kapısını kapattım.

Bir Advil aldım ve ardından özlemle beklediğim duşu aldım. Pijamalarımı giyip Julie'yi tekrar kontrol ettikten sonra yatağa girdim ve anında uykuya daldım.

Belki bir saat sonra, gözlerim parlayarak açıldı. Joe hala evde değildi.

Yatağı okşadım ve Martha zıpladı, daire çizdi ve yanıma çöktü. Ona sarıldım ve oteldeki kurbanları düşündüm. Her bir suç mahallini zihnimde gözden geçirdim ve uyurken cevapların bana geleceğini umdum.

Uyandığımda sabah olmuştu.

Suçları uykumda çözmemiştim ama Joe yataktaydı ve yanımda horluyordu.

BÖLÜM 8

Kocamı ÖPTÜM.

Mavi gözlerini açtı ve "Bugün günlerden ne?" diye sordu. Ona söyledim ve tekrar uykuya daldı.

Onu uyandırdım.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu. Tekrar.

"Selam. Bugün Salı, sabah altı kırk beş. Benden hiç telefon aldın mı, altı tane falan?"

"Oh, Tanrım. Özür dilerim," dedi. "Telefonum kapalıydı."

"Köpek kulübesindesin, dostum."

Bacaklarımı yatağın üzerinde salladım. Joe'nun kolu dışarı çıktı ve beni tutup yanına çekti.

"Yolcu manifestomuzda izleme listesinde yer alan bazı kişiler çıktı," dedi.

"Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Tamam."

Yatağın kenarına doğru bir hamle daha yaptım ama kalkmama izin vermedi.

"Özür dilerim."

"Tamam. Ama senden haber alamayınca

endişeleniyorum, Joe." "Biliyorum. Ben de öyle."

Birbirimize sokulup güreştik ve ben biraz yumuşadım. Sonra çok rahatladım. Zihnimdeki iğrenç ölü insan resimlerini kapattım ve Julie'yi dinlememeye bile çalıştım. Martha ağzını yatağın kenarına dayadı ve Joe hiç vakit kaybetmeden onu itti.

Muhteşem bir sevişmeydi. Süslü değildi, ama *öpüşmenin* sırası olduğunu bile düşünmediğim iyi ve sağlıklı bir sevişmeydi.

Kolum Joe'nun göğsünde ve başım çenesinin altında olduğu halde yere yığıldım. "Çok güzeldi," dedim.

"Güzel mi? Benim yaşımda mı? Hem de hiç uyumadan? Bunu nasıl başardığımı merak ediyorum."

Beni güldürdü. Dedim ki, "Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi, Joe. Tanrım. İnanılmazsın."

"Bir tur daha atmak ister misin?"

"Bu gece için bir şeyler sakla," dedim, yine gülerek.

Giyindim, Martha'yı Lake Caddesi boyunca koşuya çıkardım, bacaklarımı uzattım ve gün doğumunu, sabahın erken saatlerindeki trafiği ve koşuya çıkan diğer insanları izledim.

köpeklerini.

Köpekçik ve ben döndüğümüzde Julie mama sandalyesindeydi ve ben krep kokusu alıyordum. Tatlı kızımın yanına gidip onu öptüm ve biraz sıktım.

"Çok tatlısın," dedim ona. "Babama krepler için teşekkür ettiğini söyledin mi?"

"Hayır," dedi ellerini tepsiye vurarak.

"Oh, bu kelimeyi çok seviyorsun," dedim. O da aynı anda hem gülerek hem de homurdanarak tekrarladı.

"Tamam, ona söyleyeceğim," dedim.

Kollarımı kocamın beline doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Seni çok seviyorum," dedim. "Ve kahvaltı hazırladığın için teşekkür ederim."

"Uh-huh. Lütfen, oturun."

Sabah ışığının güzel ve parlak bir huzmesini alacak şekilde konumlandırılmış masada bir koltuk çektim. Joe krepleri ve çıtır pastırmayı hazırladı, ben de ısırıklar arasında Julie'ye mısır gevreği yedirdim.

Cennet gibiydi. Mükemmel bir resim ve altın çerçeveli. Ben büyürken kahvaltı masamız mükemmel değildi, bu yüzden bunun her parçasına değer verdim. Yücelttim.

Joe, "Telefonuma baktım, bu sabah saat üçte beni aramışsın," dedi.

"Four Seasons'ta berbat bir iş yaptıktan sonra eve yeni dönmüştüm. On dördüncü kat mezbaha gibiydi."

Joe'ya ayrıntıları anlattım, onun mükemmel suç çözme zekasından yararlandım. "Pek çok gizem arasında, ölümler evine girerken gördüğümüz şu kadın da vardı.

erkek odası," dedi Lindsay. Onu tam olarak tarif ettim. "Onun sevgilisi ya da saatlik sevgilisi, hatta karısı bile olabilir. Ya da bilmiyorum Joe. Tek bildiğimiz, sorularımıza cevap verebilecek yaşayan tek kişinin o olduğu."

"Kâkülleri gözlüğüne kadar iniyor," dedi Joe. "Fena bir kılık değiştirme değil. Telefonla konuşurken bile ağzının şekli bozuluyor. Bütün bunlar yüz tanıma sistemini atlatacaktır. Biraz daha kahve?"

"Hayır, teşekkürler tatlım. Ben duşa gireceğim."

Suyun altında durdum ve güneş gözlüğü takan sarışın kadını ve onu bulmanın her şeyi nasıl değiştirebileceğini düşündüm.

Ancak bunun yerine, 1420'deki ölü adam hikayenin başlangıcıydı.

BÖLÜM 9

CLAIRE'i otopsi odasında işinin başında buldum, giyinik ve eldivenliydi ve 1420 numaralı odada öldürülen kimliği belirsiz erkeğin iç muayenesini yapılamıştı. Yüzü çenesinin üzerinden aşağıya doğru yansıtılmıştı ve bir Y kesisi vücudunu kasık kemiğine kadar açmıştı.

"Nasıl gidiyor?" Ben sordum.

"Ne kadar zamandır ben olduğumu biliyor musun?" Claire bana sordu.

"Bu boyda olduğumdan beri," dedim elimi başımın üstüne koyarak. Aslında yaklaşık bir düzine yıl önce birlikte çaylak olmuştuk.

"Yılda kaç otopsi yaptığımı biliyor musun?"

"Neden bana söylemiyorsun?" Dedim.

Kanlı bir karaciğeri tartıya koydu. Claire'in morg teknisyenlerinden Bunny Ellis parmaklarını sallayarak bana selam verdi ve Claire'in notlarını aldı.

Claire, "Bu kapılardan yılda aşağı yukarı bin, iki yüz ceset geçiyor," dedi.

"Seni duyuyorum."

Claire huysuzdu. Onun için

nadirdir. "En nefret ettiğim şey-"

"Ölü çocuklar. Biliyorum."

"Peki ikinci olarak en nefret ettiğim şey nedir? Dolu dolu ve üretken bir hayat yaşayabilecek sağlıklı cinayet kurbanları. Bay Doe ya da Wang gibi ya da gerçek adı her neyse. O mükemmeldi. Tüm organları A+. Çelik gibi kemikleri ve eklemleri var. Bu adamın mide ekşimesi bile olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Bana daha fazlasını anlat," dedim, çünkü bu sabah uğrama sebebim buydu. Claire konuşurken kesmeye ve dilimlemeye devam etti.

"Dizinde bir yara izi var, muhtemelen altı yaşındayken bisikletten düştüğü için, hepsi bu."

"Peki ya mide içeriği?" "Çavdar

ekmeğinde mayonezli BLT. Yeşil

çay." "Kanını mı araştırdın?"

"Dışarı çıkmayı bekliyor. Bunlarla."

Bana içinde üç kurşunun tıkrıdadığı paslanmaz çelik bir kase gösterdi. "Orta kalibreli, 9 milimetre gibi. Bu gıcır gıcır temiz suça dayanarak sahne, beklentilerinizi kontrol altında tutun," dedi Claire. "Bir hamburger ve patates kızartması üzerine bahse girerim ki cinayet silahının kaydı bulunmayacak."

"Sırada kim var?" dedim.

"Sadece iki elim var, Lindsay. İki. Bay Wang'la işim bitmedi." "Yolundan çekileceğim Kelebek," dedim ona takma adıyla hitap ederek.

Sanki bana havlamamış gibi, "Sırada genç Bayan Doe var. Temiz görünümlü bir kız, Lindsay. Süt gibi bir teni var. Zar zor araba kullanabiliyor ve oy kullanabiliyor. Bu işi bugün halletmek için desteğe ihtiyacım olacak. Bu arada..."

"Bu arada ne?"

"Telefon çalmaya devam ediyor. Rütbeliler. Belediye başkanı. Basın. Başka suçlardan başka cesetler. Öğle yemeği için ara verebilerseniz," dedi Claire, "kızlar MacBain'de bir araya gelmek istiyor."

"Kızlar" derken kendisini, beni, Cindy'yi ve Yuki'yi kastediyordu; Cindy bu dördüne toplu olarak Kadın Cinayet Kulübü adını vermişti.

"Deneyeceğim," dedim.

Claire'den ayrıldım ve koşar adımlarla koridordan geçip Adalet Sarayı'nın arka kapısından içeri girdim. Metal dedektöründeki adama rozetimi gösterdim, sonra merdivenlerden dördüncü kattaki cinayet masasına çıktım. Gündüz vardiyası içeri giriyordu, ama telesekretere bir sürü telefon geliyordu.

Brady ofisindeydi, odanın arka köşesindeki üç metre karelik cam bölmede. Geldiğimi gördü, masasının arkasından kalktı ve kapıyı açtı.

Brady bir güreşçi gibi yapılı, sarışın, suskun ve olabildiğince cesur. Ama o her zaman iş adamıdır.

"Bir şey var mı?" dedi.

"Dün gece tam da istediğim gibi, Lieu. Başından sonuna kadar profesyonel bir iş. Tek bir kimlik onu patlatabilir," dedim. "Şimdi bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Beni haberdar et" demeye kalmadan tüm telefon hatları aynı anda çaldı.

BÖLÜM 10

MACBAIN'S, Bryant Caddesi'nin 800. bloğunda çalışan polislerin, avukatların ve kefalet senedi memurlarının uğrak yeri olan, mahallenin duvar dibi bira ve hamburger mekânıdır. Claire ve ben açık kapı aralığında durduk ve gürültülü manzaraya baktık. Müşteriler barın dört yanına park etmişti ve öndeki masaların hepsi doluydu. Bana bir emeklilik partisi gibi göründü.

Rotayı tersine çevirip başka bir öğle yemeği noktası seçecek zaman vardı ama ön odadaki garson Sydney, "Buradalar" diye işaret etti.

Cindy Thomas müzik kutusunun yanındaki bir masanın arkasından kalktı ve dikkatimizi çekmek için el salladı. Tazı kıyafetlerini giymişti: Tişört ve kot pantolon üzerine yumuşak gri bir kapüşonlu sweatshirt. Cindy bir haber üzerinde çalışırken böyle giyinirdi ve *San Francisco Chronicle*'in en iyi suç muhabiri olarak haftanın büyük bölümünde tazı kıyafetleri giyerdi.

Bazen onun için üzülürdüm.

Evet, çok sevimliydi, iyi bir işi vardı ve mutlu bir aşkı vardı ama onun harika arkadaşı, ben ve nişanlısı, ortağım, kırmızı eti kendimize saklamak zorundaydık. Cindy basındı. Ve tarihsel olarak basın bizim dostumuz değildi.

Kadın Cinayet Kulübü'nün yasal kolu olan Yuki Castellano, Cindy ile duvar arasına sıkışmış, sırtı fıstık fıçısına dönük bir şekilde oturuyordu. Bıçak gibi keskin siyah bir takım elbise giymişti, saçları toplanmıştı ve yakasında kalın inciler vardı. Mahkeme için giyinmişti.

Claire ve ben kalabalığın arasına daldık ve ben onun arkasına takıldım, önlüğünün üzerine attığı pembe kazak yolu aydınlatıyordu. Yağmurda çamurda, masamda ya da sokakta her zamanki kıyafetlerimi giyiyordum: mavi pantolon, beyaz gömlek, mavi blazer ceket, at kuyruğu yapılmış saçlar ve boynumdaki bilyeli zincirden sarkan rozetim.

Yuki'nin karşısında bir koltuk kaptım, Claire yanıma oturdu ve hepimizin elleri aynı anda havaya kalktı. Syd geldiğinde Claire "Her şeyi hemen sipariş edebiliriz" dedi.

Syd dört hamburger yazdı; kanlı, az pişmiş, orta pişmiş ve kömürleşmiş birer tane ve yanında patates kızartması. Üçümüz çay ve gazlı su istedik ama Yuki rom ve kola sipariş etti, hem de ağır romlu.

"Mahkemedeyken içki mi içiyorsun?" Ona sordum.

"Duruşma benim kontrolüm dışındaki koşullar nedeniyle iptal edildi" dedi.

Bunun üzerine arkamızdaki müşteriler gürültülü bir içki şarkısına başladılar. İnsanlar alkışladı ve zamanında damgaladı. Bu yüzden Yuki kötü hikayesini bağırarak anlatmak zorunda kaldı.

silahlı bir soyguna karışmakla suçlanan üniversiteli kız müşterisi. Yuki'nin anlattığına göre Sandra, erkek arkadaşı bir şişe içki almak için bir dükkâna girerken onun arabasında bekliyormuş. Ya da ona öyle söylemiş. Ama erkek arkadaşının silahı varmış ve dükkan sahibi alarmı çalıştırınca erkek arkadaşı 22'lik silahını dükkan sahibinin göğsüne ateşlemiş.

Yuki'nin on sekiz yaşındaki müvekkili suç ortağı olarak suçlanmıştı ve eğer içki dükkânı sahibi yaşarsa on beş ila yirmi yıl arasında bir ceza alacaktı. Kefaleti çok yüksek belirlenmişti ve ailesi onda birini bile ödeyemiyordu.

"*Dün* Sandra'yı gördüm," dedi Yuki. "Ona bir kez daha savcılıkla çok iyi bağlantılarım olduğunu ve korkak erkek arkadaşına karşı tanıklık ederse muhtemelen cezasının önemli ölçüde indirilmesini sağlayabileceğimi söyledim."

Cindy, "Bunu kabul etmezdi," diye tahmin etti.

Yuki başını salladı. "Bu sabah mahkemeden hemen önce çarşafını yırttı ve kendini parmaklıklara astı. *Neden?* Neden böyle bir şey yaptı? Neden beni dinlemedi? O fareyi ele vermese bile, onun için bir umut vardı. Peki ya zavallı ailesi? Tanrım. Bu konuda çok hastayım."

Elleriyle gözlerini kapattı ve biz de onu teselli etmeye çalıştık. İçkisi geldiğinde, yarısını bir dikişte mideye indirdi. Yuki içkiyi tutma yeteneğini abartıyor ve yemekten sonra sendeleyeceğinden emindim.

Tam o sırada Claire, zaten öfke içindeydi, morgunda biriken taze genç cesetlerden bahsetti - isim ve ayrıntılardan bahsetmeden. Cindy, "Arabayla gezintiye çıkmak ister misin?" diye sorulan bir köpek gibi kulaklarını dikti.

"Bana *bir şey* söyle," dedi Claire'e. "Four Seasons'ta bir silahlı saldırı olduğunu duydum. Bana sahip olabileceğim ve bir hikâyeye dönüştürebileceğim bir şey ver."

Belki Cindy bize yardım edebilir diye düşünüyordum. Eğer Four Seasons kurbanlarının kimliğini belirleyemezsek, Cindy onların fotoğraflarını *Chron*'da yayınlatabilirdi. Ama henüz orada değildim.

Masanın etrafına baktım ve üç kız arkadaşımın da etrafımızdaki emeklilik şenliklerine bağırarak zorunda kalmalarıyla daha da yoğunlaşan bir gerginlikle nasıl kaynadıklarını düşündüm.

O kadar çok şey oluyordu ki, konuşmama gerek kalmadı.

Memnundum. Eğer sorulsaydı, hayatımın şu anda oldukça iyi olduğunu söylemem gerekirdi. Küçük ailem sağlıklıydı, Joe ve ben çalışıyorduk, para geliyordu ve son dört saattir bir bilgisayar ekranına bakmak bile kocamla sabahki boğuşmamızdan sonraki ışıltımı çalmamıştı.

Her şeyin bu kadar hızlı değişebileceği aklıma gelmemişti.

Aynen böyle.

BÖLÜM 11

Öğle yemeğinden döndüğümde Conklin'i Çin yemeğinden arta kalanları çöp sepetine atarken buldum.

"Güvenlik şefi daha önce izlediğimiz setin öncesine ve sonrasına ait lobi görüntülerini gönderdi. Belki de 14-18'deki ölü çocuklar öğle yemeği saatinde gelmişlerdir."

Müfettiş Lemke ve Samuels'ten akşam sekiz buçuktan gece yarısına kadar olan görüntüleri izlemelerini istedim ve onlara gizemli sarışının çıktılarını verdim. Sonra at kuyruğumu düzelttim, parmaklarımı çıtlattım ve ortağımın yanına oturdum.

"Hadi yapalım," dedim.

Video ekranımda parladı.

Saat 12:30'u gösterdiğinde, zarif lobi misafirlerin yanı sıra otelin restoranı MKT'nin girişine yönelen yerel iş adamlarıyla dolup taşıyordu. Conklin ve ben sonraki üç saat boyunca omuz omuza oturduk, yürüyen ölü insanları aradık, ara sıra bacaklarımızı salladık, tesisleri kullandık.

Gündüz vardiyası bitmeye başladığında gözlerim dolmuş ve şakaklarım ağrımaya başlamıştı. Ama saat 15:27'yi gösterdiğinde hala videoyu izliyordum ve Pause tuşuna bastım.

Ön masanın etrafında kot pantolon ve kapitone ceket giymiş, boynunda bir mil uzunluğunda hantal bir eşarp olan bir kız vardı. Acaba 1418 numaralı odada vurulan özel dedektif çocuklardan biri miydi? Tam "Şuna bak" diyecektim ki kız asansöre doğru döndü ve ben de yüzünü gördüm. Lanet olsun. 1418'deki kız o değildi. Hem de hiç.

Tam o anda Conklin ekranın farklı bir bölümünü işaret ediyordu.

"Sanırım bu adamı daha sonraki görüntülerde gördüm," dedi.

İmleci, kameradan uzağa bakan, hantal bir palto ve örgü bir şapka giyen iri bir adamın etrafında döndürdü. Vücudu ve yüz hatları neredeyse tamamen belirsizdi ama yine de bir şekilde tanıdık geliyordu.

Güvenlik şefini kastederek, "Bana Dugan'ı hatırlatıyor," dedim.

Conklin, "O Dugan değil. Dugan eğilir."

Büyük adamın kameralardan uzaklaşmasını izledik, insan grupları arasında sorunsuz bir şekilde kayarak onu bir saniyeden fazla göremedik.

Görüntüyü tersine çevirdik, duraklattık, yakınlaştırdık ama yüzünün bir kısmı bile görünmüyordu.

Conklin, "Kameraların nerede olduğunu biliyor," dedi.

"Sanki bir tür profesyonelmış gibi," dedim. "Onu daha sonraki kasetlerde arayalım."

Daha önce birkaç düzine kez izlediğimiz diski açtım ama artık yeni bir odağımız vardı. Sadece birkaç dakika içinde, güvenlik kameralarının etrafında bir rodeo atı maharetiyle manevra yapan gölgeli erkeği gördüm. Kalabalığın içinde kayboldu, bir ya da iki kare sonra hareket halinde kömür grisi bir leke olarak yeniden ortaya çıktı. Sonra onu tekrar kaybettik, bu sefer sonsuza dek.

Bay "Wang" lobiye girdiğinde saat 4:20'yi gösteriyordu. Bir saat yirmi beş dakika sonra, 5:45'te, göz alıcı sarışın dramatik girişini yaptı.

Görüntülerin bu kısmını ezbere biliyordum.

Wang'ın, sarışının ve gizemli adamın sırtındaki kısmi açının ekran görüntülerini aldım ve çıktılarını aldım. Masa telefonum çaldığında Samuels ve Lemke'ye yardımları için teşekkür ediyordum. Arayan Brady'ydi.

"Vale park öldürülen adamın arabasıyla geldi," dedi patron. "Şaka yapmıyorum."

"Subaru Outback, Michael M. Chan adına kayıtlı. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeki fotoğrafı boyuna, kilosuna ve göz rengine uyuyor. Sabıkası yok. Otuz iki yaşındaydı, karısı Shirley ve iki küçük çocuğuyla birlikte Palo Alto'da yaşıyordu. İkisi de Stanford'da öğretmen. Adam Çin tarihi öğretiyormuş. Karısı da Mandarin öğretiyor. Elimdekilerin hepsi bu. Sana koordinatları mesaj atıyorum."

Brady'ye teşekkür ettim ve ortağıma bir ipucumuz olduğunu söyledim. Sağlam bir ipucu. "Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Richie.

BÖLÜM 12

YUMUŞAK ÖĞLEDEN SONRA güneşi Palo Alto'nun Professorville bölgesindeki güzel eski evleri aydınlatıyordu. Üniversite Caddesi'nden sola döndük ve birkaç blok sonra, bu mükemmel kasabanın yemyeşil, ağaçlarla kaplı bir bloğu olan Waverley Caddesi'ndeydik.

Chan'ın evi sokağın güney tarafında, bloğun ortasındaydı: adaçayı yeşili iki katlı bir Craftsman evi, sokağa bakan geniş bir sundurma ve ön yürüyüşü çevreleyen bir çiçek bahçesi vardı.

Üzerinde stick-family çıkartmaları ve GO GIANTS tampon etiketi bulunan bir banliyö minivanı kılığına bürünmüş, iyi giyimli gözetleme aracımız caddenin tam karşısında konumlanmıştı.

Ekip arabasını Chan'lerin garaj yoluna, yeni Chevy vagonun arkasına park ettik ve Brady'yi arayarak olay yerinde olduğumuzu bildirdim. Sonra Conklin ve ben bahçe yolundan ve tuğla basamaklardan ön kapıya çıktık. Zili çaldım ve kapıyı gri eşofman altı, pembe Life Is Good tişörtü, boynunda zincire asılı altın bir haç ve mor çerçeveli tasarım gözlükler giyen otuz yaşlarında Asyalı bir kadın açtı.

Ceketimi açıp rozetimi gösterdim ve ortağımla kendimi tanıtarak Shirley Chan olup olmadığını ve onunla konuşmak için içeri girip giremeyeceğimizi sordum. Korku gözlerinde küçük siyah alevler gibi parlıyordu. PBA için çekiliş bileti satmadığımızı zaten biliyordu.

"Bu Michael'la mı ilgili?" diye sordu, eli köprücük kemiklerine gitti. "O iyi mi? Lütfen bana onun iyi olduğunu söyleyin."

Ne Conklin ne de ben cevap verdik ve o kısa sessizlikte Bayan Chan dikkatini Conklin'in gözlerine, benim gözlerime ve tekrar Conklin'e çevirdi.

Ortağımın manyetik bir yakışıklılığı ve her türden kadına karşı çok iyi bir yaklaşımı var: uyuşturucu bağımlıları, seri katiller, parti kızları, kapalı otoparklarda kaybolmuş yaşlı kadınlar ve bu olayda, kocasının öldürüldüğünü öğrenmek üzere olan bir kadın, çekici ve henüz kimliği belirlenememiş bir bomba ile özel bir zaman geçirdikten sonra.

Bayan Chan kapıyı açık bırakarak evine geri döndü.

Onu fuayeden geçip, yıkanmış çam ve haki döşemeli koltuklarla döşenmiş, şöminenin üzerinde elli iki inçlik bir televizyonun yer aldığı çok pencereli oturma odasına kadar takip ettik.

Yedi ve beş yaşlarında görünen iki küçük çocuk bize baktı. Annelerinin yüzündeki sıkıntıyı anında gördüler. Küçük kız

yerden kalktı ve "Sorun ne anne?" diye sorarak annesini belinden yakaladı. Çocuklara odalarına gitmelerini söylerken Bayan Chan'in elleri titriyor ve sesi titriyordu. "Haley. Brett. *Ne diyorsam onu yapın.*"

Kaçtılar.

Üçümüz ev gibi odada duruyorduk, Shirley Chan eliyle ağzını kapatmış, oturmayı reddediyordu. Michael Chan'in DMV fotoğrafını çıkardım ve ona gösterdim.

"Bu senin kocan mı?" Ona sordum.

"Aman *Tanrım*. Araba kazası mı oldu?"

Conklin ona nazikçe, "Michael'ı en son ne zaman gördünüz, Bayan?" diye sordu. Chan?"

"Dün sabah. Öğleden sonra beni aradı ama dün gece eve gelmedi. Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Nerede o? Michael nerede? Ona ne oldu?"

Ortağım dedi ki, "Bunu size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm hanımefendi. Kocanız vuruldu. Öldürüldü."

BÖLÜM 13

Karanlıkta şehre geri dönerken ekip arabasının direksiyonunda CONKLIN vardı. Bayan Chan arka koltukta büzülmüş, Seattle'daki kız kardeşiyle telefonda konuşuyordu. Brady arayıp belediye başkanının, davayı bir an önce çözmezsek FBI'ı devreye sokmakla tehdit ettiğini söyledi. Basın ihbarı almış ve hikayeyi bir çılgınlığa dönüştürerek San Francisco'daki tüm otellere korku kokusu yaymıştı. "Turizm dolarları tehlikede." Bana söylediği buydu.

"Pronto ne kadar sürer, Brady? Çünkü günde sadece yirmi dört saat var ve ne var biliyor musun? Yirmi beş saat çalışıyoruz. Kendi başımıza."

"Sana yardım getireceğim," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Conklin bana, "Bayan Chan video kaseti izlediğinde mola vereceğiz" dedi.

Elbette, bu mümkündü. Bayan Chan otel lobisinde yürürken kocasını tanıyan birini fark ederse, bu büyük kanlı kutunun kapağını açabilirdi.

Conklin Üniversite Caddesi'nden 101 numaralı rampaya çıkarken telsizi dinledim: Hayvanat bahçesinin orada arabadan ateş açılması, Haight'ta bir bar kavgası, Diamond Heights'ta bir aile içi bıçaklama, hepsi de doğrudan 911'i arayan olaylar -bunun aksine.

Sonra telefonum çaldı. Arayan Joe'ydu.

Dedi ki, "Tatlım, havaalanında mahsur kaldım. Özür dilerim. Yapabileceğim bir şey yok."

"Bekle. Joe, ben de sıkıştım. Bu hiç iyi değil."

"Biliyorum, Linds. Yirmi yıl sonra Julie psikiyatristine onu nasıl ihmal ettiğimizi anlatacak-"

Hiç eğlenmedim. Sözünü kestim. "Bayan Rose'u aradın mı?"

"Evet. Zaten bizim evde. Bu akşam *Fringe* maratonu var. Televizyonumuzu seviyor."

"Tamam o zaman," diye tersledim, sonra da telefonu kapattım.

Belediye başkanının tehdidini aktardığı için Brady'ye ve eve ne zaman geleceğini bilmediğini söylediği için Joe'ya kızgındım. Michael Chan'in dul eşine bakmak için döndüm. Arka koltuğa yaslanmış, yan taraftan dışarı bakıyordu.

penceresinde, görünüşe göre kocasının kaybı ve dünyasının muhtemel yıkımı içinde boğuluyordu.

Joe'yu terslediğim için kendimden utanıyordum, gerçekten utanıyordum.

Özür dilemek için onu geri çağıracaktım ama Bayan Chan hüznü gözlerini bana doğru çevirdi ve kilitlendi.

"Anlamıyorum," dedi.

Sonra bana bir sürü soru sordu. İyi sorular.

Kocasının cesedini nasıl teşhis etmiştim? Bulunduğunda yalnız mıydı? Üzerinde ne vardı? Michael'ın telefonunu bulmuş muyduk? Ölmeden önce acı çekmiş miydi? Onu kimin öldürdüğü hakkında bir fikrimiz var mıydı? Neden öldürdüğüne dair bir fikrimiz var mıydı?

Elimden geldiğince iyi cevap verdim ama cevaplarımın hiçbirisi rahatlatıcı değildi. Elini uzattım, ama bu garipti ve çok geçmeden tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı.

Yarım saat sonra, Shirley Chan Mülakat 2'de Conklin ve benim aramda metal bir sandalyede oturuyordu, önümüzde açık bir dizüstü bilgisayar vardı.

"Tanıdığınız biri olursa bize haber verin." dedim.

Play tuşuna bastım ve video Four Seasons'ın lobisinin tepeden görüntüsünü dünün tarihi ve saatiyle birlikte göstermeye başladı, 16:10.

Kasetin onuncu dakikasında Bayan Chan, kocasının otele girişini, mermer zeminleri bir görevdeymiş gibi geçmesini ve resepsiyona doğru ilerlemesini izlerken gözleri büyüdü.

Bayan Chan bağırdı, "*İşte orada*. Bu o. Michael, orada ne yapıyorsun?"

Bay Chan'in görüntüsü asansörlere doğru giderken Conklin ve ben Bayan Chan'in başının üzerinden birbirimize baktık. Lobi görüntülerini, sarı saçlı, güneş gözlüklü ve salaş deri montlu bir kadın sahneye girene kadar ileri sardım.

Pause tuşuna bastım ve yanımdaki kederli kadına döndüm.

"Bayan Chan, bu kadını tanıyor musunuz?"

Gözleri sarışına sabitlenmişti.

"Kim o?" Bayan Chan sordu. Sesi soğuktu. Boyun eğmişti.

"Bilmiyoruz," dedim. "Ama kocanızı canlı gören son kişi o olabilir."

BÖLÜM 14

HEPİMİZ, bir tuşa basarak yarı yolda durdurduğum sarı saçlı kadının görüntüsüne bakakalmıştık.

Adını ya da mesleğini, Chan'in saatlik randevucusu mu, manikürcüsü mü, uzun süredir sevgilisi mi, uyuşturucu satıcısı mı, finansal planlamacısı mı yoksa kişisel bankacısı mı olduğunu bilmiyorduk. Ölü mü diri mi olduğunu, Michael Chan'i öldürüp öldürmediğini, suikastı ayarlayıp ayarlamadığını ya da vurulmadan önce kaçıp öldüğünü bilmeyip bilmediğini bilmiyorduk. O bilinmeyen sıfırıncı denekti.

Conklin'in, Bayan Chan videoyu izlediğinde cevapları bulacağımız yönündeki öngörüsünün gerçekleşmesi pek mümkün görünmüyordu.

Bayan Chan'e, "Size onun başka bir görüntüsünü göstereceğim" dedim.

Diskleri karıştırdım, on dördüncü kattaki kameranın görüntülerini buldum ve açtım. Sarışın kadın asansörden çıkıp kameradan uzaklaşarak koridorda Chan'in odasına doğru yürürken görüntülerin çalışmasına izin verdim.

Kapıyı çaldıktan ve Chan kapıyı açtıktan sonra Pause tuşuna bastım. Kamerada değildi. Sadece çarpıcı sarışının donmuş profilini ve kapı aralığındaki uzun gölgesini gördük.

Bayan Chan, "Michael o odada mıydı?" diye

sordu. "Evet. Oradaydı."

"Onu vurdu mu?"

"Bilmiyoruz."

"Oradan ayrıldığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

Elimizde başka bir şey yok, dedim. Süite girdikten kısa bir süre sonra video bozuldu. Elimizdeki tek şey iki saatlik parazit. Eğer lobiden çıktıysa, kılık değiştirmiştir. Onu bir daha görmedik."

"Öylece ortadan kaybolamazdı," dedi Bayan Chan.

"Otel kırk katlı bir binanın beş ile yirmi birinci katları arasında yer alıyor. Yangın çıkışından çıkmış olabilir. Bir şey daha var. Oda gözetim altında olabilir."

Bayan Chan'e Michael Chan'in son anlarını kaydetmiş olması muhtemel iki gencin morg fotoğraflarını gösterdim. Bayan Chan onları tanımadı.

"Öğrenci olabilirler," dedim.

Başını salladı ve ben de öğrenci kimlik fotoğraflarını incelemek için aklıma bir not aldım.

Üniversiteden dört bin kişi. Bayan Chan'e kocasının kampüs içindeki ve dışındaki yakın arkadaşlarının isimlerini sordum ve Richie kahve içmeye gittiğinde ona evliliğiyle ilgili kişisel sorular sordum.

Kızdı.

"Michael'a güveniyorum. O bana sadıktı. Sırf o kadın bana benziyor diye bu, *ilişki* yaşadıkları anlamına gelmez."

"Biz sadece aralarındaki bağlantının niteliğiyle ilgileniyoruz. Onu bulmak zorundayız. Tek bildiğimiz, onun da bir kurban olduğu."

Bir sürü sorum vardı ve bunları teker teker Shirley Chan'e yönelttim. *Michael neden sahte kimlik kullansın ki? Nerede olduğu konusunda neden yalan söyledi? Ona daha önce de yalan söylemiş miydi? Onun hareketlerinden hiç şüphelenmiş miydi?*

"Bilmiyorum" ve "Hayır, hayır, hayır" diye cevap verdi ve sonra başını yaralı gri masaya koyup ağladı. Conklin elinde kahveyle döndüğünde Shirley Chan artık bizimle konuşmuyordu. Görüşme bitmişti. Resepsiyon çavuşunu aradım ve

Bayan Chan'i üniformalı bir memurla eve bırakmasını ayarladım ve Conklin onu sokağa kadar geçirdi. İkimiz de eve gitmeden önce ortağımla notlarımızı karşılaştırmak istedim. Bu kısa yalnız zamanımı, minibüsümüzün bugün çektiği güvenlik kamerası görüntülerini indirmek için kullandım.

Waverley Caddesi.

Açtım ve ortağımla birlikte Chan'lerin evine doğru yürüdüğümüz, Bayan Chan'in kapıyı açtığı görüntüleri izledim. Sonra da minibüs ile Chan'ların tatlı eski evi arasında akan hafif trafiği izledim.

Saat 5:24'te, Chan'ların yan komşusu gümüş renkli bir sedanı garaj yolundan geri geri çıkararak sokağa doğru gelmekte olan siyah bir Mercedes'in ilerleyişini kesintiye uğrattı. Mercedes, sedanın manevra yapmasını beklemek zorunda kaldı ve uzun bir süre boyunca Mercedes sabit ve kameralarımıza paralel bir şekilde durdu.

Mercedes'in camları karartılmış ve dışarısı karanlık olmasına rağmen, sürücünün kafasının şeklini, çenesinin açısını neredeyse tanıyordum. Zihnim beni neyin korkuttuğunu anlayamadan kalbim dörtmala koşmaya başladı.

Mercedes'in sürücüsünün dönüp minivana bakmasını dikkatle izledim. Hareketi durdurdum ve doğrudan kameraya bakan sürücünün görüntüsünü düzelttim.

Aklım başımdan gitti, taklalar attım ve neredeyse bayılacaktım.

Aman Tanrım. Joe'ydü. O arabayı Joe kullanıyordu.

San Francisco'dan otuz mil uzakta, Michael Chan adında ölü bir adamın evinin önünden geçerken kaydedilmişti.

Kalbim ve beynim beni ölüme terk etmiş olsa da parmaklarım hareket etti ve gözlerim her şeyi içine aldı. Sevgili kocamın, bebeğimin babasının, en yakın dostumun ve arkamdan iş çevirmeyen sevgilimin görüntüsüne bakarken, inandırıcı bir açıklama bulmak için çok uğraşım.

Joe beni mi arıyordu? Brady ona nerede olduğumu söylemiş miydi? Eğer öyleyse, neden?

Komşunun arabası sokağa çıktığında, Joe devam etmiş miydi? Neden beni aramadı?

İyi bir nedeni olmalıydı. Ama aklıma bir şey gelmedi.

BÖLÜM 15

Kendimi ASLA korkak biri olarak görmedim ama Joe ile konuşana kadar kocamın Chan'in evinin önünden arabayla geçerken çekilmiş görüntülerini ortağıma gösteremezdim. Richie'ye mesaj attım, şimdi eve gideceğimi ve sabah görüşeceğimizi söyledim. Lobiye inen merdivenleri kullandım. Arka kapıdan çıktım, Harriet Sokağı'na doğru kaçtım ve arabamı tek başına dururken buldum. Üst geçidin altındaki arsada.

Otomatik pilotta eve döndüm. Kafamın içi, Minnesota otoyolunda kar fırtınasının en yoğun olduğu anda meydana gelen bir yığılma gibi hissediyordu. Hangi yönün aşağı ya da yukarı olduğunu ya da ne zaman tekrar çarpılacağımı bilmiyordum.

Saat 11'den hemen önce, elimde anahtarımın ön kapımın önünde durdum.

Joe evdeyse, onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Eğer evde değilse, bu sadece o gelene kadar çekeceğim acıyı uzatırdı. Bana havaalanında olduğunu söylemişti.

Bunu bana o söyledi. Ve bu bir yalandı.

Anahtarı kilide soktum. Martha havladı ve ben kapıyı açtığımda, oturma odasının köşesinden fuayeye fırladı ve kendini bana doğru fırlattı, beni solar pleksusuma çiviledi.

Eğildim, köpeğimi okşayıp öptüm ve sonra oturma odasına gittim, yalancı orospu çocuğu kocamın sandalyesinden kalkmasını bekliyordum.

Ama sandalyede tatlı, kır saçlı, kocaman yürekli komşumuz oturuyordu.

Eminim yüzüm kaskatı kesilmişti ama onu selamladım ve geç kaldığım için özür diledim. Julie'yi sordum ve Martha'yla yürüyebilmem için Bayan Rose'un bir dakika daha kalıp kalamayacağını sordum.

"Tabii ki. Aç mısın, Lindsay?"

Saatlerdir yemek düşünmemiştim ama sıcak bir şeyin beni bekliyor olabileceği fikri midemin guruldamasına neden oldu. Martha'yı Lake Caddesi'nde dar bir dikdörtgen şeklinde yürüttüm, Onuncu Cadde'ye indim, caddenin karşısına geçtim ve On İkinci Cadde'ye geri döndüm ve Martha işini hallettikten sonra eve gittik.

Bir tabak köfte ve patates püresi, bir kadeh şarapla birlikte mutfak barında beni bekliyordu. Bayan Rose'a teşekkür ettim, ona sarıldım ve *Fringe* maratonunu sordum. Gösterisi hakkında söylediği hiçbir şeyi duymadım. Nasıl duyabilirdim ki? Karartma zihnimde dönüp duruyordu ve sıcak yemek ben tadına bile bakmadan mideye inmişti.

Bayan Rose Julie'nin altını yeni değiştirdiğini, yeni bez kutusunun odasında olduğunu ve sabah beni göreceğini söylediğinde şimdiki zamana geri döndüm.

İyi geceler diledik ve kızımın odasına gittim.

Julie, Joe'nun koyu renk saçlarına ve uzun kirpiklerine sahipti ve ona bakmak bana yıllarca rahat uyuyamayacak olan Chan çocuklarını düşündürdü. Parmaklarımı öptüm ve Julie'nin yanağına dokundurdum. Benim değerli kızım.

Mutfağı temizlerken, Shirley Chan'in merhum kocasının davranışlarını anlamlandırmaya çalıştığını, ne yaptığını ve neden yaptığını ve şimdi ailesine ne olacağını merak ettiğini düşündüm.

Bu duygulardan bazılarını yaşıyordum ama kocam *hayattaydı*. Benimle konuşabilirdi. Ve *konuşurdu* da.

Bulaşık makinesi kirli işleri hallederken ben de dizüstü bilgisayarımı açtım ve kameralı minibüsün sokak görüntüsünü bilgisayarıma indirdim. Joe'yu tekrar kameranin gözünün içine bakarken görmeliydim.

Ve işte oradaydı.

İri, yakışıklı, objektife sanki bir film yıldızıymış ve bu da onun yakın çekimiymiş gibi bakıyordu. O gittikten sonra çekimin geri kalanını hızlıca gözden geçirdim ve sıra dışı hiçbir şey görmedim. Kimse çalıların arasına girmede. Joe'nun Mercedes'i dışında kimse Chan'in evinin önünde yavaşlamadı ya da yanından hızla geçmedi. Bir sokak kedisi bile yolun karşısına geçmedi.

Kendimi sakinleştirdim ve Joe'yu aradım. Sesinin, arkasından kalkan bir uçağın sesiyle neredeyse boğulduğunu hayal ettim ve yanıldığım için büyük bir rahatlama hissettim.

Ama hayır. Joe'nun posta kutusunun dolu olduğunu söyleyen dijital bir ses aldım, hoşça kalın.

İyileştirici bir duş aldım, sertçe kurulandım ve geceliğimi giydim. Julie'nin odasına gittim. Bezi kuruydu ve mışıl mışıl uyuyordu, ben de sallanan koltuğa oturdum ve pencereden Lake Street'e baktım.

Joe'yu bir daha gördüğümde ona sadece "*Neden Palo Alto'daydın?*" diye sorardım. *Neden bana yalan söyledin?*

Yatağa gittim ve Julie'nin çığlıkları beni uyandırdığında saat 6:15'ti. Başımı çevirdim, Joe'nun yanımda uyuyor olacağından kesinlikle emindim.

Ama sol tarafımdaki yer boş ve soğuktu.

Yine de o boş yere dokundum ve kararlılığımın paramparça olduğunu ve gözlerimden yaşlar aktığını hissettim.

Joe neredeydi?

Neden evde değildi?

BÖLÜM 16

BAYAN. ROSE sabah 7'de geldi, neşeli ve güler yüzlüydü.

Ben Julie için kahvaltı hazırlayıp onu beslerken, Bayan Rose da benim için yumurta çırpı. Ben Julie'nin saçlarını tarayıp onunla patty-cake oynarken o Kuzey Carolina'daki torunlarından bahsetti ve bebek gülmeye başladığında onu bıraktım, silahımı kuşandım, rüzgarlığımı giydim ve vedalaştım.

İşe gitmek için yirmi dakikalık yola çıktığımda, çirkin duyguların pençesindeydim. Yalancı kocam yalan söylemişti. Ne kadar öfkeliysem o kadar da dehşete düşmüştüm, çünkü beni aramamış ve eve gelmemişi. Yaralanmış mıydı? Ölmüş müydü?

Joe'nun çalıştığı insanların isimlerini bile bilmiyordum, son çılgın aylarda kendimi işe o kadar kaptırmıştım ki.

Ve bu beni kendime kızdırdı.

Kükreyen bir kızgınlık.

Arabamı park ettiğimde, kimsenin görmesini istemediğim kadar dağınık bir haldeydim. Salona arkadan girdim ve hemen lobide Jacobi'yle karşılaştım. Eski ortağım, arkadaşım ve şimdiki polis şefim zihnimin işleyişini neredeyse kendimden daha iyi biliyordu.

"Ne oldu, Boxer? Seni yiyip bitiren ne?"

"Derin düşüncelere dalmıştım. Four Seasons davası." Ona anlatmak istediğim hikâyenin yarısı buydu.

Jacobi otel cinayetlerinde benimle çalışacak birkaç ekip atayacağını söyledi.

Teşekkür ettim, ona zayıf bir el salladım ve Cinayet Masası'na doğru merdivenlerden yukarı çıktım.

Conklin masasındaydı.

Kafasını kaldırdığında, "Videoyu sokaktaki minibüsümüzden izledim" dedim.

"Ve?"

"Umarım bana deli olduğumu söylersin."

Bana zaten bu fikirdeymiş gibi baktı. Denedim ama duygularımı tanıdığım insanlardan saklayamıyorum. Bilgisayarımın başına oturdum ve Waverley Caddesi'ndeki güvenlik kamerası kayıtlarını indirirken Conklin arkamda durdu.

Kalbimi durduran olaydan birkaç saniye önce durdurarak görüntüleri izledim.

"Şuna bak," dedim. "Bana ne gördüğünü söyle."

Conklin dikkatle izledi ve Joe'nun kameraya döndüğü kısma geldiğimizde Pause tuşuna bastım.

Ortağım dedi ki, "Bu Joe mu? Chan'lerin evinin önünden geçerek ne yapıyor?"

"Bu altmış dört milyon dolarlık bir soru ve benim bir cevabım yok. Bildiğim kadarıyla Joe'nun bilinen son yerini araştırıyoruz."

"Asla olmaz."

"Doğru."

"Hayır," dedi. "Yani, bu yüzden tanıdık geliyor." "Seni takip etmiyorum."

Conklin, "Oteldeki adam," dedi. "Hani şu hantal ceketli olan, kameralardan kaçan. Bak, Lindsay." Masasına gitti, bazı kağıtları karıştırdı ve ateş edildiği gün otel lobisinden geçen sinsi adamın çektiğimiz ekran görüntüleriyle geldi.

"Lindsay, görmüyor musun?" Conklin fotokopiyi burnumun dibine iterek bana sordu. "Lobideki adam *Joe*."

BÖLÜM 17

Cindy'ye onu görmem gerektiğini söyledim ve on beş dakika sonra benimle salonun ön merdivenlerinde buluştu.

"Benim için neyin var?" dedi.

Üzerinde farklı bir tişört ve çelik uçlu iş botları vardı. Botlar bir şey ifade ediyordu. Tahminimce kış tekmelemek istiyordu. Ciddi bir bulldog modundaydı.

"Bu insanların kimliklerini tespit etmemiz gerekiyor," dedim.

Ona telefonumdaki üç bilinmeyen öznenin fotoğraflarını gösterdim: gizemli sarışın ve iki PI çocuğunun morg fotoğrafları, daha az ölü görünmeleri için biraz 'alışveriş' yapılmış.

"Onları bana gönderin," dedi.

Sordum ve o da "Otel cinayetleriyle ilgili sorgulanmak üzere mi aranıyorlar? Bana ne anlatabilirsin?"

"Onları "Bu insanları tanıyor musunuz?" başlığı altında yayınlayarak başlatalım ve nasıl gideceğini görelim."

"Tamam, tamam, tamam," dedi Cindy. "Bunu başka kimseye vermeyeceksin, değil mi?" "Yirmi dört saatlik özel bir süreniz var; sonra FBI harekete geçecek ve kendi bildikleri gibi yapsınlar."

Cindy, "Tyler'la görüşür görüşmez bunu sitenin ön sayfasına koyacağım. Bu fotoğraflar bugün internette, yarın da gazetede olacak."

"TAMAM."

"Cindy Thomas'la irtibata geçin' diyeceğim."

"Yirmi dört saatiniz var."

"Anladım."

Telefonum çaldı. Brady, tabii ki.

"Boxer, FBI'dan birileri geldi." "Aşağıdayım."

Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve Cindy'ye döndüm.

"Yirmi dört saatlik pencerenizin daha ne kadar açık kalacağını bilmiyorum. Şurada bir taksi var," dedim, ışıktaki duran bir taksiyi göstererek. "Bak bakalım yakalayabilecek misin?"

Bana teşekkür etti ve üzülmeceğimi söyledi. Sarıldık ve ben yukarı çıktım.

Conklin, Brady ve ben hep birlikte asansöre bindik ve Jacobi'ye çıktık.

ofisine gittik. Orada gri takım elbiseli üç ciddi adamla tanıştık ve sonraki iki saat boyunca onlara bildiğimiz her şeyi anlattık. Vazgeçmeye hazır olmadığım tek şey hariç her şeyi ve Richie'nin arkamı kolladığını biliyordum.

Joe hakkında tek kelime etmedim.

BÖLÜM 18

CINDY saat 22:30'da beni aradığında umutsuzluğun sınırındaydım. Joe'dan hala haber alamamıştım, bebek ağlıyordu ve onu sakinleştirmek için bildiğim her şeyi yapmama rağmen hiçbir şey işe yaramamıştı. Çılgına dönmüştü ve nedenini bilmiyordum. Üzerime bir bornoz geçirmiştim ve Bayan Rose'u çağırmak için koridora çıkıyordum ki telefon çaldı.

Cindy selam vermemi beklemedi. "Bir şey buldum," dedi.

"Seni sonra ararım."

"Gerçekten mi?"

Julie yeni basılmış, üst düzey bir uluma çıkardı. Neden?

"Gerçekten mi?" dedim ve sonra "Seni sonra ararım."

Bebeğin alnını yokladım ve bezini kontrol ettim, ikisi de iyiydi. Onu mutfığa götürdüm, bir biberon ısıtırken sırtını sıvazladım. Hasta mıydı? Yoksa sadece benim endişemi mi yansıtıyordu?

Onu odasına geri götürdüm, sallanan koltuğa oturdum, onu besledim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Julie biberonu aldı ve tabii ki aynı anda hem ağlayıp hem de ememedi. Çok şükür.

Kollarımda uyuyakaldığında, onu mümkün olduğunca nazikçe yatağına yatırdım. Neredeyse hiç kıpırdamadı ama nefes alıp vermesi derinleşene ve güzel bir uykuya daldığından emin olana kadar başında durup onu izledim.

Kendim için bir bardak süt hazırladım, içine biraz Green & Black'in toz çikolatasını karıştırdım ve büyük kanepenin yanındaki sehpaye koydum, kendime sessizce oturup sakinleşmek için izin verdim.

Telefon çaldığında uyuyakalmıştım.

Joe.

Telefonu kanepenin yanında yere düşürdüğüm yerde buldum ve beşinci çalışında yakaladım.

"Tanrım, Lindsay," dedi Cindy. "Senin neyin var böyle? Şüphelilerinizden birini yakaladığımı söyledim."

"Bebek," dedim. "Sinir krizi geçiriyordu." "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle."

"Tamam," dedi Cindy, devam ederek. "Oteldeki sarı saçlı kadın. Biri onu tanıdığını yazmış. Şimdi boş musun? Yoksa sadece

Richie'ye söyler misin?"

"Beni hoparlöre ver ve ikimize de söyle," dedim telefona.

Richie homurdandı, "Buradayım."

"Güzel. Cindy, sarışın kim? O da kim?"

BÖLÜM 19

CINDY'NİN ANONYMOUS İPUCU tüm davayı açığa çıkarabilir. *Eğer* iyiye. *Eğer doğruysa.*

Dizüstü bilgisayarımı oturma odasındaki büyük kanepeye götürdüm ve Julie'nin kapısını açık bırakarak çalışmaya başladım. *Alison Muller* ismini birbiri ardına emniyet veritabanlarına yazdım ve karşıma çıkmayınca Google'da arattım.

Saat 11'de Brady'yi aradım.

Boğazındaki uykuyu temizledi ve adını söyledikten sonra, "Cindy otelden gizemli sarışınla ilgili isimsiz bir ihbar aldı. Conklin ve ben peşine düşene kadar bunu kendimize saklamalıyız."

Her polis bilir ki FBI paylaşmayı sevmez. İşin içine girdiklerinde, davayı devralırlar ve sizi dışarıda bırakırlar. Gazetelerde okuduğunuz için şanslısınız.

Ben öyle deyince Brady kendini tutamayıp homurdandı. Sonra sordu, "Ne öğrendin?"

"Cindy'nin kaynağına göre, adı Alison Muller. Otuz beş yaşında, Silikon Vadisi'nde bir yazılım şirketi olan Aptec'te yönetici. İhbarcı Cindy'ye onu tanıdığını, ailesinin ve Muller'ların Monterey'de aynı sokakta oturduklarını söyledi."

"Bir adresiniz var mı?"

"Var."

Arka planda Yuki'nin "Brady, bu saatte kim arıyor?" dediğini duydum. Brady ona, "Ben Lindsay. Birazdan çıkacağız."

Dedim ki, "Aptec'in web sitesinde Muller hakkında bilgi buldum. Besteci Khalid Khan ile evli. Beş ve on üç yaşlarında iki çocukları var. Stanford mezunu, MIT'de matematik doktorası yapmış ve akıcı bir şekilde İspanyolca ve Çince konuşabiliyor. Tahmin yürütüyorum ama Chan ile Stanford'da tanışmış olabilirler."

Brady bir şeyler düşünürken bir duraklama oldu.

"Tamam. Monterey polisini arayıp sabaha kadar Muller'in evinde beklemelerini söyleyeceğim. Sen ve Conklin ilk iş onu getirin."

Ortağımı aradım ve onu bilgilendirdim. Sonra Joe'nun telefonunu tekrar denedim. Daha önce olduğu gibi, posta kutusu doluydu. Güle güle.

Çalkalanan zihnimi de yanımda yatağa sürükledim ve gözlerimi kapattım ama uyku odanın diğer tarafında kaldı. İyi de oldu. Bir saat sonra

Brady ile konuştuktan sonra beni geri

aradı. "Olay şu, Boxer."

"Dinliyorum."

"Bu Alison Muller. Kayıp olduğu bildirildi. Monterey Polisi onun için bir arama bülteni çıkardı. Kocasını onu birkaç gündür görmemiş."

"Hayır. Gerçekten mi?"

"Khalid Khan Pazartesi öğleden sonra geç saatlerde onunla konuştu. Kızının doğum günü partisini kaçırmış. Çalıştığını ve yakında evde olacağını söylemiş. Hiç gelmemiş."

"Pazartesi öğleden sonra. Çatışmalar o zaman başladı," dedim. Brady

"Doğru" dedi. O ve ben bunu konuştuk. *Alison Muller neredeydi?*

Silah zoruyla mı kaçırılmıştı? Ölmüş müydü? Michael Chan'in ve bu tasfiyenin diğer kurbanlarının ölümüyle ne ilgisi vardı?

Ona sordum, "Başka bir şey var mı? Muller'in kocası fidye için arandı mı?"

"Hayır. Ve Khan karısına telefonla ulaşamıyor. Toplam

Karartma. Monterey Polisi telefonunu aradı. En son 6.57 Pazartesi günü Market Street bölgesinde kullanılmış."

Four Seasons Oteli Market'teydi.

Artık Muller'i bulmayı ve onu sorgulamayı beklemiyordum. Ortadan kaybolmuştu ve onu nerede arayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, hem de hiç. Başka bir düşünce dişlerini göstererek bana doğru fırladı. Kocam Joe Molinari de kayıptı.

O ne yapıyordu? Bütün bunların içinde o da var mıydı? Üşüdüğümü hissettim, sanki yine Minnesota'daki o ölümcül, donmuş otoyoldaydım. Sadece bu sefer çıplak, yalnız ve arabasızdım.

Julie inledi. Brady'ye "Daha önce söylediklerimi geri alıyorum" derken odasına doğru bir bakış attım.

"Hangisi ne?"

"FBI'a ihtiyacımız var. Onların kaynaklarına ihtiyacımız var." Brady, "Sabah görüşürüz." dedi.

Telefonu kapattık ve yaptığım şeyin tüm ağırlığı üzerime çöktü. Brady'den önemli, muhtemelen kritik bilgileri saklamıştım ve bunu yaparken ortağımı da işin içine katmıştım.

Brady'ye Joe'dan bahsetmek zorundaydım.

Beni kovabilir. Ve bunu yapmakta haklı olurdu.

Sabaha kadar Joe'nun bu davaya nasıl masumca dahil olduğunu açıklayan bir teorim olmasını umuyordum; kulağa saçmalık gibi gelmeyen bir teori.

Belki eve gelirdi de bu gece ona sorabilirdim. Umut etmeye cesaret ettim.

BÖLÜM 20

BUNDAN NEFRET ETTİM.

Joe'nun mantığın ait olmadığını söylediği yerlerdeki şüpheli görüntülerini herkese göstermek zorunda kalmak beni hasta ediyordu. Bunu ona sormak istedim. O benim kocamdı. Ve ona güveniyordum. Güvenmiyor muydun? Ama *her ne* yaptıysa, örtbas etmişti. Yalan söylemişti. Beni zor durumda bıraktı.

Doğru olanı yapmalıydım. Bu yüzden oyun yüzümü takındım ve takım odamızın girişinden geçtim.

Teğmen Badass olarak bilinen adam cam duvarlı küpündeydi. Brady cesurdur. Adildir. Ve patty-cake oynamaz.

Onun işine sahipken, bir masayla ve bunun gerektirdiği her şeyle sınırlandırılmaktan hoşlanmıyordum. Şimdi ona rapor veriyorum. Arada bir polis prosedürlerine aykırı davrandığımda Brady beni uyarıyor.

Bugün bir uyarı alacağımı düşünmemiştim.

Gri metal masalardan ve sert cinayet masası polislerinden oluşan engelleri aşp Brady'nin kapısını çaldım, o da bana el sallayarak içeri girdi. Dizüstü bilgisayarında çalışıyordu ve bana bakmadı.

"Meşgulüm, Boksör. Bu bekleyebilir mi?"

Ben konuşmayınca Brady başını kaldırdı ve çift namlulu, mavi gözlü bakışlarıyla beni çiviledi.

"Beş dakika içinde Jacobi ile bir toplantım var, o yüzden acele edin."

"Brady. Sana söylemem gereken bir şey var. Joe'dan otuz altı saattir haber alamıyorum. Dün Conklin ve ben Palo Alto'da Chan'in dul eşine haber verirken, gözetleme ekibimiz Joe'yu Chan'in evinin önünden geçerken kaydetti."

"Seni anlamıyorum," dedi sertçe. "Ne demek istiyorsun?"

Bölüm asistanı Brenda kapıdan içeri girdi, Brady'nin masasına birkaç kâğıt bıraktı ve "Çavuş Chi seninle konuşmak istiyor, Lieu, eski karın aradı" dedi.

Brady ona, "Toplantımdan sonraya kadar her şeyi beklet." dedi.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedim Brady'ye, sandalyemden yarı kalkarak. "Otur," dedi.

Ben yaptım.

"Anlamamı sağla," dedi. "Kısa, net cümleler kullanın."

Sertçe yutkundum ve kendi direnç duvarımı aştım. Verdim

Brady'nin istediği kısa cümleler, Palo Alto görüntülerini, Joe'nun 5:24'teki arabayla geçişini ve vurulma gününe ait otel güvenlik videosunu kapsıyordu.

"Otel kasetinde Joe'ya benzeyen bir adam gördük."

Brady, "O insanlar dışarı çıkarıldığı sırada Joe otelde miydi?" diye sordu.

"Ona benziyor - ki bu da kesin bir teşhis sayılmaz."

Brady, "Joe'nun hem otelde hem de Chan'in yaşadığı blokta olduğunu söylüyorsun. O ne yapıyor?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum-"

"Silahlı saldırılara karışmış olabilir mi?"

"Kesinlikle hayır," dedim inançla, ama dürüst olmak gerekirse Joe'nun neler yapabileceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık değil.

"Tanrım, Lindsay. Bana dün söylemeliydin."

Brady çok öfkeliydi. Onun yerinde olsam ben de öyle olurum. Rozetimi ve silahımı isteyip beni eve göndermesini bekledim.

"Önce Joe'yla konuşmak istiyorum." dedim.

Brady'nin yüzüne bakıyordum, gelmeyen bok fırtınasını bekliyordum. Belki de kendini tutuyordu çünkü iş dışında Brady ve Yuki evliler. Joe ve ben onlarla takılıyoruz. Arkadaşız.

Brady, "Jacobi ile olan toplantı bir FBI brifingi," dedi. "Bu Joe hikâyesini tekrar anlatmak zorunda kalacaksın. Videoyu al, Boxer. Benimle üst katta buluş."

BÖLÜM 21

WORLDWIDE AIRLINES'in Pekin'den kalkan 888 sefer sayılı uçağı sisli ve güneşli bir sabahta San Francisco Uluslararası Havalimanı'na son yaklaşmasını yapıyordu.

Michael Chan sabah 9'da ana güvertedeki business class'ın orta sırasına oturmuştu. Koltuklar dar ve rahatsızdı ve dört koltuklu başka bir sıraya bakan dört koltuklu iki sıra bloklar halinde yapılandırılmıştı, böylece sekiz yolcu diz dize oturuyordu.

Chan son on iki saattir tam karşısında oturan dağınık Amerikalı çifte bakmamaya çalışıyordu. Yemeklerini özensiz yiyorlardı. Ayakkabılarını çıkarmışlardı. Ayaklarının önündeki dar alana cips poşetleri ve gazeteler atmışlardı.

Göz temasından kaçınmak için elinden geleni yapmıştı ama onlar aynı şeyi yapmamıştı. Uzun uçak yolculuğu tam bir cehennem gibiydi. Ama neredeyse bitmişti.

Pilot uçağı havaalanına doğru bir dizi alçalma dönüşüne daha soktu. EMNİYET KEMERLERİNİ BAĞLAYIN işaretleri açıldı ve uçuş görevlileri servis arabalarını kaldırmış ve kemerlerini bağlamışlardı.

Ancak Michael Chan'in gözü sol tarafındaki kabinin ön tarafındaki tuvaletteydi. Daha önce o tuvalette ellerini yıkarken alyansı gevşemiş ve lavaboya düşmüştü. Onu çıkarmıştı ama tam o sırada uçak tökezlemişti. Dengesi bozulmuş ve kendini yakalamak için iki elini birden kullanması gerekmişti; yüzük de elinden fırlamış, komodin ile konsol arasında bir yerde karanlık, mikrop dolu bir yere düşmüştü. İşte o zaman "koltuğunuza dönün" anonsu yapılmıştı.

Uçuş görevlisi kapıya vurmuş ve Chan kısa ve sonuçsuz bir yüzük arayışından sonra, uçak indiğinde yüzüğünü alabileceğine karar vererek tuvaletten ayrılmıştı. Şimdi, devasa yolcu uçağı alçalırken, bir hata yaptığını biliyordu.

Chan solundaki adama, bir başka sıkışık ve yorgun yolcuya döndü ve kalkması gerektiğini söyledi.

Komşu yolcu ter ve öfke kokuyordu. Mırıldanarak dizlerini koridora doğru salladı. Chan teşekkür etti ve komşusunun bacaklarının üzerinden garip bir tırmanış yaparak karşısındaki kadının dizlerine çarptı ve bunun için özür diledi.

Tuvaletten birkaç adım uzaklaşmıştı ki, parlak pembe rujlu kızıl saçlı uçuş görevlisi kemerini açıp yolunu kesti.

"Bay Chan, yerinize dönmeniz gerekiyor." dedi. Chan,
"Çok hızlı olacağım." dedi.

Tekerleklerin yere indiğini, birinci sınıf güvertedeki yolcuların ve arkasındaki diğerlerinin koridoru kapatıp çıkış için izdiham yarattıklarını düşündü. Koridorun boşalmasını ve uçağın boşalmasını beklemek zorunda kalacak, sonra da bu uçuştaki dört yüz yolcunun tamamı gümrükten geçmek için sonsuz ip kuyruğunda onun önüne geçecekti. Gecikmesi onu bekleyenleri rahatsız edecekti. Bu kabul edilemezdi.

"Özür dilerim, özür dilerim" dedi ve uçuş görevlisini iterek geçti. Uçağın sağ kanadının hemen altında bir patlama olduğunda eli kapı mandalındaydı.

Chan bir parıltı gördü ve aynı anda sarsıcı bir patlama hissetti. Ayakları yerden kesildi ve aynı anda metal bir parça gövdeyi delerek sol kalçasını yardı. Chan'ın zihninde bir soru şekillendi, ancak düşünceyi işleyemeden, beyni ve vücudu açıklanamaz bir yıkıcı güç tarafından ayrıldı.

Feci patlama ile yere düşen ceset ve nesnelerin yağmuru arasında iki saniye geçti.

BÖLÜM 22

Brady ekip odasının kapısından içeri girdiğinde, Brady'nin toplantısı için Joe'nun görüntülerini topluyordum.

"*Herkes dinlesin!*" diye bağırdı.

Brenda'nın masasından kumandayı aldı ve tavana asılı televizyonu açtı. Bir muhabir mikrofonuna Pekin'den kalkan 888 sefer sayılı Worldwide Havayolları uçağının SFO'ya iniş yaptığı sırada Boeing Triple 7'nin 101'in batısında bir yere düştüğünü söylüyordu.

Muhabir sırtını otoyola dönmüştü. Arkasında belli bir mesafede, kalın, kıvrımlı bir duman sütununun örttüğü bir ateş perdesi vardı. Sesi, düşen uçağa doğru akan acil durum araçlarının sirenleri tarafından neredeyse bastırılıyordu.

Ekip odasında on bir kişiydik ve hepimiz bir ağızdan görüntülere baktık, lanet okuduk, nefes nefese kaldık, gördüklerimiz karşısında sersemledik.

Brady sesi kısıtı ve şöyle dedi: "Bildiğim şu. On dakika önce o uçak düştü ve muhtemelen içindeki herkes öldü. Çarpma noktası Millbrae Caddesi boyunca uzanan Mills Lisesi'nin atletizm sahasıydı. Tanrı'ya şükür çocuklar içerideydi ama binalar enkaz ve benzeri şeylerle vuruldu. Yaralananlar olabilir. Olmalı."

Biz sessiz televizyonu izlerken Brady devam etti, havaalanının kapatıldığını, uçuşa yasak bölge ilan edildiğini ve valinin olağanüstü hal ilan ettiğini söyledi. NTSB olay yerindeydi ve Ulusal Muhafızlar da yoldaydı.

Brady nefes almak için durakladı ve başını salladı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bu uçağa ne olduğunu bilmiyoruz. Elimizde bir yolcu listesi yok ve

Worldwide bunun kendi hataları olmadığını söyleyene kadar oyalanıyor. En iyi tahmine göre o uçakta dört yüzden fazla insan vardı. "Tüm bu olay NTSB tarafından soruşturuluyor ve bunun ötesinde, sadece

her devlet kurumu yola çıktı. Tüm polisler yardıma çağrılıyor. "Şu andan itibaren geçerli olmak üzere, buradaki herkes siz görevden alınana kadar ihtiyaç duyulan her yerde bize yardımcı olmakla görevlendirilmiştir. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Boksör,

Ben olay yerine gidene kadar ekibimizin başında sen olacaksın."

Bana 101. karayolunun Millbrae Caddesi çıkışındaki NTSB komuta merkezinin iletişim bilgileri verildi.

Ve sonra kovulduk.

Conklin ve ben merdivenlere doğru yola çıktık. Arabaya bindiğimizde telefonumdan haberleri aradım. SFPD'nin gökyüzündeki gözünden gelen dumanla örtülü görüntüler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Yarım mil uzunluğunda otoyol, havaalanı iniş ve çıkış rampaları, Burlingame Plaza Alışveriş Merkezi, birkaç blok küçük işletme ve hafif sanayi ve aman Tanrım, bir değil üç okul kaza alanının menzilindeydi.

Conklin sireni açmıştı ve Bryant'taki trafikte hızla ilerlerken, "Bir bakayım Linds," dedi.

Dedim ki, "*Richie. Yola dikkat et.*"

Savaş ve kaç reflexlerim yüksek alarmdaydı; kalbim çarpıyor, vücudum ter içinde kalıyor ve düşüncelerim aşılmaz bir gerçekle karşılaşmadan önce birçok sinirsel yol boyunca kıvılcımlanıyordu: Beni feci, toptan insan yıkımına hazırlayabilecek hiçbir deneyimim yoktu.

BÖLÜM 23

Üzerinde mavi yazılar ve Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu logosu bulunan BEYAZ bir karavan 101. Cadde'nin Millbrae çıkışından sonra Millbrae Caddesi'nin sağ şeridine park edilmişti. ATF, FBI, İç Güvenlik ve Şerif Departmanına ait bir dizi karavan barikat oluşturdu ve acil durum araçlarının girmesi için barikatta küçük bir aralık bıraktı.

Conklin arabamızı karavanın arkasına park etti. Arabadan indik ve ürkütücü sessizlikteki yola adım attık.

NTSB rüzgarlığı giyen bir adam bizi karavanın kapısında karşıladı. Kaptan Jan Vanderleest kırklı yaşlarının ortasındaydı, yüzünde çizgiler vardı ve güçlü bir tokalaşması vardı. Onu komuta merkezine kadar takip ettik; bilgisayarlarının başında çömelmiş çalışan NTSB teknisyenleriyle dolu, çok az tavan boşluğu olan küçük bir alandı.

Arkalarında durduk ve Vanderleest bize canlı yayınla kaza alanının ve çevresindeki enkaz alanının sanal turunu verdi. Büyük işaret parmağını bir monitörün üzerine koyarak çarpma noktasını belirledi: Mills Lisesi'nin oyun alanı, sınıflardan sadece yüz metre kadar uzakta.

Vanderleest, kaza alanının tam ortasında yer aldığı, yaklaşık çeyrek mil genişliğinde bir alan olan iç çevrenin etrafında bir daire çizdi. Daha sonra iki ilkokulu da içine alan yarım mil çapındaki dış çevreyi daire içine aldı.

Çocukları düşündükçe aklım başımdan gitti: Okullarının hemen dışındaki oyun alanlarına düşen ateşli uçak parçalarını görmüşler miydi? Herhangi bir kayıp görmüşler miydi? Vanderleest, "Kimsenin okul binalarına girmesine izin veremeyiz. Her türlü tehlike var: yangın, zehirli dumanlar, düşen nesneler."

Parmağını sıkışık yolların görüntülerinde gezdirdi, araba yığılmalarında durakladı ve çocuklarına ulaşmaya çalışan çılgın ebeveynlerin acı dolu izdihamına baktığımızı anladım.

"Bu yollar kapalı ama One-Oh-One South açık ve belki biliyorsunuzdur-Mills-Peninsula da öyle. Trousdale'in hemen güneyinde bir sağlık tesisi."

Vanderleest sözlerine şöyle devam etti: "Otoyol Devriyesi çocukları okullardan alıp bu tıp merkezine götürecektir. Hem yakın hem de büyük. Yardım edebileceğiniz yer burası."

Conklin, "Kazaya neyin sebep olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

"Şu anda tek bildiğimiz Pekin'den gelen bu uçağın normal, programa uygun bir iniş için geldiği. Pilot kontrol kulesiyle konuşuyordu ve uçak üç bin fitte bir alev topuna dönüştüğünde Yirmi Sekiz L pistine iniş izni vermişti.

"Ne olduğuna gelince. Nasıl, kim ya da neden olduğunu bilmiyorum ve bu hepimiz için geçerli. Şu anda kimse bir bok bilmiyor."

BÖLÜM 24

CONKLIN arabamızı çalıştırdı ve Mills-Peninsula Tıp Merkezi'ne doğru yola koyulduk; bu yol bizi sadece çeyrek mil ötedeki sıfır noktasından geçirecekti.

Barikatı aşp Millbrae Bulvarı'nın dört şeritli düzlüğüne sapar sapsamaz felaketin uzunluğunu ve genişliğini görebiliyorduk. Millbrae Caddesi boyunca defalarca araba kullandım, öğle yemeği yedim, gaz aldım, bu geniş banliyö otoyolunda çek bozdurdum.

Artık tamamen tanınmaz haldeydi.

Solumuzda, Rollins Yolu'nun ortasındaki kuru otlar alev alev yanıyordu. İleride, batıya tepelere doğru baktığımızda, yoğun bir duman kümesi neredeyse gökyüzünü kapatıyordu.

Kaza yerine yaklaştıkça duman bizi daha çok öksürtmeye başladı. Görüş mesafesi her tarafta yaklaşık üç araba boyu ile sınırlı hale geldi. Ama görebildiklerimiz korkunçtu.

Bagajlar yol boyunca dağılmış, giysiler ve kişisel eşyalar etrafa saçılmıştı: kitaplar ve sanki ambalajından yeni çıkarılmış gibi tertemiz pembe bir elbise orta refüjde asılı duruyordu.

Conklin direksiyonu kırdı ve arabayı kömürleşmiş bir et parçasının, kafası kopmuş bir yolcunun, patlamanın etkisiyle kıyafetleri parçalanmış bir yolcunun etrafından dolaştırdı. Başımı dizlerimin arasına aldım ama faydası olmadı.

"Linds. Her şey yolunda. Dayan."

Arabayı durdurdu, ben de kapıyı açtım ve hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Bir suç mahalline kustum. Sonra tekrar yola koyulduk.

Hemen ileride bir sürü kırmızı flaşör vardı. Yarım düzine itfaiye aracı Mills Lisesi'nin oyun sahasının yanındaki caddede sıralanmıştı. Bir bilim-kurgu filmi ile bir gece yarısı korku filmi karışımı bir manzaraydı.

Pistte koşu yapan ve müsabaka yapan çocukların yerinde, iniş için hala bağlanmış ölü yolcuların bulunduğu birkaç sıra koltuk vardı. Ve bu dehşet verici alanın ortasında, uçağın gövdesinin üç şekilsiz bölümü grotesk heykeller gibi duruyor, bulanık havaya doğru yirmi metre yükseliyordu. Tehlikeli madde giysileri içindeki NTSB ajanları fotoğraf çekiyor, cesetlerin ve ceset parçalarının yanına işaretler koyuyorlardı.

Rüzgâr dumanı tarlaya doğru savuruyor, küçük ateşler yakıyor ve gözlerimi yaşartıyordu. Conklin haç çıkardı.

Havaalanı polislerinden oluşan bir ekip arabamızın yanına geldi. Kendimizi tanıttık ve sağlık tesisine giden en iyi ve tek yolu gözden geçirdik: üç blok düz devam, üç uzun blok boyunca Camino Real'den sola, sonra Trousdale'den sağa.

"Mills-Peninsula. Büyük bir cam bina," dedi polis.

"Orayı biliyoruz," dedi Conklin.

"Dikkatli sürün."

Bunu gördüğümü asla unutamayacaktım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

BÖLÜM 25

MILLS-PENINSULA Tıp Merkezi otoparkı, kazadan etkilenen üç okuldaki çocukların velileri tarafından buraya getirilen yüzlerce araçla tıklım tıklım doluydu. Arabalarını bırakmışlar ve toplu halde barikatın önündeki polis hattında toplanmışlardı.

Büyük bir park alanıydı ve biz hala sokaktaydık, ama yüz metre öteden bile ebeveynlerin çıldırdığını görebiliyor ve duyabiliyordum. Onları kim suçlayabilirdi ki? Çocuklarını almak istiyorlardı. Ama bunun yerine barikatlarla karşılaşıyorlardı.

Conklin ve ben izlerken, bir okul otobüsü Trousdale'i döndü ve arkadan otoparka girdi. Veliler yönlerini değiştirerek otobüse doğru koşmaya başladılar ve Trousdale girişinin karşısındaki polis araçlarının oluşturduğu barikatta durdular.

Brady'nin "*Herkes dinlesin!*" diye bağırmasından bu yana ilk kez Yaşanan dehşet, korkunç can kaybı ve San Francisco'daki herkesin hayatının geri kalanında yaşayacağı travma karşısında öfkelen dim.

İşteyken her gün kendime sorduğum soruların aynısı şimdi de aklıma geldi.

WW 888'e ne olmuştu? Kaza pilot hatasından mı yoksa yapısal bir kusurdan mı kaynaklanmıştı? Yoksa bir kişi ya da kişiler kasıtlı olarak bu jeti dört yüz yolcusuyla birlikte düşürmüş müydü?

WW 888'in düşürölmesi bir savaş eylemi miydi? Arabanın telsizinden sevk memurunun sesi geldi.

"Boxer, Conklin, sıkı durun. San Mateo İlçe Şerifi size binaya kadar eşlik edecek."

Bunu kopyaladım ve ortağım telefona sarıldı.

Birkaç saniye çalan telefonu bekledikten sonra, "Cin? Evet, benim. Bilmiyorum. Kötü bir durum. Son derece, korkunç derecede kötü. Nasılsın?" dedi.

Otoparkta yer değiştiren kalabalığı ve küçük çocukları sağlık kuruluşuna güvenli bir şekilde ulaştırmaya çalışan okul otobüsleri kervanını izledim. Ortağım ve çok sevgili arkadaşım Cindy'nin bildiklerini paylaşmalarını ve birbirlerini teselli etmelerini dinledim.

Joe aramış mı diye telefonumu kontrol ettim.

Aramamıştı.

BÖLÜM 26

Taksi Seattle'ın Belltown semtinin merkezindeki son derece romantik Hotel Andra'ya yanaştığında hafiften yağmur yağıyordu.

Kapıcı taksiye bir şemsiye getirdi ve ince topuklu ayakkabılarını uzatıp zarif adımlarla sokağa çıkan siyahlar içindeki zarif kadın için kapıyı açtı. Çantasının askısını omzuna attı ve yumuşak örgü şapkasını kaşlarına kadar indirdi. İskandinav tarzı lobiye girdiğinde telefonla konuşuyordu.

Gerçekten bir sanat eseri olan resepsiyon masasına ulaştığında telefonunu bir kenara bıraktı. Güzel bir ceviz ve akçaağaç yapısıydı ve granit tezgâhın altında ve zeminin üzerinde cam vardı, bu da ona yüzüyormuş gibi bir görünüm veriyordu.

Çekici kadın burayı çok sevmiştir.

Kapıcıyla bir şeyler konuştu, gerekli olduğu üzere devlet tarafından verilen fotoğraflı kimliğini gösterdi ve kapıcı ona 2 numaralı beyaz bir zarf uzattı. Ona teşekkür etti, sonra renkli el dokuması halıların arasından geçti, kitap raflarıyla çevrili yanan şöminenin yanından geçti ve asansörün önünde durdu.

Asansör zemin kata geldiğinde, genç bir çift el ele tutuşarak indi, şüphesiz akşam yemeğine çıkıyorlardı. Adam kendi şakasına gülüyordu, kız ise "Komik. Evet. İyiydi, Brad."

Kadın genç aşka gülümsedi, sonra asansöre tek başına bindi. Yirmi dakika gecikmişti ama bir şey yapmaya değiyorsa -ki değdi- beklemeye de değdi. Arka duvardaki aynada yansımalarını kontrol etti ve yeni kahverengi ve altın sarısı saçlarının uçlarıyla oynayarak şapkasını düzeltti. Kahverengi kontakt lensleri görünümünü tamamlıyordu.

Hoşuna gitmişti. *Onun* da seveceğini umuyordu.

Asansör birkaç kat yukarı çıktıktan sonra sulu ışıklı, kalın halı kaplı bir koridora açıldı. Her katta sadece on iki oda vardı ve sonuna kadar yürüdü.

Sanki bir kediymiş gibi tırnaklarıyla kapıyı tırmaladı; sonra kapıcı tarafından kendisine verilen zarfı yırtarak açtı ve anahtar kartını çıkardı.

Kartla kapı kilidini kaydırıldı; ışık yeşile döndü ve kapı kolu elinde kolayca döndü. Bir an için açık kapı aralığında oyalandı, orman renkleri ve bu güzel ortamın ortasında onu izledi.

tatmin edici mimari çizgiler. Sonra kapıyı kapattı.

Onun orada olduğunu biliyordu ama başını kaldırıp bakmadı. Sehpanın önündeki koltukta oturuyordu, çıplaktı, kucağında bir havlu vardı ve silahını temizliyordu.

Ali sallanan deri ceketinin düğmelerini açarak odaya girdi ve ceketini yatağın ayakucundaki yarım ay şeklindeki sedirin üzerine bıraktı. Sonra diğer her şeyi çıkardı.

Topuklu ayakkabılarından başka bir şey giymediğinde, adam silahını indirdi. Ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

Onu kendine çekti, onunla birlikte sallandı, boynunu öptü, sonra omuzlarından tutup sarstı.

"Neden beni bekletiyorsun?" dedi. "Neden endişelenmemi istiyorsun?"

"Özür dilerim," dedi kadın. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM 27

O AKŞAM, ekip arabasını Explorer'ımın yanına, Harriet Caddesi'ndeki üst geçidin altına park ettim ve gölgelerden çıktım. Claire aramış ve beni hemen görmesi gerektiğini söylemişti. Açtım, depresyondaydım ve altı seviyede endişeliydim ama Claire beni görmesi gerektiğini söyleyince gitmek zorunda kaldım.

Fazla uzağa gidemedim.

Karanlığın içinden bir BMW gıcırdayarak çıktı ve önümde fren yaptı. Bu BMW'nin Mills-Peninsula Tıp Merkezi'nden ayrıldığımdan beri peşimde olduğunu düşündüm ama emin olamadım. Siyah arabadan bir adam indi ve doğrudan bana doğru yürüdü. Asyalı, otuzlu yaşlarında, geniş yüzlü ve çenesinde ince bir yara izi vardı. Siyah bir gömlek ve kot pantolon giyiyordu.

"Siz polissiniz," dedi bana. Bu bir soru değildi.

"Evet. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oğlum içeride."

Dünya Savaşı 888 yolcularının yakınları, ölenlerin buraya getirileceğini duymuşlardı, ancak bu sadece kısmen doğrudu.

İlk başvuru yeri Adli Tıp'tı. Ancak burası kapasitesini doldurduktan sonra cesetler şehrin dört bir yanındaki hastane morglarına dağıtıldı. Hastanelerde yer kalmayınca, ölenler SFO'daki bir hangarın içine park edilmiş soğutmalı kamyonetlerde saklandı.

Yumruklarını sıkarak bana bu kadar yakın duran adamın oğlunun cesedinin yerini bilmesine imkân yoktu.

Dedim ki, "Çok üzgünüm efendim. Ancak adli tabibin ofisi şu anda yasak bölge. Lütfen bu numarayı arayın," diye ekledim ve ceketimin cebinden bir kart çıkarıp ona uzattım. "Birisi size oğlunuzu nerede bulabileceğinizi ve cesedini ne zaman alabileceğinizi bildirecek."

"Yalan söylüyorsun. Bu numaranın hepsi saçmalık. Şimdi içeri girip onu görmem gerekiyor" dedi.

Adalet Sarayı'nın arka çıkışından Adli Tabip'in ofisini geçip caddeye çıkan koridor boyunca konuşlanmış dört polisi görebiliyordum. Beni görebilirler miydi?

Asyalı adama tekrar üzgün olduğumu ve lütfen ona verdiğim merkez numarasını aramasını söyledim, ancak öfke saçıyor, kendi dilinde bana küfrediyordu. Bana yumruk atacağını sandım.

Fiziksel müdahalede bulunursa onu yere atmaya ve kelepçelemeye hazırdım,

Müfettiş Monty McAllister koridordan ayrılıp bana doğru geldi. İri yarı biriydi. Çok formdaydı.

Kordondan geçmeme izin verirken, "Yardıma ihtiyacınız var mı, Çavuş?" diye sordu.

"Teşekkürler, McAllister."

"Sorun değil."

BMW'den üç adam daha indi ve bize doğru geldiler.

Yürümeye devam ettim. Claire ambulans bölümünde beni bekliyordu. Ona ulaştığımda arkamdan bağırışlar duydum: McAllister'ın ekibi Asyalı adamları tutuklamakla tehdit ediyordu.

Claire kollarını bana uzattı ve beni içeri aldı. Birbirimize sarıldık.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "Ve bir daha asla böyle bir şey görmek istemiyorum."

BÖLÜM 28

En iyi arkadaşımı morga kadar takip ettiğimde ve paslanmaz çelikle kaplı odada iki sıra halinde dizilmiş çarşaf kaplı sedyeleri gördüğümde saat 18.00 civarıydı.

"Burada on altı merhum var, hepsi de kaza kurbanı," dedi Claire. "Resmi olarak doluyuz ama biraz fazla hasta aldık. İçeride altı kişi var," dedi çenesini otopsi odasına doğru kaldırarak.

"Nasılsın?"

"Tamam, bunun hayatımın en yorucu gecesi olduğunu düşünürsek. Bu kurbanların çoğunun kimliği yok. Elimde ismi olmayan üç yaşında bir çocuk var. Umarım bu gece onu etiketleyebilirim."

Nöbetçi patolog ve Claire'in yedek doktoru olan Dr. Germaniuk bir cesedi çekmeceye yerleştiriyor, ter içindeki üç teknisyen de bir sonraki otopsi için cesedi hazırlıyordu.

Claire, "Dr. G. On beş dakika ara vereceğim, tamam mı?" diye seslendi.

"Yirmi dakika ara ver," dedi.

Claire'i koridor boyunca ofisine kadar takip ettim ve kapıyı arkamızdan kapattı. Masasındaki sandalyeye oturdu ve ben de onun karşısındaki koltuğa sertçe çöktüm. Claire bu odayı olabildiğince ev gibi yapmıştı, yani ancak fena sayılmazdı.

Masasının üzerindeki su dolu kasede bir gardenya yüzüyordu, cam masaüstünün altında birkaç parmak resmi vardı ve Claire'in arkasındaki duvarda çerçeveli fotoğraflar asılıydı: Kadın Cinayet Kulübü'ndeki arkadaşları ve ailesinin fotoğrafları. Kocası Edmund. İki yetişkin oğlu. Küçük kızı Rosie.

Gözlerim bebeğe takıldı.

Claire'in gözleri benim üzerimdeydi. "Konuş benimle," dedi.

"Richie ve ben bugün okul otobüslerinden inen çocuklara eşlik etmekle görevlendirildik," dedim. "Otobüsler Mills-Peninsula Medical'ın yan girişine geldi. Aileler polis hatlarının arkasındaydı ve korkudan çıldırmışlardı. Yapmak istediklerini yapamadılar, anlıyor musunuz? Otobüslere hücum etmek istediler."

"O küçük, dehşete düşmüş, travma geçirmiş çocukları binaya sokmamız ve acil bakıma ihtiyaç duymadıklarından emin olmamız gerekiyordu. İsimlerini aldık. Onlara su verdik. Sonra çocukların isimlerini barikatlara hücum eden ebeveynlerin listesiyle eşleştirmeye çalıştık."

"Bir maçımız olduğunda, Otoyol Devriyesi megafonla ismi anons ederdi. Rich ve ben bu beş yaşındaki çocuklara dışarıda eşlik ederdik."

Annelerin ve babaların çocuğa bağırdığı acayip bir kalabalık sahnesi, 'Kızımı tanıyor musun? Küçük oğlumu gördün mü?

"Tek seferlik ebeveyn-çocuk buluşmalarımız oldu. Aman Tanrım, Claire. Kıyafetleri yırtık pırtık küçük bir çocuk benden kopup sevgi dolu kollara doğru koşmaya başladığında kalbim göğsümden fırlayacak sandım."

Konuşmayı kesmek zorunda kaldım. Claire masasının üzerinden uzandı ve elimi tuttu.

Dedim ki, "Julie'yi düşünüp durdum. Dünya bu haldeyken kendi kızımı nasıl koruyabilirim?"

Bu bilinmezi düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Sonra Claire bana sordu, "Joe'dan haber var mı?"

Başımı salladım.

"Ona ne oldu böyle? Beni nasıl aramaz? İyi bir nedeni olmalı, değil mi Claire? Elinden gelse beni arayacağına güvenmek zorundayım. Ama ya yaralıysa? Ya da öldüyse? Tüm bunlar olurken kimse kayıp kocamı aramayacaktır."

Claire rahatlatıcı sözler mırıldandı. "O iyi. Elbette bir nedeni var. Yakında arayacak."

Gözlerimdeki yaşların arasından arkadaşşıma baktım. "Eve gitmem gerekiyor," dedim. "Neden aradığını söylemedin."

Claire, "Doğru" dedi. Bir dosya çekmecesini açtı, içinden küçük bir tomar kâğıt çıkardı ve masanın üzerine, bana bakacak şekilde koydu.

"Bu yolcu listesi," dedi. "O küçük çocuğun ve belki de ceplerinde hâlâ cüzdanları olan üç kişinin adını bulabilir miyim diye bakıyorum. Ve bu ismi gördüm, Michael Chan. Muhtemelen Michael Chan adında bir sürü insan vardır diye düşündüm."

Claire'e baktım ve ne söylediğini gerçekten anlamadım. Michael Chan üç gün önce Four Seasons Otel'de öldürüldüğünden beri bu morgda yatıyordu.

Ama Claire farklı bir şey söylüyordu. Bir ismin sarı renkle vurgulandığı yolcu listesine dokunuyordu.

"Şuna bak Linds," dedi. "Chan. Michael. Professorville, Palo Alto. Bu otel saldırısındaki kurbanınız, değil mi? O uçakta olamaz. Burada bir çekmecedeydi, adı ve numarası bir künyede yazılı. İki ve üç kez kontrol ettim. Bu o."

Ağzım açık kalmıştı. Kafamdaki dumanı temizlemeye çalıştım ve yolcu listesindeki vurgulanmış ismi özümstedim. Kimdi *bu* Michael Chan? Ölen adamımız dul eşi tarafından teşhis edilmişti. Yüzüne iki el ateş edilmiş olsa bile, DMV'deki resmiyle uyuyordu.

Claire'in kuşkusu benimkini yansıtıyordu.

"Michael Chan şu anda nerede?" "Michael Chan nerede şimdi?" diye sordum.

İsim.

"Metropolitan Hastanesi," dedi. "Metro'nun morguna gönderildi."

BÖLÜM 29

METROPOLİTAN HASTANESİ, bodrum katının tamamını kaplayan bir laboratuvarı ve morgu olan büyük bir genel hastanedir.

Saat 18:30'da Metropolitan'ın otoparkı neredeyse geçit vermez durumdaydı. Claire aceleyle park edilmiş araçların oluşturduğu koridorda arabasıyla dikkatlice bir aşağı bir yukarı manevra yaptı. Ne polisler, ne doktorlar ne de hastalar için boş yer vardı. Bu arada Metro'nun aşırı yoğun patoloji müdürü içeride bizi bekliyordu.

Claire, "Dr. Marshall'ı arayıp başımıza gelenleri anlatacağım," dedi.

Telefonunu çıkardı ve ben de o anı Bayan Rose'u aramak için kullandım; ancak telefonumun şarjının bittiğini ve şarj cihazımı ekip arabasında unuttuğumu fark ettim.

Claire diyordu ki, "Tamam. Valencia'ya park edeceğiz. Mavi Chevy Tahoe."

Hastane otoparkından çıktık ve Valencia'da bir oto tamirhanesinin önündeki park yasağı olan alana park ettik. Çok beklememize gerek kalmadı. Kanlı mavi önlüğünün üzerine yeşil deri ceket giymiş, fevkalade fit, parlak saçlı bir kadın Claire'in camını tıklattı.

Dışarı çıktık ve beni Dr. Pamela Marshall ile tanıştırdılar. Hemen ardından Claire'in arabasının kaputunun üzerinde özel bir toplantı yaptık.

"Yoğun bir gece," dedi Marshall, "şimdiye kadarki en berbat günün ardından."

"Bunu destekliyorum," dedi Claire. "Bakın. Biz sadece sizinle morga kadar yürümek, Bay Chan'e hızlıca bakmak ve yolunuzdan çekilmek istiyoruz."

"Mesele şu, Dr. Washburn," dedi Marshall. "Elimizde altmış ceset var ve sayıları artıyor. Jane ve John Does çift haneli rakamlarda. Bay Chan'in kimliği olduğu için şanslısınız. Size karşı dürüst olacağım, keşke bilseydim ve sizi bu yolculuktan kurtarsaydım. Bana bir milyon dolar ve Cannes'da bir ev teklif etseniz bile şu anda size Chan'in cesedini gösteremezdim."

"Neyi bilmek isterdin?" diye sordu Claire.

"Chan otopsi için sıradaydı," dedi Marshall, "ama birisi sedyesini bir yere taşımış. Geçici olarak yeri değiştirilmiş."

Dedim ki "Dr. Marshall. Chan'i kaybettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Yanlış yerde. Ortaya çıkacaktır. Bunun için endişelenme, geldiğinde seni ararım. Geri dönmem gerek," dedi. "Seni ararım. İyi geceler, hanımlar."

"Bekle," diye arkasından seslendim. "Kimliğini görmem gerek." Dr. Marshall yürümeye devam etti.

Claire, "Eğer cesedi onda değilse, kimliği de onda değildir.
Kişisel eşyaları üzerinde olacaktır."

Buna inanmak istemedim. Chan'ın cesedi ve kimliği *kayıp* mıydı?
Bu gerçek miydi?

Claire'e "Bundan hoşlanmadım," dedim.

"Lindsay, bugün hiçbir şey mantıklı değil. Evine git. Marshall sabah bizi
arayacak."

Öyle mi? Ya yapmazsa?

BÖLÜM 30

ALI MULLER kiraladığı Lexus'u Palo Alto'nun Professorville bölgesindeki Waverley Sokağı'na park etti. Sabahın erken saatleriydi ve posta kutusunda Chan yazan adaçayı yeşili evin ışıkları yanıyordu.

Ali kâküllerini kabarttı, rujunu yeniden sürdürdü ve makyaj setini yerine koydu. Şirin eve, çiçek tarhlarını eşeleleyen kartala, yürüyüş yolundaki üç tekerlekli bisiklete, pencerelerdeki dantelli perdelere hayranlıkla bakmak için bir an daha bekledi. Orta sınıf bir mahalledeki orta sınıf bir evin resmiydi.

Amerikan ideali.

Chan'in evindeki ve caddenin karşısındaki güvenlik kameralarına baktı. Kamera olmadığından, göz olmadığından, yoldan geçen trafik olmadığından emin olunca arabadan indi ve kilitledi.

Ön kapıya gitmek yerine evin yan tarafına gitti ve duvarla uzun sınır çizgisi çitleri arasındaki küçük zincirli kapıyı açtı. Beklediği gibi, kısa bir merdivenle yukarıdan ortaya kadar camları olan bir kapıya çıkıyordu.

Ali merdivenlerden çıktı ve camdan içeri baktı. Shirley Chan bulaşık makinesini boşaltıyor, bulaşıkları yerleştiriyordu. Çocuklardan biri kahvaltı köşesindeki masada oturmuş mısır gevreği yiyordu. Küçük olanıydı, bir kız.

Ali kapı kolunu çevirdi ve kapıyı hafifçe itti. Kapı açıldı ve içeri adım attı.

Shirley Chan irkilerek başını kaldırdı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Bu kadın neden onun evindeydi?

"Hey," dedi. "Sen muhabir misin? Çünkü çok küstahsın. Hemen çık git buradan. Yoksa polis çağıracağım."

"Shirley, endişelenme, basından değilim. Yemin ederim." "Ne oldu? Ne istiyorsun?"

"Sakin olun, lütfen, lütfen. Ben Ali Muller. Kocanızı tanıyordum ve ölümüne çok üzüldüm. Birlikte bir proje üzerinde çalışıyorduk. Michael benden bahsetmiş olabilir. Eğer ona bir şey olursa bu mektubu size vermemi söylemişti."

Shirley Chan kızına gidip giyinmesini söyledi. Küçük kız köpeğin hala dışarıda olduğundan şikayet edince Shirley, "Onu birazdan içeri getireceğim. Şimdi git bakalım."

"Oturun," dedi mutfağındaki sakın ve iyi giyimli kadına. "Sadece birkaç dakikam var ama bana kahvenizi nasıl sevdiğinizi söyleyin ve lütfen şu mektubu almama izin verin."

"Evet, elbette," dedi Ali Müller. Çantasını yere koydu ve kapağını açmak için eğildi.

Shirley kahve makinesine gitti. "Kahvenizi nasıl seversiniz?" diye tekrar sordu.

"Sakıncası yoksa biraz sütle birlikte." "Hiç sakıncası yok," dedi Shirley.

İki mavi toprak fincana kahve doldurdu, kremayı sütle doldurdu ve Ali Müller'e, "Polis bana kocamı canlı gören son kişinin siz olduğunuzu söyledi. Bu doğru mu?"

Masasında oturan kadına bakmak için döndü.

Ali Muller silahı eline aldı. Nişan aldı. Ateş etti. Mermiler susturucu tarafından susturuldu, sadece iki yumuşak ses çıkardı, *ppfft-ppfft*, Shirley Chan'in alnını deldi.

Michael Chan'in dul eşi mutfakta yere düşüp öldü.

BÖLÜM 31

Late Late Show başlarken eve geldim. Martha hızla bana doğru geldi ve Bayan Rose ayaklarını kanepeden aşağı salladı. Ayakkabılarını ararken ve kıyafetlerini düzeltirken, "Lindsay, bebek iyi. Joe uğradı."

"Joe burada mıydı? Ne zaman?"

Bayan Rose, "Bir saat önce ayrıldı. Kaza soruşturmasına tam zamanlı olarak katıldığını ve bir daha ne zaman eve döneceğini bilmediğini söyledi."

Bayan Rose bir nefes aldı, ayakkabılarını giydi ve devam etti. "Aramadığı için üzgün olduğunu söylememi istedi."

"O iyi miydi?"

"Yorgun görünüyordu. Ona bir bira verdim ve Julie ile belki on dakika oturdu. Sonra kıyafetlerini değiştirdi ve gitti. Geri dönmesi gerektiğini söyledi. Çok acelesi vardı, Lindsay."

"Daha sonra arayacağını söyledi mi?"

Bayan Rose, "Eminim yapacaktır. Tabii ki yapacak."

Bayan Rose kapıda bana iyi geceler dediğinde hâlâ şaşkınlık içindeydim. Neredeyse hiç uyumadım.

Zihnim bütün gece kaza kurbanlarının ve hem iş hem de kişisel cephedeki diğer çözülmemiş gizemlerin fazlasıyla gerçekçi görüntüleriyle kıvrandı.

Saat sekizde ekip odasındaki masamdaydım ve Brady bir saat sonra kapıdan içeri girdiğinde onu pusuya düşürmeye hazırdım. Beni ofisine buyur etti ve Cinayet Masası'nın uçak kazası görevinden alındığına dair sevindirici haberi verdi - Federaller görev başındaydı ve biz de cinayetleri çözmeye geri dönmüştük.

Özellikle Four Seasons cinayetleri.

"Dün sabah Joe hakkında konuşuyorduk. Onu gördün mü?"

"Evet. Yani, hayır. Dadımıza göre, dün gece ben hala çalışırken eve gelmiş. Kıyafetlerini değiştirmiş ve bana WW 888 soruşturmasının içine çekildiğini söyleyen bir telefon mesajı bırakmış. Kaşlarına kadar bu işin içindeymiş."

Brady bana şüpheli bir bakış fırlattı.

"O bir havaalanı güvenlik danışmanı," dedim ısrarla. "Eskiden İç Güvenlik'te çalışıyordu."

"Bunu biliyorum."

"Dinle, Brady, o bir kaçak değil. Benimle tekrar temasa geçecek. Ve şu anda, Michael Chan cinayetiyle ilgili yeni ve çok garip bir bakış açımız var."

Brady'nin dikkatini Michael Chan'e çektim, versiyon 2.0.

Dedim ki, "Metropolitan'ın baş patoloğu Michael Chan'in cesedini kaybetmiş. Onu bugün ya da gelecek hafta bulabilir. Cesedi bulununca arayacağını söyledi. Ben de bir süre önce Shirley Chan'i aradım. Evinden ya da ofisinden cevap gelmedi ama tekrar deneyeceğim. Onunla tekrar konuşmak istiyorum. Evliliği hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Mali durumlarını. Davranışlarında tuhaf bir şey var mıydı? Cevap verecek durumda değildi."

"Git," dedi Brady. "Şimdi git."

Otuz mil ve kırk dakika sonra Conklin ve ben Waverley'deki yeşil evin önüne geldik. Bir buçuk katlı eski ev, arsasına düzgün bir şekilde yerleştirilmişti, yürüyüş yolundaki üç tekerlekli bisiklet ve ön basamaklarda yatan beagle-dachshund karışımı bir köpek dışında her şey düzenliydi. Köpek arabamızın kapılarının kapandığını duyunca ayağa kalktı ve ulumaya başladı.

"Köpekler beni sever," dedim. "İzle."

Köpeğe doğru yürüdüm, "Merhaba dostum," dedim ve elimin düz kısmını uzattım. Kuyruğunu salladı, geri çekildi, kapıya doğru yürüdü ve başını tokmağa doğru kaldırdı.

Conklin bize katıldı. Kapının ziline bastı. Kapıyı çaldım ve seslendim, "Shirley? Evde kimse var mı?"

Yürüyüşe geri dönüyorduk ki kilit şangırdadı, kapı tokmağı döndü ve pijamalı küçük bir çocuk kapının önünde durdu. Çocuğun adını hatırladım.

"Brett? Ben Çavuş Boxer. Seninle birkaç gün önce tanışmıştık. Beni hatırladın mı?"

Bize baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

Kapıyı iterek açtım. Çocuğun pijamaları ıslaktı ve mutfaktan ön kapıya kadar uzanan ahşap zemindeki ayak izleri kırmızıydı.

Elleri ve ayakları, göğsü ve yüzünün kenarları *kıpkırmızıydı*.

Brett Chan *kanla* kaplıydı.

BÖLÜM 32

"Bana elini ver," dedim küçük çocuğa. Shirley Chan'in bana Brett'in yedi yaşında olduğunu söylediğini hatırladım. Yaşına göre ufak tefekti. Koyu renk saçlı, gözlükleri yamuk, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Kuru kanla paslanmış gibi görünen elini uzattı.

Onu evin dışına çekmek için küçük bileğinden tuttum, kapıyı kapattım, çömelip ona baktım.

"Neren ağlıyor?" diye sordum. Ağladı -aslında haykırdı- ama hiçbir yara görmedim. Kan ona ait değildi.

"Evin içinde kim var?"

"Annem. Ve Haley."

"Başka kimse yok mu?" Ben sordum.

"Yaralandılar mı?" Küçük çocuk hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Fail ya da failler kaçmış mıydı? Yoksa Shirley Chan çıldırmış, kızı ve kendisi de dahil olmak üzere her yere ateş mi açmıştı? Brett kapıya bir tehditle mi gönderilmişti? *Bir şey söyleme yoksa seni öldürürüm.*

Conklin dedi ki, "Brett? Hadi polis arabasına gidelim, tamam mı dostum? Daha fazla polis çağıracağım. Ön koltukta kalıp bizim için polis bandosunu dinlemeni istiyorum. TAMAM MI?"

Brett Chan başını salladı.

Conklin elini çocuğun küçük sırtına koydu ve onu işaretlenmemiş aracımıza doğru yirmi adım yürüttü. Ortağımın mikrofona konuştuğunu, arabayı kilitletiğini, bagajdan birkaç yelek çıkardığını ve sonra ön merdivenlere geri döndüğünü gördüm.

"Yerel polis yolda," dedi. "Bekleyemeyiz."

Brett Chan kanlar içindeydi. Ailesinin yaşayan son üyesi olabilirdi ya da içeriden biri şu anda kan kaybından ölüyor olabilirdi. Sıcak bir ortama girmeden önce destek bekleyeydik kimse bizi suçlamazdı ama çok geç kaldığımız için biri ölürse ortağım ve ben kendimizi suçlardık.

Yeleklerimizi giydik ve silahlarımızı elimize aldık ve kapıya doğru bağırdım, "*Polis! İçeri geliyoruz.*"

Sonra Conklin'e başımı salladım ve o da kapıyı tekmeleyerek açtı.

Antrenin ve ön odanın zemini kanlı ayak izleriyle doluydu. Conklin yatak odalarına doğru sağa döndü, ben de izleri sola doğru takip ettim.

Mutfığa yaklaşırken ensemdeki tüyler soğuk, ölü parmaklar tarafından fırçalanmış gibi diken diken oldu. Tüm bu küçük ayak izlerinin kesiştiği yerde ne bulacaktım? Bir tetikçinin silahını hazırladığı ve tekrar ateş etmeye hazır olduğu bir odaya mı giriyordum?

Kapı aralığını kucakladım ve silahımı uzatarak mutfığa baktım.

Shirley Chan tezgahla buzdolabının arasında yerde yüzüstü yatıyordu, kanı başının etrafında geniş kırmızı bir hale oluşturuyordu. Yanına eğildim ve bulamayacağımı bildiğim nabzını yokladım. Teni hâlâ sıcaktı ve havada barut kokusu vardı.

Etrafa bakındım. Yerde pirinç yoktu ve mutfak kapısından zorla girildiğine dair bir iz de yoktu. Masanın üzerinde bir kâse sütlü Cheerios vardı. Ayaklarımın dibinde kırık bir kahve fincanı ve kahve birikintisi, tezgâhın üzerinde de kahve makinesinin yanında mavi toprak bir fincan duruyordu.

Olayın nasıl geliştiğini gördüm. Shirley Chan başka biri için kahve yapıyordu. Belki de alnından vurulduğunda bir şey söylemek için dönmüştü. Bu ne intihar, ne kaza, ne de ters giden bir soygundu. Boşa ateş edilmemişti. Bayan Chan bir profesyonel tarafından öldürülmüştü.

Conklin'in şöyle dediğini duydum, "Artık iyisin, Haley. Gidip Brett'i bulalım, tamam mı?"

Mutfaktan çıktım ve başımı sallayarak ortağıma *onu oraya götürmemesini* işaret ettim. Kollarımı kaldırdım ve Conklin Haley'i bana uzatarak, "Dolaptaydın, değil mi tatlım?" dedi.

Conklin mutfaktaki sahneyi kontrol ederken, "Haley," dedim. "Ben bir polis memuruyum. Bu sabah evde birini gördün mü? Buraya ait olmayan birini?"

Cebimden telefonumu çıkardım, Ali Müller'in bir fotoğrafını açtım ve beş yaşındaki çocuğa gösterdim.

"Haley? Bu kadını tanıyor musun? Onu gördün mü?"

Çocuk bana daha sıkı sarıldı ve sıcak gözyaşlarını boynumla omzum arasındaki kıvrıma akıttı. Zavallı küçük kız.

Şimdi hayatı nasıl olacaktı?

BÖLÜM 33

Chan'in evinin önüne park ettikten ON BEŞ DAKİKA sonra, arabamız polisler, CSI, bir ambulans ve adli tabibin minibüsü tarafından kuşatıldı.

Conklin ve ben Palo Alto Polis Departmanı'ndan Teğmen Todd Traina ile görüşürken altı olay yeri inceleme ekibi evin içinde olay yerini inceliyordu.

Elbette Conklin ve ben bu cinayeti çözmek istiyorduk. Sadece olay yerine ilk giden biz değildik, aynı zamanda Shirley, öldürülen kocası ve WW 888 kazasında ölen *ikinci* bir ölü Michael Chan'in gizemli kırıksıklığıyla da ilgilidik.

Sonuç olarak, kapsamlı bir şekilde bilgilendirildik ve son derece motive edildik.

Ancak bu iğrenç suç Palo Alto'da işlenmişti, bizim bölgemizde değil. Umabileceğimiz en iyi şey, departmanımız ile Palo Alto Polisi arasında serbest bir bilgi alışverişi idi.

Conklin, Teğmen Traina ve ben kaldırımla cadde arasındaki kurumuş çimenlerin üzerinde bir ağacın altında durduk ve teğmene Professorville'de yeni bir cinayet mahalline nasıl rastladığımızı anlattık.

Genç teğmene dedim ki, "Bayan Chan ile daha fazla zaman geçirmek istedik. Kocasının cinayetiyle ilgili bize yardımcı olacak bir şeyler hatırlayabileceğini umuyorduk. Kapıyı çaldık. Brett Chan kapıyı açtı."

Küçük çocuğun yürek parçalayan görüntüsünü anlattıktan sonra, Teğmen Traina'ya olay yeriyle ilgili görüşlerimi aktardım.

"Bana öyle geliyor ki Bayan Chan tetikçiyi tanıyordu," dedim. "Zorla giriş yoktu ve yakın mesafeden alınandan vurulduğunda iki kişilik kahve yapıyordu. Soygun izi görmedim, sadece iyi uygulanmış bir vuruş."

Traina not aldı ve "Hı-hı. Lütfen devam edin."

Conklin, "Haley, o beş yaşında. Dış mutfak kapısından 'çizgili' saçlı bir bayan içeri girdiğinde kahvaltısını yapıyordu. Haley'e göre annesi ona okul için giyinmesini söylemiş. Mutfığa doğru geri döndüğünde 'büyük patlama' sesleri duymuş ve odasına koşup saklanmış."

Traina sordu, "Çizgili saç mı? Bu senin için ne anlama geliyor?" "Sarı çizgileri olan kahverengi saçlar gibi" dedim.

"Hunh. Bu bayanı tanıyor muydu?"

"Onu daha önce hiç görmedim," dedi

Conklin. "Peki ya küçük çocuk? Brett mi?"

"Bu olay olduğunda duştaydı," dedim.

Teğmen Traina'ya bilgi paylaşacağımızı söyledim ve o da aynısını yapacağını söyledi, "Elbette."

Kartlarımızı değiş tokuş ettik ve Çocuk Koruma Hizmetleri geldiğinde arabamıza biniyorduk.

Michael ve Shirley Chan -iki üniversite profesörü- neden hedef seçilmişti? Ve eğer bir şey varsa, bu bize Michael Chan'in adını ve adresini taşıyan ve Pekin'den WW 888'e giden ölü adam hakkında ne söyleyebilirdi?

Bir bağlantı var mıydı?

Birisi biliyor olmalıydı.

BÖLÜM 34

GÜZEL VE GENİŞ Stanford Üniversitesi kampüsüne palmiye ağaçlarıyla kaplı geniş caddelerden ulaşılır ve yüzlerce başka ağaç çeşidiyle doludur. Yakışıklı binalar ağırlıklı olarak Akdeniz ve İspanyol tarzı kumtaşı ve kırmızı kiremitli çatılardan oluşmaktadır. Çok güzel.

Tarih bölümü başkanı, Michael Chan'in eski patronu Eugene Levy ile bir randevumuz vardı. Levy kısa boylu, sakallı ve kalın gözlüklü biriydi. Masasından kalktı, elimizi sıktı, oturmamızı istedi ve kapısını kapattı.

Levy, "Ne büyük bir trajedi. Michael'ı sadece profesyonel olarak tanıyordum ama sekiz yıldan fazla bir süredir. Onu severdim. Güvenilir biriydi. Vicdanlıydı. İşini iyi bilirdi. Gerçi, ölüm şeklinin ışığında, belki de onu hiç tanıımıyordum." Levy, Chan'in meslektaşları ve öğrencilerinden bazılarının telefon numaralarıyla birlikte alfabetik sıraya göre bir listesini hazırlamıştı. Birkaçının adını yıldızla yazmış.

Chan ile kişisel ilişkileri olduğunu düşündüğü insanlar.

"Bu durum beni hasta ediyor. Bütün okul sarsıldı. Daha fazla yardımcı olabilirsem bana haber verir misiniz?"

Levy'ye bunu yapacağımızı söyledim. Ofisinden ayrıldıktan sonra, Conklin ve ben sabahın geri kalanında iki düzine insanla görüştük ve bu görüşmeler öğleden sonra geç saatlerde sona erdi.

Standart soruları sorduk: *Michael Chan'i ne kadar iyi tanıyordunuz? Garip davranıyor muydu? Hiç düşmanı var mıydı? Geçen hafta San Francisco'daki beş yıldızlı bir otelde birinin onu öldürmüş olması için bir neden düşünebiliyor musunuz?*

Bir kişi bile en ufak bir ipucu vermedi.

Öğleden sonra saat beşte, Michael Chan'in ölümüyle ilgili bir kapı aralamaya dört gün öncesinden daha yakın değildik. Arabaya doğru gidiyorduk ki nefes nefese bir ses "*Memur beyler*" diye seslendi.

Şort ve okul tişörtü giymiş yirmili yaşlarında iri yarı bir genç adam arkamızdaki yürüyüş yolunda koşuyordu. Bize yetiştiğinde durdu ve kendini Stiles Paul Titherington olarak tanıttı, yardımcı futbol koçu. Levy'nin listesine göre Michael Chan'in arkadaşymış.

"Mesajını aldım. Evet, Michael ve ben çok yakındık."

Adam ayaklarının üzerinde zıplıyordu, bize bildiklerini anlatmak için can atıyor gibiydi. "Tamam, onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum ama size şunu söyleyebilirim.

bir ilişki yaşıyorlardı, Hollywood yapımı bir aşk gibi. Michael duygusal bir adam değildi ve aniden bu kadınla tanıştı ve o kadın hayatın anlamı oldu."

Titherington, Michael'ın Shirley'den ayrılmayı planlamadığını ve görünüşe göre Alison'ın da evli ve çocuklu olduğunu söylemeye devam etti.

Alison ismi beni etkiledi.

"Birkaç gün önce onunla buluşma planları vardı," dedi Titherington. "Nasıl gittiğini bana bildirecekti. Sonra Michael'ın öldüğünü duydum."

"Michael sana Alison'ın soyadını söyledi mi?" diye sordum.

"Sana ne dediğini söyledim. O muhteşem, zeki, komik, tam bir paket."

Titherington'dan ayrıldıktan sonra Conklin ve ben şehre dönerken durmadan konuştuk. Elimizde bazı ipuçları vardı ama bunları bir araya getiremiyorduk. Alison Muller, Michael Chan'ın Four Seasons'daki odasına gitmişti. Adam ona aşıktı. İkisi de evliydi; bu bir randevuydu.

Geriye birçok soru kalmıştı. Sevgilisi vurulduğunda Muller neden polisi aramamıştı? Kaçırılmış mıydı? Ölmüş müydü? Yoksa Chan'i öldürüp saklanmaya mı gitmişti?

Conklin'in telefonu çaldığında Stanford'daki günümüzü anlatmak için Brady'yi arıyordum.

O da "Tamam, tabii. Teşekkürler, Cin. Seninle orada buluşuruz." "Neydi o?" diye sordum. "Cindy ile nerede buluşacağız?"

BÖLÜM 35

GRAND PACIFIC Oteli havaalanının hemen güneyinde, Old Bayshore Otoyolu üzerindeydi. Asma kattaki birbirine bitişik üç konferans odası arasındaki katlanır kapılar açılarak, NTSB'nin WW 888 kazasıyla ilgili soruşturmada yaptığı güncellemeleri dinlemeye gelen kalabalığı ağırlayacak büyüklükte bir salon yaratılmıştı.

Krem ve bordo renkli salon tıklım tıklımdı, sadece ayakta durulabiliyordu, hiç sandalye yoktu. Conklin ve Cindy ile birlikte odanın sağ tarafında, arka çıkışı görecektir şekilde durdum.

Saat tam altıda, sarı saçlı, kömür grisi takım elbiseli ve göğüs cebinin üzerinde NTSB arması bulunan bir kadın, salonun ön tarafında aceleyle inşa edilmiş bir sahneye doğru şık bir şekilde yürüdü. Bir podyumun arkasında yerini aldı, mikrofona dokundu ve salonun sessizleşmesini beklemeden konuşmaya başladı.

"Benim adım Angela Susan Anton ve Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu'nun başkanayım. İlk açıklamamızdan bu yana beklediğinizi biliyorum, ancak uçağın neredeyse tamamen tahrip olması ve yolcularla mürettebatın trajik ölümleri karşısında anlamlı bilgiler toplamak için çok çalışıyoruz."

Ölen yolcuların arkadaşları ve aileleri sevdiklerini bir daha asla göremeyeceklerini bir kez daha ve resmi bir kesinlikte duyduklarında ağlama dalgaları odayı kapladı.

Başkan Anton sunumuna devam etti.

"Yirmi beş kişilik müfettiş ekibimizin başında bulunan başmüfettişimiz Sayın Jan Vanderleest ile yakın bir çalışma içerisindeyim. Şu ana kadar yapılan çalışmalar arasında dört pilotu ve yardımcı pilotları tanıyan kişilerle yapılan görüşmeler de yer alıyor."

Anton, pilotların uçuş öncesi yetmiş iki saatlik çalışma-dinlenme geçmişini anlatmış ve uçuş ekibinin dinlenmiş, fiziksel ve ruhsal sağlıklarının yerinde olduğu sonucuna varmıştır; tüm bunlar Pekin'den olay anına kadar olan uçuşun ilerleyişiyle de doğrulanmıştır.

Başkan, bağırarak sorulan soruları geçirterek, trajedi meydana geldiğinde SFO'nun kontrol kulesinde bulunan hava trafik kontrolörlerinin, pilotun Perşembe sabahı saat 8:56'da 28 Sol pistine iniş için San Francisco kule frekansına check-in yaptığını bildirdiklerini söyledi. Bu iniş izni WW 888'e pistten yaklaşık bir buçuk mil uzaklıkta verilmişti.

Eşik.

"Olaydan hemen önce hava trafiği böyle görünüyordu" dedi.

Anton PowerPoint'ini açtı ve sağındaki büyük ekranda, patlama ve düşen uçağın parçalanmasının grafik yorumu da dahil olmak üzere WW 888'in pisti korumak için yaklaşmasının bir simülasyonu gösterildi.

"Uçak düşmeden birkaç saniye önce gökyüzünde bir parlama olduğuna dair raporlar var. Uçağın son anlarındaki yönü ve irtifası nedeniyle, çarpma noktası olan sağ kanat üzerinde net bir açımız yok. Kanadın içindeki yakıt patladığında, kanat yukarı doğru çöktü ve bu da yerden bir füzenin izi gibi görünebilir.

"Bununla birlikte.... bir füze saldırısı olasılığı mevcuttur."

Fotoğrafçılar yansıtılan görüntüleri görebilmek için birbirleriyle itişip kakışırken, başkanın konuşması bir soru tsunamisi, çılgınlıklar ve itiş kakışla kesildi. Anton mikrofonuna şöyle bağırdı: "Şef Vanderleest'in ek ayrıntıları var. Teşekkürler."

Vanderleest kürsüye çıktığında Anton sahneden yeni inmişti. Salon yeniden sessizliğe bürünene kadar taştan bir blok gibi durdu.

Sonra konuştu. "Başkanın da söylediği gibi, WW 888'in bir füze tarafından düşürülmüş olma ihtimali var, ancak uçuş kayıt cihazları bulunana ve 777'nin kalıntıları bir araya getirilip analiz edilene kadar WW 888'in düşme nedeni hala belirlenemedi. Ölenlerden kimlikleri tespit edilenlerin konumlarına ilişkin bilgiler web sitemizde ve günlük brifingler verecek olan Worldwide Airlines'ta yer almaktadır.

"İlginiz için teşekkür ederim."

Conklin bana ve Cindy'ye kalabalığın gelgitli öfkesi arasından seslendi, "Benimle kalın."

Geçici oditoryumun dışındaki koridordaydık ki kot pantolon ve siyah ceket giymiş Asyalı bir adam bana yumruk attı. Sendeleyerek bir grup insanın arasına daldım ve düşmeden önce bir şekilde dengemi sağladım. Bana kimin saldırdığını görmek için çılgınca etrafıma bakındım ve yarım saniyeliğine adamın yüzünü net bir şekilde görebildim: geniş bir alın, çenesinde ince, beyaz bir yara izi.

Tam o sırada salonun arka tarafındaki kapılar açıldı ve yüzlerce insan çıkışa doğru akın etti, bizi de yanlarında götürdüler.

BÖLÜM 36

O gece kapıdan içeri girdiğimde benzinim bitmişti. Martha üzerime yürüdü ve ben de onu omuzlarından tutarak "Tatlım" diye seslendim, Joe'yu günlerdir görmediğimi unutarak ya da belki de sadece cevap vermesini umarak.

Bayan Rose tatlı bir merhaba dedi ve ellerini bulaşık havlusuna silerek antrede belirdi.

"Joe burada değil ama Julie iyi. Sen iyi misin?"

Başımı salladım ve Shirley Chan'in cesedinin ve çocuklarının hayatlarının tamamen mahvoluşunun görüntülerini engellemeye çalıştım.

Joe neredeydi?

Kocamı istedim. Onun iyi olmasını istedim. İhanet gibi hissettiren şeyden masum olmasını. Geceyi bana sarılarak, sarılarak, konuşarak ve sevişerek geçirmesini.

"Lindsay, ne zaman evde olacağından emin değildim."

"Çok özür dilerim," dedim Bayan Rose'a. "Gün elimden kaçtı."

"Sorun değil. Rosto yaptım-"

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ben de seni seviyorum" dedi. Kollarını açıp bana sarıldı ve kızımı görmeye gitmemi söyledi. "Gerçekten çok konuşuyor."

Bebeğin odasına bir bardak şarap getirdi ve ben Julie'yi salladım, pencereden dışarı baktım ve kendime iyi olduğumu, sadece uyumaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Saat dokuzda Julie ve ben yalnızdık. "Hikaye" dedi ve bu bir talepti, rica değil. Bu kelimeyi ona Joe öğretmişti. Onu ve Martha'yı yatağıma aldım ve Julie'ye Martha'yı bir border collie kurtarma birliğinde bulma hikayesini anlattım.

"İlk görüşte aşık olduk, değil mi Boo?"

Martha havladı, Julie güldü ve ben de birkaç kahkaha attım. Birkaç gündür ilk kez, orası kesin.

Julie'yi birkaç dakika içinde beşiğine geri götürmek niyetindeydim, ancak genellikle bir erimeden önce gelen küçük sıkıntılı ağlamayla beni üç civarında uyandırdı.

"Tatlım, tatlım, annen burada."

Babam neredeydi? Joe neredeydi?

37. BÖLÜM

CLAIRE Metropolitan Hastanesi'nden ayrılırken öfkeliydi.

Bu kesindi. Dr. Marshall Michael Chan'ın cesedini kaybetmişti. Az önceki "Seni ararım" ifadesi "Ona ne olduğunu biliyorsam ne olayım" şeklinde değişmiş, bir süre sonra da "Bay Chan gerçekten elimizde miydi, yoksa cüzdanı plastik bir torbada mıydı, merak etmeye başladım "a dönüşmüştü.

"Peki cüzdanı nerede?" Claire sormuştu.

"Biliyorsam ne olayım. Bak, üç gündür uyumadım."

Cumartesi sabahıydı ve Lindsay telefonuna cevap vermiyordu ve Claire onu uyandırmak istemiyordu.

Hala.

Claire arabasına binip tekrar aradı ve bu kez Lindsay telefonu açtı. "Saat kaç?" Lindsay cızırtılı bir sesle sordu.

"Saat on bire çeyrek var," dedi Claire. "Uyuyorsun. Çabucak halledeceğim. Michael Chan'ın cesedi hâlâ kayıp ve Metropolitan onu aramayı bıraktı. Cesedini morguma koyana kadar bu iş bitmeyecek."

"Boş ver," dedi Lindsay ona. "Denediler."

"*Denediler* mi? Neyin var senin, Lindsay?" Claire söyledi. "Hiçbir şeyim yok. Her şey yolunda," dedi Lindsay ona.

"Joe mu? Eve geldi mi?"

"Hayır. Gelecektir."

Claire "Tamam" dedi, telefonu kapattı ve arabasını çalıştırdı. Bu garip ve sağlıksız durumla ilgili bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Cindy ve Yuki'yi aradı ve Lindsay'in adresine vardığında ikisi de Cindy'nin arabasında onu bekliyordu.

Claire pencereye vurdu. "Hazır mısın?"

"Emin olabilirsin," dedi Cindy. "Müdahale için güzel bir gün."

Üçü ellerinde alışveriş torbalarıyla Lake Caddesi ile On İkinci Cadde'nin kesiştiği kapıya gittiler ve Claire zile bastı. Lindsay dahili telefonu açıp "Evde kimse yok" deyince Claire bağırды: "Benim, tembel. Aç kapıyı."

Zil çaldı ve Claire, Cindy ve Yuki eski konut binasına girerek geniş merdivenlerden üçüncü kata çıktılar ve Claire zili çaldı.

Kilitlerin takırdaması ve kapının açılmasından önce havlama sesi duyuldu. "Claire, ne oldu? Arada bir uyuyamaz mıyım?" Sonra Lindsay gerisini gördü ve kapıyı açtı. Claire, Lindsay'ın hamile pijaması giydiğini gördü ve ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Hayır, beklemiyorum," dedi. "Elimde temiz olan tek şey bu."

Martha dans etti, bebek içeride bir yerde ağladı ve Lindsay, "Bil diye söylüyorum, Pazartesi gününe kadar bu daireden ayrılmayacağım. O zaman da çıkmayabilirim."

"Anlaştık," dedi Claire. "Hepimiz için iyi bir ziyaret zamanı."

"Sandviçlerimiz ve kurabiyelerimiz var. Ayrıca kahve de var," dedi Yuki.

Cindy dedi ki, "Linds, bil diye söylüyorum. Burada söylenen her şey kayıt dışıdır. Kennedy'yi gerçekten kimin vurduğunu bilsen bile. Kutsal Kase'nin yerini bilsen bile."

Lindsay güldü ve Yuki bebeği beşiğinden çıkarıp annesine verdi.

"Lindsay, otur yerine," dedi Claire. "Ziyafet başlasın."

En iyi dört arkadaş sehpanın üzerindeki yiyeceklerin etrafında toplandıktan sonra Claire, "Artık hepimiz yerleştiğimize göre, Lindsay, hadi başlayalım. Joe'yu en son ne zaman gördün?"

BÖLÜM 38

Eğer önce CLAIRE arasaydı, "Teşekkürler ama olmaz. Bütün gün uyuyacağım." derdim.

Ama sormadı ve benim iznim ya da uyarım olmadan, hak ettiğim derin korkum Yuki'nin bulaşıcı kahkahaları, Claire'in otoriter anneliği ve Cindy'nin gerçek yaşama sevinciyle paramparça oldu.

Artı yemek.

Julie kalabalığı çok severdi ve kendisine eşlik edilmesinden çok memnundu. Onu hareketten yaklaşık beş metre uzaktaki zıplama koltuğuna oturttum ve Martha ayaklarımın dibine kıvrıldı, yani hepsi kızdı ve hepsi iyiydi. Düzeltiyorum, harikaydı.

Claire dedi ki, "Çalışma zamanı, Linds. Joe'yu en son ne zaman gördün? Ondan en son ne zaman haber aldın?"

"Peki sence neler oluyor?" Cindy ekledi. "Bu ne kadar kötü olursa olsun, yargılamayacağımızı biliyorsun."

Yuki, "Biz sadece gizemi aydınlatmak istiyoruz," dedi. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor, haksız mıyım?"

Yuki, hukukçu aklı iş başında, bir olay takvimi istedi. Ben de en baştan başladım ve kronolojik sırayla ilerledim.

Joe'nun Pazartesi gecesi eve gelmediği ama Salı sabahı yanımda horladığı gerçeğiyle başladım. Onlara gayet iyi olduğunu, hatta romantik olduğunu söyledim. Bana ve Julie Anne'e kahvaltı hazırlamıştı ve ben işe giderken onu Julie Anne'le birlikte evde bırakmıştım.

Dedim ki, "Pazartesi Four Seasons'taki silahlı saldırıların olduğu gündü. Rich ve ben bu olayla meşguldük. Ertesi gün Michael Chan'ın kimliğini tespit ettik ve dul eşini görmeye gittik."

Arkadaşlarım başlarını sallıyor, "Hı-hı, hı-hı" diyor ve beni konuşmaya devam etmem için cesaretlendiriyorlardı.

"Salı günü Rich ve ben Shirley Chan'i salona geri götürürken Joe ile konuştum. O gece geç saatlerde, sokağın karşısındaki Chan'ların evinde duran minibüsümüzün güvenlik kamerası görüntülerini inceledim. Kasette o da vardı.

"Bekle, sana göstereceğim."

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve kızlar etrafımda dururken onlara Joe'nun Waverley'de arabasını durdurup doğrudan SFPD'nin özel casus kamerasına baktığı videoyu gösterdim. Ve onlara Richie'nin bir adamı seçtiğini anlattım.

Joe'ya benzeyen otelin lobi görüntüleri.

"Joe'nun o kasetteki yüzü, onu son görüşüm oldu."

Zeki, gizem çözücü arkadaşlarımdan bana pek çok soru geldi, ama bunlar cevaplayamadığım sorulardı.

"Ben şöyle düşünüyorum," dedi Cindy. "O da bu işin içinde, Lindsay. Kötü anlamda söylemiyorum ama Palo Alto'ya arabayla gelmesi tesadüf olamaz."

"Bilmiyorum Cindy," dedim. "Bunun bir anlamı olduğuna katılıyorum ama tüm açılar bilmiyor olabiliriz."

"Anlamı?"

"O bir danışman. Liman güvenliği hakkında her şeyi biliyor. Gizli kapaklı bir işte çalışıyor olabilir. Benimle temasa geçmesi yasaklanmış olabilir. Belki de telefonları hackleniyordur."

"Çalıştığı kişileri aradın mı?" "Kim olduklarını bilseydim arardım." Cindy yılmamıştı.

"O yüzden tik taklarına devam et," dedi.

"TAMAM, TAMAM."

Kızlara Four Seasons'ta Chan'in odasına girerken görülen gizemli sarışın kadından bahsettim. Cindy atladı, "Resmini sitemize koydum ve bir ipucu aldım." dedi.

"Ertesi gün," dedim ellerimi havaya kaldırarak, "takip edemedim-"

Claire cümlemi tamamladı: "888. Dünya Savaşı'nın çöküşü."

"O gece eve geldiğimde Bayan Rose Joe'yu özlediğimi söyledi. Kıyafetlerini değiştirmek için eve gelmişti. Bana bir mesaj bırakmış, uçak kazası kabusunun içine çekildiğini ve beklemememi söylemiş."

"Yani kesinlikle *hayatta*," dedi Yuki. "*Yaralı* değil. *Çalışıyor*." "O da öyle söyledi."

Söylediklerime inanıyordum ama lanet olsun, Joe'nun hiç iletişime geçememesi garipti. Aslında, bu açıklanamazdı. Öğle yemeğimiz bittiğinde ve son arkadaşlarım da gittiğinde Julie'yi yıkadım, ona biraz elma püresi verdim ve Joe'yu aradım.

"Üzgünüm," dedi mekanik ses, "ama abonenin posta kutusu dolu. Güle güle." Gerçekten mi? Bu beni öldürüyordu.

BÖLÜM 39

Günün geri kalanını çamaşır yıkayarak geçirdim ve akşam yemeği vakti geldiğinde acıkmış ve sıkılmışım. Julie'yi koridorun karşısındaki Bayan Rose'a götürdüm ve "Hemen döneceğim" diyerek yerel Asya bakkalımıza doğru yola çıktım.

Sokağa indiğimde hava kararmıştı. Dün akşamki rostonun yanında ne tür bir sebze yemek istediğimi düşünüyordum ki bir şey oldu; bir şok ya da bir darbe.

Emin olduğum tek şey, yüzümün kaldırımı o kadar hızlı çarptığıydı ki, düşüşümü engellemek için ellerimi hiç indirmemiştim. Ayağım mı takılmıştı? Felç mi geçirmiştin?

Başım zonkluyordu ve görüşüm bozulmuştu ama etrafımdaki şekilleri *ayakkabı* olarak seçebiliyordum.

Işıklar yanıp sönüyor, farlar yaklaşıyordu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kusmak istedim. Ellerime ve dizlerime kadar mücadele etmişim ki yan tarafıma bir darbe aldım ve tekrar yere yığıldım. Bir topun içine yuvarlandım ve gözlerimi kapattım ve iki ses duydum, belki de daha fazlası, benimle ağır aksanlı İngilizce konuşuyordu.

Parmaklarımın arasından baktım ve bana bakan dört bulanık Asyalı yüz gördüm. Adli tabibin ofisinin önünde benimle yüzleşen kişiyi tanıdığımı sandım. NTSB basın toplantısından sonra bana çarpan adamla aynı kişi.

Siyah giymişti, geniş bir yüzü vardı ve bana "Chan'i tanıyor musun?" gibi bir şey söyleyerek bağıırıyordu.

Bunu uyduruyor muydum?

"Geri çekil," dedim. "Ben bir polisim."

Kalçamdaki silahıma uzandım ama orada değildi. Bir bağırıış daha geldi: "Kimin için çalışıyorsun?"

"Ne? Benden uzak dur."

Başımın arkasına bir darbe daha aldım ve uyandığımda yüksek hızla hareket eden bir ambulanstaydım. Yanımdaki sağlık görevlisi "Tekrar hoş geldin. Adın ne senin?" diyordu.

Ambulanstan Conklin'i aradım ve siren sesleri arasında acı içinde bağıırarak Bayan Rose'u aramasını istedim.

Hemen ardından acil servise götürüldüm. Kıyafetlerim çıkarıldı ve plastik bir torbaya dolduruldu. Bir hemşire tansiyonumu ve ateşimi ölçtü ve üzerime iki battaniye örttü. Sonunda Dr. DiDonato ortaya çıktı.

Beni kontrol etti.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, on dayanılmaz olmak üzere, nasıl hissediyorsun?" "Biri beni dövmuş gibi hissediyorum."

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Canlı bir şekilde."

"Daha önce hiç tomografi çektirdiniz mi?"

"Hayır."

"Yeni bir deneyime hazır olun. Başınızın nasıl göründüğünü size bildireceğim ve sonra sizi gözlem için bir gece burada tutacağız."

"Bir yaşındaki çocuğumu komşuma bıraktım. Birinin tanık araması gerekiyor."

DiDonato, "On bire kadar görevdeyim," dedi. "Ondan sonra Dr. Santos devralacak. Belki sizi sabah serbest bırakır."

Tomografimi beklerken Conklin geldi. Hem korkmuş hem de kızgın görünüyordu.

"Ne oldu? Soyuldun mu? Sen mi?"

"Dört Asyalı adam tarafından dövüldüm ama hayattayım. Soyulmadım," dedim sol elimin pırıl pırıl elmaslarla süslü yüzük parmağını sallayarak.

"Peki neden dövüldün? Ne istiyorlardı?"

"Sanırım Chan hakkında bir şey. Yemin edemem Richie. Çok hızlı oldu. Neden ben? Hiçbir fikrim yok," dedim.

BÖLÜM 40

Ertesi sabah sekiz sularında Rich beni hastaneden çıkardı, Bronco'suna bindirdi ve kemerimi bağladı.

Sonra bana verdi.

"Çok yoruldun. Öldürülebilirdin. Seni döven adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey. İsim yok, belirsiz tanımlamalar var ve sen bir şey yapmamışsın. Bu bana ne anlatıyor biliyor musun, Linds? Oyunun dışında olduğunu. Bugün pazar. Dinlenme günü ve bunu kullanmalısın. Yatağa git ve orada kal. Bunu tek başıma halledebilirim."

Bunu kabul edemezdim.

"Evde ne yapacağım Rich? Televizyonda uçak kazasını tekrar tekrar mı izleyeceğim?"

"O. Ve uyku."

"Bak. Aptal olduğumu kabul ediyorum, tamam mı? Silahımı yanıma almalıydım. Aklım başımda olmalıydı. Ama tekrar ediyorum. Sadece bir dakikalığına dükkana gidiyordum. Ve bu arada, ben senden üstünüm. Beni yedek bırakamazsın."

"Brady'nin sana tıbbi yardım vermesini mi istiyorsun? Çünkü hızlı aramada o var," dedi ortağım, kardeşim, desteğim, yoldaşım, arkadaşım. Hemen cevap vermeyince, "Beni dinlemen gerek. Evde kal." dedi.

"Asla olmaz."

Beni apartmanın gıcırdayan asansörüne bindirirken kolundan tuttum. Bayan Rose ön kapıyı açtı ve bize susmamızı söyledi. "Julie uyuyor."

"Kalabilir misin? İşe gitmem gerekiyor," dedim.

Rich bana yakıcı bir bakış attı ama Bayan Rose bunu fark etmedi. Bir kez daha öne çıkarak, "Elbette Lindsay. Bu gidişle çok yakında Güney Fransa'ya emekli olabileceğim."

"Emekli olmadan önce, seni Acil Bebek Bakım Ekibi'nin kaptanlığına terfi ettiriyorum."

"Peki. Bir selam istiyorum," dedi. "Daha önce kimse beni selamlamamıştı." Yaptım ve o kadar çok güldü ki ben de güldüm.

Bu gerçekten acıttı.

O kahve yaparken ben de yağmur kutusuna vurdum. Spreyin altında dururken kendimi inceledim. Koltuk altımdan dizime, göbeğimden yarıma kadar morarmıştım.

Sırtımın etrafında. Ama hiçbir iç yaralanmam yoktu ve beynim de iyiydi. Tanrı'ya şükür. Dört Asyalı serserinin beni öldürmeye çalışmadıkları sonucuna vardım. Eğer bu bir uyarıysa, benimle tekrar uğraşabilirlerdi.

Giyindim, çenemdeki ve yanağımdaki sıyrıkları makyajla gizledim ve silahımı kuşandım. Kilitli ve dolu bir şekilde oturma odasına geri döndüm. Julie uyanıktı, ayçiçeği sarısı bir tulum giymişti ve zıplama koltuğunda bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Çok sevimli görünüyordu ve dünden beri bir iki santim büyümüş gibiydi. Benim küçük kızım. Kollarını bana doğru uzattı ve uludu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ya dün gece öldürülseydim? O zaman ne olacaktı?

Onu kucağıma aldım ve Bayan Rose'a teslim etmeden önce biraz mırıldanarak ona sarıldım.

Yapacak işlerim vardı ve aynı zamanda kalbimi, değerli küçük kızımı koridorun karşısındaki hoş bayana bırakıyordum.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Rich söyledi. Onu ön kapıdan çıkarken takip ettim.

BÖLÜM 41

ORTAĞIM yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve bir civciv yavrusuna gösterilen özenle beni Bronco'ya bindirdi.

Kemerimi bağladım, telefonumun şarj aletini taktım ve Alison Muller'i düşünerek birkaç Advil içtim.

Four Seasons cinayetlerindeki tek şüphelimizi takip etmek için günlerce gecikmiştik. Ancak uçak kazası diğer tüm davaları, hatta bu dörtlü cinayeti bile arka sıralara itmişti.

Şehrin bir bölümünü ve neredeyse tüm kolluk kuvvetlerini hareketsiz bırakan kaza nedeniyle, mağaza hırsızlarından psikopat seri katillere kadar çok çeşitli suçlulara polissiz bir tatil verilmişti. Her neredeyse Alison Muller da buna dahil olabiliyordu.

Yola çıktığımızda Conklin bana dün gece Muller'in kurumsal kariyeri boyunca çalıştığı şirketlerin sosyal medya ve web sitelerini tarayarak çalıştığını söyledi. Telefonuna Muller'in bir dizi fotoğrafını indirmişti ve o arabayı sürerken ben de "Ali"nin farklı uzunluk, stil ve renklerde saçlara sahip versiyonlarına baktım. "Çizgili" görünümü bile temsil ediliyordu.

"Rich, sen türünün tek örneğisin, biliyor musun?"

"Bu ikimiz demek," diye güldü. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

101 Güney'e doğru yol aldık, sağ tarafı yanmış çimenlerle ve uçak parçalarıyla dolu, sol tarafı ise San Francisco Körfezi'yle sınırlanan yoldan geçerek ünlü sahil şeridimizi kucaklayan düzlüğe ulaştık.

Radyoyu kapattık ve bu süreyi Michael Chan ve oteldeki diğer üç kurbanla başlayarak davamızın pürüzlü kenarlarını incelemek için kullandık. Uçağın düşmesinin ve ikinci Michael Chan'ın kayıp cesedinin Birinci Michael Chan'ın ölümüyle herhangi bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak ettik. Joe'nun video görüntülerini ve alışılmadık bir şekilde ortadan kaybolmasını ve dün gece beni hırpalayan Asyalı adamların bu uyumsuz parçalar karmaşasına nasıl uyduğunu tartıştık.

Kesin olarak bildiğimiz tek şey Alison Muller'in merkezi bir figür olduğuydu. Ve o olmadan, dünyada hiçbir ipucumuz yoktu.

Monterey'den hâlâ altmış mil uzaktaydık, San Jose'nin hemen güneyindeydik, ceketimi katlayıp yüzümle cam arasına sıkıştırdım ve bir saat kadar uyudum. Mide bulandırıcı bir dur-kalk trafiğine uyandım ve sonra Conklin "Dövülmenle ilgili bir rapor hazırlayacak mısınız?" diye sordu.

"Bunu düşünüyorum."

Araba durdu. Güzel evlerin sıralandığı güneşli bir caddeye baktım. "Şimdi düşündüm de," dedim, "bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. fikir. Sen biliyor musun?"

Omuz silkti. "Artıları ve eksileri var. Dediğim gibi, Brady seni hemen kenara atacak."

"Ben iyiyim Rich. Tamamen iyiyim."

Yüzünü bana döndü, bana yürek parçalayıcı bir şefkat ve endişeyle baktı. "Kendini iyi hissetmezsen bana söyle, Lindsay. Sana kötü bir şey olmasını istemiyorum."

"Biliyorum."

Ortağım motoru kapattı.

"Geldik," dedi.

BÖLÜM 42

ALI MULLER'in Ocean View Bulvarı'ndaki 1920'lerden kalma Akdeniz tarzı evi göz kamaştırıcıydı. Çok pencerele beyaz sıva evin çatısı pişmiş toprak kiremitlerle kaplıydı ve iki kanat arasındaki dik açılı kavşakta altı kenarlı bir kule ile noktalanıyordu.

Ekip arabasının pencerelerinden, oymalı meşe ön kapıya kadar yükselen yamaçtaki dikenli yerli bitkilere baktım ve uyarıldığımı hissettim. Burası çok güzeldi ve bir kale kadar misafirperverdi.

Conklin, "İyi misin, Linds?"

dedi. "Neden sordun?"

"Tamam. Hadi gidelim."

Kapıyı açan adam yakışıklıydı, 1.80'in biraz üzerindeydi, kırklı yaşların ortasındaydı, kaşmir kazak, koyu renk pantolon, terlik ve altın bir alyans giymişti. İyi toparlanmış görünüyordu ve bizi gördüğüne sevinmemişi.

"Evet? Sizin için ne yapabilirim?" dedi.

Conklin bizi tanıstırdı, rozetini gösterdi ve Alison Muller'in kayboluşunu araştırdığımızı çünkü onun bir cinayete tanıklık etmiş olabileceğini söyledi.

"Ben Khalid Khan," dedi kapı aralığındaki adam. "Alison benim karım.

İçeri gelin."

Khan'ı takip ederek girişteki döner merdiveni geçtik ve *California Living* dergisinin kapağından fırlamış sarı ve havadar büyük odaya girdik. Yüksek bir tavanı vardı ve sokaktan hayranlıkla izlediğim uzun pencereler körfezin on milyon dolarlık manzarasını sunuyordu.

Khan bize soluk deri kanepelerde oturmamızı teklif etti ve kendisi de ona uygun bir koltuğa oturdu. Yumuşak bir müzik etrafımızı sardı, tanımadığım bir yaylı çalgılar bestesi. Odada resim, fotoğraf ya da kişisel hiçbir şey yoktu. Yine evin o yasaklayıcı havasını hissettim.

"Hafta başında Four Seasons Otel'de gerçekleşen dört cinayeti araştırıyoruz" dedim.

Khan'a otelin güvenlik kamerası kayıtlarından Muller'in fotoğrafının olduğu telefonumu gösterdim. Khan görüntüyü inceledi.

"Birinin onun Ali olduğunu düşünmesini anlayabilirim ama bu kadının saçları burnu dışında yüzünü kapatıyor. Bunun benim karım olduğuna inanmıyorum."

"Ceketini tanıdınız mı, Bay Khan? Alison'ın olabilir mi?"

Omuz silkti, tam o sırada iki kız merdivenlerden inip büyük odaya girdi. Kalın, parlak saçlı, biri on üç, diğeri beş yaşlarında güzel çocuklardı. Khan, "Caroline ve Mitzi, bunlar San Francisco'dan gelen polis müfettişleri. Annemi arıyorlar."

Küçük çocuk Mitzi sert bir sesle, "Umarım çok dikkatli bakıyorsunuzdur," dedi.

Öyle olduğumuzu söyledim ve çocuklar mutfağa doğru kaçtıktan sonra Conklin Khan'ı sorgulamaya devam etti.

"Karınızla en son ne zaman konuştunuz?" diye sordu.

"Pazartesi günü beni aradı ve o gece evde olacağını söyledi. Eve gelmedi ama bu Alison için alışılmadık bir durum değil. Çok yoğun bir hayatı var."

Conklin, "Ona bir şey olmasından korkmuyor musunuz?" diye sordu.

Khan, Conklin'in tüm sorularına duygu ya da merak belirtisi göstermeden hayır cevabını verdi. Fidyeye taleplerine, olağandışı davranışlara, mahalledeki yabancılara, kapanan telefonlara ve Michael Chan ismini bilip bilmediğine hayır.

Karısı neredeyse bir haftadır kayıpken Khan neden bu kadar tedirgindi?

Ben de ona sordum. "Endişeli görünmüyorsunuz Bay Khan. Neden?"

Khan, "Bu, Ali'nin birkaç günlüğüne haber vermeden çekip gittiği ilk sefer değil. Bunlar gezintiler. O buna odaklanma düşüşü diyor. Kendi başına düşünmek için çekip gidiyor."

Gerçekten mi? Tek kelime etmeden mi? "Karıma güveniyorum," dedi.

Khan'a ona zarar vermek isteyebilecek biri olup olmadığını sordum: bir iş arkadaşı, bir rakip, bir takipçi ya da kıskanç bir arkadaş.

"Ali başarılı, evet. Ve her zaman kıskanç insanlar vardır ama o harika bir kadın. Hazır olduğunda evde olacak. Eve gelir gelmez seni aramasını söyleyeceğim," dedi samimiyetten zerre kadar nasibini almadan.

Khan, Alison'ın hayatta olduğundan emindi. Ya da onu umursamıyordu.

Dedim ki, "Alison olduğunu düşündüğümüz kadının videosu elimizde. Eğer onu teşhis edebilirsiniz, en azından geçen Pazartesi öğleden sonra nerede olduğunu tespit edebiliriz."

"Doğal olarak, filme bakacağım."

Banyoyu kullanıp kullanamayacağımı sordum ve bana "Yani evimi mi karıştırmak istiyorsun? Elbette, buyur" dedi ve bana arkasını döndü.

Elbette yapardım.

BÖLÜM 43

KHAN'IN İZNIYLA, ikinci katı baştan sona inceledim ve evlilik yatak odasına odaklandım. Büyük oda gibi yatak odası da bir yaşam tarzı dergisindeki fotoğraflara benziyordu: pahalı bir şekilde döşenmiş ve tamamen el değmemiştir.

Yatak özenle hazırlanmıştı. Yerde giysi, şifonyerlerde dağınıklık, evcil hayvan, kelepçe, toz tavşanı ya da kan lekesi izi yoktu.

Four Seasons katliamının muhtemel bir tanığı vardı: Alison Muller. Aynı zamanda tek şüphelimizdi. Kanlı canlı kadının yokluğunda ve arama emri olmadan, bu onun kıyafetlerini aramak için tek şansımdaydı.

Körfezin kule manzarasını geçip uzak duvara doğru yürüdüm, dolap kapaklarını kaydırarak açtım ve ışıkları yaktım.

Alison'ın dolabı bir tasarımcı showroomuna benziyordu: yirmi beş fit uzunluğunda ve on fit derinliğinde, gömme çekmeceler ve seksen lineer fitlik giysi raflarının altında ağaçlı ayakkabılar.

Yönetici gardırobunun bir bölümü ipek bluzlar, pahalı takım elbiseler, İtalya'da üretilmiş botlar ve altı yüz dolarlık kırmızı tabanlı yüksek topuklu ayakkabılarla doluydu. Ofis kıyafetlerinin yanında göz kamaştırıcı bir gece kıyafeti koleksiyonu vardı - gündelik, resmi, hepsi Avrupalı tasarımcı etiketleriyle. Rafların üstünde ve altında sargılar, çantalar ve askılı topuklu ayakkabı kutularıyla dolu raflar vardı.

A kesim, diz hizasında siyah deri ceket görmedim.

Paltonun varlığı Alison Muller'in Four Seasons'taki sarı saçlı kadın olduğunu doğrulayabilirken, paltonun yokluğu hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Hala onu giyiyor olabilirdi. Ya da içine gömülmüş olabilir.

Ali'nin gardırobundaki turumu tamamlarken bir anormallik gördüm: gömme çekmecelerin iki bölümü arasında neredeyse gizli bir dikiş.

Dikişin bir tarafına bastırdım ve bir kapı açıldı; açık saçık, dantelli, son derece güzel iç çamaşırlarından oluşan bir zula ortaya çıktı.

Khan dolabın kapısından içeri girdiğinde kemikli bir büstiyeri inceliyordum.

"Bir şey buldunuz mu, Çavuş? Belki bir cinayet silahı? Ya da bir yığın kanlı giysi?"

Seksi iç çamaşırlarının sergilendiğini görünce kısa bir süre durdu. "Bu da ne?" diye sordu.

"Daha önce görmedin mi?"

"Bu hiç de Ali'nin tarzı değil."

"Ve hala burada, gizli bir dolapta. Bu konuda bir fikriniz var mı, Bay Khan?"

İ amaşıırına göz kırptı, sonra yatak odasının kapısına döndü ve ben çıkana kadar orada durdu. Beni merdivenlerden aşığıya kadar takip etti ve Conklin'le birlikte açık ön kapıda durduğumuzda Bay Khan'a teşekkür edip kartımı verdim ve "Alison'dan haber alırsan beni ara" dedim.

"Kesinlikle," dedi Khan sert bir sesle. "İlk iş olarak."

BÖLÜM 44

KARILARINI ÖLDÜREN ADAMLAR BİLE kayıp eşleri için körfeze bakan kaledeki adam Halid Han'dan daha fazla ilgi göstermişlerdi. Arabaya bindiğimizde ortağıma "İyi çocuk," dedim. "Seninki ne? almak?"

"Önce sen."

"Tamam," dedim. "Bir kez daha, Alison'ın fail olup olmadığını ya da bir çöplükte çürüyüp çürümediğini merak ediyorum. Ve her iki durumda da kocasının umurunda mı?"

"Kültürel etki, belki. Nedir o?" "Kibirli.

Yeni başlayanlar için. Aklıma bir fikir geldi."

Conklin telefonunu çıkarmış, mesajlarını kontrol ediyordu. Ben devam ettim.

"Diyelim ki Khan, Alison'ın Chan'le olan ilişkisini öğrendi ve onu ortadan kaldırması için bir profesyonele para verdi? Belki Chan de kontratın bir parçasıydı. Görünüşe göre Khan'ın parası en iyisine yetiyor. Casuslar ve temizlikçi ikincil zararlardı."

"Brady aradı."

"Tamam. Bana bir dakika daha ver."

Conklin'e Khan'ın Muller'in iç çamaşırı koleksiyonuna verdiği tepkiyi anlatıyordum ki ön camdan gelen keskin bir ses beni sıçrattı. Ne oluyor be? Başımı çevirdiğimde Khan ve Muller'in kızlarından büyüğü olan Caroline'in cama vurduğunu gördüm.

Conklin camı indirdi.

"Çabuk ol," dedi Caroline. "Beni görmesini istemiyorum."

Conklin arka kapının kilidini açtı ve Caroline içeri girdi, pencere seviyesinin altına indi ve Conklin'den arabayı sürmesini istedi. Arabayı Ocean View'den bir blok aşağı götürdü, köşeyi döndü ve başka bir yerleşim sokağında fren yaptı.

Caroline dedi ki, "Dinle. Babam bir aptal. Ona söyledim ama konu annem olunca beyni ölüyor. Annem bir psikopat. Duyguları yok ve sürekli *yalan söylüyor*."

Conklin, "Bu oldukça zor olmalı, Caroline. *Sana* yalan söylüyor mu?"

"*Her zaman*."

"Bana bir örnek verin."

"Yaklaşık dört milyon örnek var."
Conklin gülümsedi ve "Birini seç."
dedi.

Şimdiye kadar kız yüzünü ön ve arka koltuk arasındaki ızgaraya bastırıyordu. Hızlı hızlı konuşuyordu. Söyleyeceklerini söyleyip arabadan inmek istiyordu.

Dedi ki, "Mesela, geç saate kadar çalıştığını söyleyecek. Onu arıyorum ama cevap vermiyor. Biz okula gitmek için kalkmadan hemen önce eve gelir, bornozunu giyer ve bütün gece evdeymiş gibi davranır. Hız göstergesine baktığımda beş yüz mil falan gittiğini görüyorum.

"Düşünüyorum da, tamam, bir yerlerde bir erkek arkadaşı var. Birkaç kez telefonda cilveli cilveli konuştuğunu duydum. Gidip Redial'a bastım ve uluslararası bir alan kodu çıktı. İş *burada*. Berlin'de kimi tanıyor olabilir?"

"Caroline, annen aramadı ya da mesaj atmadı mı?" diye sordum.

Başını salladı, uzun saçları yanaklarına çarpıyordu. Gözyaşları yüzünü ıslattı ve onları elinin tersiyle hızlı ve sert bir şekilde sildi.

"Lütfen bana onu sevip sevmediğimi sorma."

Sormama gerek yoktu. Belli ki o sordu.

"Ona resmi göster Rich." dedim.

Telefonunu kaydırarak Four Seasons Oteli'nin lobisindeki çarpıcı sarı saçlı kadının fotoğrafını çıkardı.

"Bu senin annen mi?" diye sordum.

"Yüzde yüz. Bu gözlükler onun Guccis'i. Bu onun Zak Posen ceketi. Ve telefonun üzerindeki eline bakın. Size ne demiştim? Alyansını takmıyor."

Conklin Caroline'a Michael Chan'in DMV fotoğrafını gösterdi. "Bu adamı hiç gördün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Nerede?"

"Duh. İnternette her yerde var. *Okuyabiliyorum*. Annemin onunla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Conklin, "Herkes onu tanıyıp tanımadıklarını soruyoruz," dedi.

Ortağım kıza teşekkür etti, kartını verdi ve istediği zaman arayabileceğini söyledi. Sonra arabadan indi. Ben de indim ve kızın çenesini aşağıya doğru eğerek blok boyunca yürümesini izledim. Evine giden yolu döndüğünde yolcu koltuğuna geri döndüm.

Ortağım dedi ki, "Ben şöyle düşünüyorum. Alison Muller bir dolandırıcı, bir narsist ve berbat bir anne. Biraz abartarak söylüyorum, aynı zamanda patolojik bir yalancı. Bu bizi nereye götürür biliyor musun?"

Başparmağıyla işaret parmağını birbirine dokundurdu ve görmem için sıfırı havaya kaldırdı.

"Aynen öyle," dedim.

Kontrol etmek için Brady'yi aradım.

"Monterey Polisi Muller dosyasını bir saat önce bana ilette. Ona kayıp kişi muamelesi yapıyorlar. Dedektifler komşularla, arkadaşlarla, iş ortaklarıyla konuşmuşlar. Elllerinde bir şey yok."

Bu hepimizi yaptı.

BÖLÜM 45

Conklin'e dün geceki dayaktan sonra iyi olduğumu, hastane tarafından aklandığımı ve göreve hazır olduğumu söylemiştim. Ama emniyet kemerimi bağlama baskısı bile kaburgalarımın yayılan, sırtımı saran ve başımın tepesine kadar çıkan bir ağrı patlamasına neden oldu.

İrkilmemek için elimden geleni yaptım. Ya da çılgılık atmamak için.

Ocean View Bulvarı'nda kuzeye doğru ilerliyorduk, Conklin bir yerde durup bir şeyler yememiz gerektiğini söyledi.

"Peki" dedim ama kafam meşguldü.

Dikiz aynasına bakarken, birkaç araba boyu arkamızda sabit duran siyah bir BMW crossover görüyordum. O arabayı Muller-Khan'ların evinin karşısındaki sokağa park etmiş halde yatak odasının penceresinden gördüğümü sanıyordum. Şimdi de Caroline Khan'ın evine dönüşünü izlerken uzaktan gördüğümü düşünüyordum.

"Rich, arkamızdaki BMW. Geçen gece Claire'in ofisinin önünde bana saldıran Asyalı adamlar. Böyle bir araç kullanıyorlardı."

Conklin gözlerini aynaya çevirdi ve "Tamam, gözümüz üzerinde olacak," dedi ve bu şehirde birbirinin aynısı birkaç bin araba olabileceğini ekledi.

Rahatlamaya çalıştım.

Monterey şehir merkezine doğru ilerlerken sol tarafımızda Monterey Körfezi, sağ tarafımızda ise muhteşem evler vardı. Manzara, çalkalanan zihnim için güzel bir fon oluşturuyordu. Ali Muller'i düşünüyor, kocamın hangi cehennemde olduğunu ve Joe'yu Ali Muller'den farklı kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Düşüncelerimin gittiği yer hoşuma gitmedi, bu yüzden tekrar yan aynaya baktım.

BMW bir panelvanın arkasına düşmüştü ama Lovers Point Park'ı geçip sağa, ana yola saptığımızda hâlâ bize yetişiyordu.

Pacific Grove şehir merkezinde bir ışıktaki durduğumuzda ortağıma "Hâlâ peşimizde," dedim. Pazar günü çoğu kapalı olan mağaza ve restoranların sıralandığı bir caddeden sağa döndük ve evet, işte oradaydı. Siyah BMW arka lambalarımızın iki araba arkasındaydı.

Pacific Grove postanesi ileride sağ tarafımızdaydı.

"Rich. Şuraya çek."

Conklin kaldırımda fren yaptı ve SUV'nin yavaşlayıp yanından geçecek kadar zamanı ve mesafesi varken, sürücü çılgına döndü. Direksiyonu sertçe kırdı,

Sonra gaza bastım ve köşedeki dur işaretini geçtim.

Ortağıma "Git," dedim.

Asfaltı yırtarken, telsizle Monterey Polisine şüpheli bir aracın peşinde olduğumuzu bildirmelerini söyledim. Onlara aracın markasını, modelini ve plakasından alabildiğim iki numarayı verdim.

Conklin ışıkları ve sireni açtı, ben de kolçağı kavradım. Lighthouse Avenue boyunca uçtuk, BMW'yi takip ederek Ridge Road adlı bir yerleşim bloğuna girdik. Ridge T, ön bahçeli evlerden oluşan başka bir bloğa giriyordu ve Conklin iki tekerlekli bir dönüş yaparken, SUV ile aramıza köpek, araba ya da çocuk girmemesi için dua ettim.

Mikrofonu megafon moduna geçirdim, camdan dışarı eğildim ve bağırdım, "Polis konuşuyor! Kenara çek. *Şimdi*."

BMW yoluna devam etti.

BÖLÜM 46

BMW'nin sürücüsü dişlerini sıkmıştı ve aynı zamanda sağlam bir liderliği vardı. Sakinlerin şeridindeki kapıyı hızla geçti ve dolambaçlı yollardan geçerek bizi yarımadanın etrafından ve Carmel'den geçen manzaralı rota olan 17 Mile Drive'a götürdü.

Kovalamaca yüzünden yine hırpalanmıştım, kayışlara bir o yana bir bu yana çarpıyordum, kendimi ticari sınıf bir çamaşır kurutma makinesine atılmış gibi hissediyordum.

Ancak bölünmüş iki şeritli yola girer girmez hızımız yarıya düştü. Sol tarafımızdaki ağaçlı bölücü ile sağ tarafımızdaki bitki örtüsü ve arka bahçe çitleri arasına trafik doldu.

Işıklarımız ve sirenlerimiz yanıp sönüyor, arabalar yolumuzdan çekilmeye çalışırken Rip Van Winkle Açık Alanı'nı saatte kırk mil hızla geçtik. Conklin bu koşullar altında iyi bir iş çıkarıyor, aksayan arabaların ve sağ tarafımızdaki golf sahasının kenarını kucaklayanların etrafından dolanıyordu.

Peşinde olduğumuz adamın bu kasabayı iyi bildiği, sert bir şekilde sağa çekmesinden, çalılık araziden geçmesinden ve Pasifik kıyı şeridini sıyrarak dur işaretinde bir kamyonete çarpmasından ve Ocean Road'a doğru nefes kesici ve tehlikeli bir sola dönüş yapmasından belliydi.

Kornalar çaldı. Frenler gıcırdadı ve yığılmalar başladı. Tekrar telsizle merkeze ulaştım, hâlâ takipte olduğumuzu ve yardıma ihtiyacımız olduğunu bildirdim. Devam edelim.

Siyah BMW'nin sürücüsü, bir başka golf sahasının ormanlık alanından geçen dar ve virajlı bir yol olan Bird Rock Road'a girdi ve bunu yetmişle yaptı. Sonra yoldan ayrıldı ve golf sahasını boydan boya kesti.

Golf arabaları devrilirken ve golfçüler dağılırken kaos ve panik içinde takip ettik. BMW tekrar Bird Rock Road'a dönüp 17 Mile Drive'a doğru geniş bir tur atmadan önce bayraklar indirildi ve lastiklerin altından kum püskürtüldü.

Linklerde zemin kaybettik.

İyi kullanılmış Ford'umuz, üç yüz bin mil boyunca sert bir şekilde sürülmüş, yeniden düzenlenmiş bir uyuşturucu satıcısının aracıydı. Yeni dört tekerlekten çekişli crossover ile boy ölçüşemezdi. Yola çıktığımızda aramızda düzinelerce araba vardı ama ileride aynı trafikte sıkışmış BMW'mizi gördüm.

Ortağım yola ve bir sürü başka aracın arasına gömülmüş BMW'ye odaklandı.

araçlar yüz elli metre önümüzdeydi. Pebble Beach'i ağır ağır geçtikten sonra kuzeye giden 1. Otoyol'a girdik.

Ve şimdi trafik o kadar yoğundu ki, siren seslerimiz onu yerinden kımıldatamıyordu. Bize yardım etmesi gereken devriye arabaları neredeydi?

Barikat neredeydi? Helikopterler?

BMW'nin sürücüsü beleşçi bir baba ya da uyuşturucu satıcısı mıydı? Yoksa bana saldıran adamlardan biri miydi? İçimden bir ses bana saldıranlardan biri olduğunu söylüyordu.

-Ve kaçmasına izin vermemek için.

Yakın mesafede üç siyah SUV saydım, bunlardan herhangi biri kovaladığımız BMW olabilirdi ama plakalarını çıkaramadım.

Durduk, kalktık ve mümkün olduğunca ilerledik, ancak Salinas'a doğru 68. Otoyol çıkışı geçtikten sonra, rampa aşağı yüksek hızda seyreden bir BMW crossover'ın yolcu tarafındaki kapısındaki uzun yarığı fark ettim.

"Ah, kahretsin, Richie, onu kaybettik."

"Tanrım," dedi Conklin. "Bunun için üzgünüm, Linds."

Tam o sırada arkadan bir çift kiraz ışıklı otoyol devriye aracı geldi. BMW'nin peşinde değillerdi. Kenara çekmemizi işaret ediyorlardı.

Ortağım "Şimdi ne olacak?" dedi ve arabayı eşikte frenlerken küfretti.

Camlarımızı indirdik, ellerimizi açıkça görülebilecek bir yere koyduk ve polisleri bekledik. Sert tabanlı botların altında çakıllar çıtırdadı. Bir çift üniformalı Şerif Departmanı memuru pencerelerimize yaklaştı.

Sağ omzumun iki metre ötesinde beliren kişiye "İş üstündeyiz," dedim. "Size rozetimi göstermek için ceketimi açıyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM 47

PAZARTESİ SABAHİ, gözlerimi gece 3 civarında açtım.

Joe'nun yattığı taraf buz gibiydi ve yan odadan Julie'nin ağlama sesini duydum. Tüm vücudumdaki morluklara bastırmamaya çalışarak yataktan usulca kalktım ve birkaç dakika içinde en sevdiğimiz sallanan koltukta kızıma sarılmıştım. Hatta annemin İrlanda ninnilerinden birini söyleyerek onu tekrar uyuttum.

Görev tamamlandı, Martha ve ben dadımız zili çalmadan önce büyük yatakta birkaç saat daha geçirdik.

Bayan Godsend'i bebek ve border collie ile ilgilenmesi için bıraktım ve sabah 8'de Conklin ile kahvaltı ediyordum.

Köhne dinlenme odası en iyi Pazartesi sabahları görünür. Muller-Khan kadar temiz değildi ama en azından göbekli domuzlar parti vermiş gibi görünmüyordu.

Ortağımın yanında getirdiği bir torba churros ile birlikte taze bir tencere Fransız Vanilyalı rosto yaptım. Brady'nin WW 888 felaketiyle ilgili olarak üst düzey yetkililer ve NTSB ile yaptığı toplantıdan çıkmasını beklerken görece sakinliğin tadını çıkarıyorduk.

Conklin sabah gazetesini aldı ve sekizinci sayfadaki Cindy'nin köşesine açtı. Genç hafiyelerin 1418 numaralı odadaki fotoğraflarını tekrar yayınlamış ve her ikisini de tanıyanların lütfen öne çıkmalarını istemişti.

"Eyalet dışından geliyorlar," dedim. "Ya da ülke dışından. Turistler olabilir, değil mi? Başka zaman olsa kimlikleri olurdu ama..." Bariz olanı söylememe gerek yoktu. Şehrin acı çeken dikkati kazaya ve devam eden cevap arayışına odaklanmıştı. Ki hiçbiri yoktu.

Richie kâğıdı kapattı, bölümleri düzeltti ve, "Ben sadece bir şey uçuracağım. Mavi gökyüzü. Üzerime atlamayın."

"Devam et." dedim.

"Joe hakkında."

"TAMAM."

"O bir havaalanı güvenlik danışmanı, değil mi? Kazayla ilgili bir şey üzerinde çalışıyor. Size bıraktığı mesajda da bunu söylemişti."

"Doğru."

"Onu otelin güvenlik kasetinde görüyoruz. Onu Chan'in evinin dışında görüyoruz. Neden? Ya Joe'nun elinde Michael Chan'in

terörizme mi karıştı? Palo Alto'da bir Michael Chan olduğunu öğreniyor. Oraya gider ve Chan'i otele kadar takip eder, tamam mı?"

"Tamam, tamam, seninleyim."

"Joe lobide Chan'in çıkmasını bekliyor, diyelim, ama onun yerine CSI ve Claire'le birlikte on dördüncü kata çıkıyoruz. Joe buna karışamaz ama ertesi gün Palo Alto'daki eve gider-"

"Bunu neden yapıyor?"

"Chan'in öldüğünü bilmiyor. Onun eve gelmesini bekliyor."

"TAMAM."

"Ve arabamızı evin önünde görüp kaçıyor. Belki de minibüsün merceğine baktığında, onun Chan'i gözetlediğini çok iyi biliyordur."

"Yani Joe'nun Michael Chan'i avlamak için görevlendirildiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. İki gün sonra uçak düştü. Claire'in elindeki yolcu listesinin aynısı Joe'da da var. Michael Chan de uçakta. Ve *seni* aramıyor," dedi ortağım. "Her kimin için çalışıyorsa, bazı karartma protokolleri var. Teröristler tarafından hacklenmek istemiyorlar."

"Bu iyi, Rich. Hoşuma gitti."

Ve yaptım da. Bu, Joe'nun nerede olduğu ve ne yaptığına dair ilk anlamlı ve hala masum açıklamaydı.

Mantıklı geldi.

Peki neden satın almıyordum?

Brady dinlenme odasının kapısında belirdi.

Kapı pervazının her iki tarafını da birkaç saniyeliğine kavradı, "Alison Muller'ın kiralık arabası elimizde. Kahverengi Lexus. Seattle-Tacoma Uluslararası Havaalanında bir otoparkta bırakılmış. Tertemiz, içi ve dışı detaylıca temizlenmiş. Parmak izi yok, çöp yok, bagajda ceset yok. Hiçbir şey yok. Ve Muller'ın adı hiçbir havayolu yolcu listesinde yok."

"Bilmek istersiniz diye düşündüm."

BÖLÜM 48

Brady kapıdan çıkarken ona seslendim. "Lieu, bir dakikaya ihtiyacım var."

Döndü ve "Sadece bir dakikam var. Beni yukarıda bekliyorlar."

Kapıyı kapatıp Conklin ve benimle masaya oturdu, devasa kollarına yer açmak için gazeteyi ve şeker kutusunu kenara çekti. Sonra bana baktı, sanki "*Ne oldu?*" der gibiydi.

Conklin'in söylediklerini düşündüm, eğer Brady'ye dayak olayını anlatırsam beni oyundan çıkaracaktı. Ama şimdi ona her şeyi anlatmak zorundaydım. Bir nefes aldım ve başladım.

"Beni takip eden Asyalı adamlar var," dedim, "dört kişiler ve hiçbirine iyi bakamadım. Dünden önceki gece sokakta tartaklandım-"

Brady ayağa kalktı, kapıyı açtı ve odanın öbür ucundaki istikrarlı ve şikayet etmeyen takım asistanımız Brenda'ya, "Jacobi'ye geç kalacağımı söyle," diye bağırdı.

Geri döndüğünde bana ters ters bakıyordu. Hem öfkeli hem de endişeli görünüyordu. Çenemin kenarındaki, makyajla bir şekilde kapattığım sıyrığı ve kararan gözlerimi kontrol ediyordu.

"Ne kadar kötü?"

"Ben iyiyim. Acil servise gittim. Morarmışım ama kırık yok, iç yaralanma yok, beyin sarsıntısı yok. Beni bir gece tuttular ve sabah serbest bıraktılar."

Şimdi almama izin verdi.

"Dört adamdan dayak yedin ve bana söylemedin mi? Neyin var senin, Boksör? Bunu bilmenin vermem gereken kararları etkileyeceğini düşünmüyor musun? Bir daha *asla* ama *asla* benden bilgi saklama. Ve kışına dikkat et. Yalnız çalışma. Anladın mı?"

"Evet. Özür dilerim.

Gerçekten." "Bu adamlar ne istiyordu?"

"Anlayamıyorum. İçlerinden biri bana bağırdı. Ağır bir aksanı vardı. Sanki 'Chan'i tanıyor musun?' der gibiydi. Ve belki de 'Kimin için çalışıyorsun?' Yemin edemem, Brady. Ama beni öldürmediler ve öldürebilirlerdi de. Hiç yumruk yemedim."

Conklin bacak bacak üstüne atıyor, iç geçiriyor, vücut dili

Hayal kırıklığını ve belki de benimle birlikte acı çekmeyi.

Brady, "Bana hepsini anlat." dedi.

Bunu yapmak zorundaydım. Ona dört olay olabileceğini söyledim: ME'nin ofisindeki çatışma, NTSB toplantısındaki vücut darbesi, sonra apartmanımın önündeki dayak ve dün Monterey ve çevresindeki kros koşusu - ki bunun diğer üç olayla bir ilgisi olabilir ya da olmayabilir.

Conklin, "Sürücüye hiç bakamadık," dedi. "Ama asıl mesele şu ki Lindsay, tacize ve saldırıya uğramışsın."

"Bu adamları teşhis edebilir misin?" Brady sordu.

"Belki Claire'in ofisinin dışında benimle yüzleşen adamı teşhis edebilirim ama onun dışında yüzleri bulanık."

"Bana adli tabibin ofisinin dışında neler olduğunu anlat."

"O adam oğlunu görmek istedi. Ben bunu oğlunun uçakta olduğu anlamına aldım. Brady, oğlunun Claire'le birlikte mi, Metro'da mı yoksa hâlâ otoyolda mı olduğunu bilemezdi.

"Ona bir telefon numarası verdim. Bundan hoşlanmadı. Belki de sonrasında olanlar bunun intikamıydı. Bu bir spekülasyon. Sen ne düşünüyorsun?"

Brady dedi ki, "Eve gitmeni istiyorum. Tartışmak yok. Silahını yanında tut. Biriyle konuşmak ister misin? Psikiyatrist?"

Başımı salladım. Kafatasımın içindeki mermerlerin kulaktan kulağa yuvarlandığını hissedebiliyordum.

"Bu adamları bir daha görürsen beni ara. Gördüğünü düşünsen bile." Başımı salladım ve Brady odadan çıktı.

Ceketimi aldım ve Conklin beni arabaya kadar geçirdikten sonra bana "Tanrı aşkına evde kal, kapılarını kilitle ve biraz uyu" dedi. Arkadaşımın ve ortağımın benim için bu kadar endişelenmesi çok dokunaklıydı. Ne kadar önemsedığını.

Sarıldık. Sonra hiçbir şeyi kabul etmeden eve döndüm.

BÖLÜM 49

Arabamı apartmandan bir blok ötede, 11. Cadde ile Lake'in kesiştiği yere park ettim. Kim olduklarını bilmediğim pislik torbaları tarafından dövüldüğümü itiraf etmek zorunda kalmak utanç vericiydi.

Ama Brady'nin beni eve göndermesine sevinmişim.

Korkunç ruh halimin altında, gerçekten büyük ve gerçekten derin bir şeyi gömdüğüm hissi yatıyordu. Sanki bir şeyi kaybettiğime dair derin bir rüya görmüştüm. Ve şimdi uyandığıma göre, neyi kaybettiğimi bulmam gerekiyordu.

Explorer'ı kilitledim, ellerimi ceplerime soktum ve tüm vücudumu kaplayan acı yüzünden hâlâ topallayarak eve yürüdüm. Kafamı kaldırdığımda Bayan Rose'u ön kapıda gördüm. Julie ve Martha'yı parktan yeni getirmiş olmalıydı.

Vay canına, Gloria Rose çok tatlıydı.

Karpuz pambesi yün bir palto ve önünde çiçekler olan örgü cloche tipi bir şapka giyiyordu. Küçük kızım beni görünce bebek arabasını tekmeledi, ellerini salladı ve çığlık attı. Martha da beni sırttan küçük sesler çıkararak havladı.

Bebeğimi ve köpeğimi geri aldım. Sonra Bayan Rose'a sarıldım ve hasta olduğum için izin almak zorunda kaldığımı ve onu daha sonra arayacağımı söyledim.

Üst katta bebeğim ve benim için taze muzlu smoothie hazırladım. Televizyonun karşısında yedik ve ben de smoothie olmak isteyen büyük bir muzun hikayesini uydurdum. Julie harika bir hikaye anlatıcısı olduğumu düşünüyor gibiydi ve kucağımda uyuyakaldığında onu çorap maymunuyla birlikte oyun parkına koydum.

Televizyonu açtığımda hemen hemen tüm kanallarda Bloody Airplane News vardı. Worldwide Airlines bir basın toplantısı düzenliyordu ve tüm kanallar oradaydı.

Podyumda, karanlık bir perdenin önünde kızıl saçlı bir adam, Albay Jeff Bernard duruyordu. Bernard'ın resminin altındaki başlıkta kendisinin NTSB için çalışan bir havacılık güvenliği uzmanı ve eski bir hava kuvvetleri albayı olduğu yazıyordu.

Kara kutuların kurtarıldığını ve analiz edildiğini söylediğini duymak için sesi tam zamanında açtım. Kayıtların SFO'ya tamamen normal bir yaklaşma olduğunu, pilotların kontrolü elinde tuttuğunu ve acil iniş için hazırlık yapılmadığını anlattığını söyledi.

Albay Bernard notlarına baktı, sonra tekrar gözlerini kaldırdı ve devam etti.

"Muhtemelen Junipero Serra County Park'tan uçağın üç mil yakınına bir SAM, yani taşınabilir bir karadan havaya ısı güdümlü füze fırlatıldığını düşünüyoruz. Füze fırlatıldıktan sonra ısı izini takip ederek uçağın sağ tarafındaki motora ulaşmış ve patladığında uçağın kanadında depolanmış olan yakıt tutuşmuştur. Benim görüşüme göre yolcular ne olduğunu asla öğrenemedi. Neyse ki tüm olay yaklaşık iki saniye sürdü."

Bağrıışmalar ve itiş kakışlar oldu ve kamera bir kenara fırlatıldı. Kanalları tekrar değiştirirken kalbim küt küt atıyordu. WWA binasının önündeki bir muhabir haberleri özetlemeye başladı: WW 888'in düşmesi bir terör eylemiydi ve birkaç terörist grup üstlenmiş olsa da, övünenlerin hiçbiri kontrol edilmemişti.

Bir aşağı bir yukarı kanalları tıkladım ve bir noktada uyku beni omuzlarımdan yakalayıp kanepeye fırlattı. Uyandığımda aradan bir saat geçmişti ve aklıma bir fikir gelmişti.

İnkâr içinde olmasaydım bu fikre daha erken sahip olacağıma eminim. Ama Alison Muller'in kocasıyla yaptığım röportaj beni rahatsız ediyordu.

Khan'a inanacak olursak, karısına güveniyordu. Kadın gidiyor ve aramıyor, o da bana "Hazır olduğunda evde olacak" diyor.

Bu arada, Ali'nin dolabında sırlar vardır, Khan'a Ali hakkında her şeyi bilmediğini söylemesi gereken bir şeyin somut kanıtı.

Bana gelince, Ali Muller'in ya bir katil ya da hedeflenmiş bir kurban olduğundan oldukça emindim, kesinlikle sıradan bir seyirci değildi.

Peki Khalid Khan ile benim aramdaki fark neydi? İkimiz de eşlerimize güveniyorduk ve belki de ikimiz de eşlerimizin çifte hayat sürdüğü gerçeğine bilerek kör olmuştuk.

Artık kör bir güvene inanmıyordum.

Ne pahasına olursa olsun Joe'yu bulacaktım.

BÖLÜM 50

"JULIE-JULIE-JULIEEEEE," diye şarkı söyledim.

Onu kucağıma aldım, yüksek sesle karnını öptüm ve benimle birlikte ebeveyn yatak odasına götürdüm. Kabarık yorgani halının üzerine serdikten sonra çocuğu çorap maymunu ve en sevdiği köpeğiyle birlikte yatırdım.

Martha mükemmel bir bebek bakıcısı ve ben Joe'nun dolabının kapısını açtığımda ikisi gayet mantıklı bir sohbet ediyorlardı.

Joe'nun gardırobu Ali Muller'in dolabının içindekiler kadar düzenli değildi. Daha küçüktü de, standart altıya altı dolap, üst ve alt çubukları vardı: ceketler üst çubukta, pantolonlar alt çubukta.

Kucak dolusu giysi topladım, dolaptan yatağa kadar birkaç tur attım ve raflar boşaldığında üst rafları temizledim. Ayakkabı kutularını ve Joe'nun silah kasasını açtım. Silahı gitmişti.

Birkaç gün önce temiz kıyafetler almak için eve geldiğinde hangi kıyafetleri attığını görmek için sepetine baktım. Sadece normal çamaşırlar buldum: iç çamaşırı, gömlek, kot pantolon, çorap. Çıplak ve öfkeli gözlerim boya, barut ya da ruj izi görmüyordu. Kirli çamaşırları kokladım. Joe gibi kokuyorlardı.

Ellerimi dolap duvarlarının her santiminde gezdirdim. Anormallikler, gizli kapılar ya da tuzaklar arıyordum. El fenerimin ucuyla duvarlara vurdum. Duvarlar sağlamdı. İyi bir önlem için halıyı kaldırdım ve köşelerde sadece bir köpek tüyü karmaşası buldum.

Sonra Joe'nun bütün ceplerini karıştırdım ve astarlarını kontrol ettim. Botlarını salladım ve parmaklarımı ayakkabılarının içine soktum. Hiçbir şey yoktu.

Joe'nun giysilerini dolabın zeminine attım ve kapıyı kapattım. Sonra şifonyerine gittim, orada da gömleklerini ve iç çamaşırlarını aynı şekilde didik didik aradım. Sadece çekmeceleri boşaltmakla kalmadım, aynı zamanda sahte dipler olup olmadığını kontrol ettim ve alt kısımları inceledim.

Yatakla bazanın arasına ve komodinlerin altına baktıktan sonra, FBI tarafından eğitilmiş bir adamla karşı karşıya olduğumu hatırladım. Joe bir şeyin bulunmasını istemiyorsa, bulunmazdı.

Ama yine de duramadım.

Julie'yi ve çorap maymununu aldım, Martha'ya ıslık çaldım ve Joe'nun ofis olarak kullandığı arka yatak odasına gittim. Küçüktü, dokuza on iki boyutlarındaydı. On İkinci Cadde'ye bakan tek pencerenin altında bir masası, bir döner koltuğu ve tek başına duran bir kitaplığı vardı.

Masa kilitliydi, ben de anahtarı banyo lavabosunun altına bantlanmış olduğu yerden aldım. Çok zeki olduğumdan değil. Bana nerede sakladığını göstermişti.

Arka yatak odasına döndüm, masayı açtım ve hemen dizüstü bilgisayarını aradım ve tabii ki yoktu. iPad'i ve bilgisayar çantası da öyle... Tarih defteri devri çoktan kapandığından, kayda değer hiçbir şey bulamadım.

Telefonun yanındaki bloknotta şifreli notlar yoktu ve masasında ya da üzerinde hiçbir numara yoktu.

Ama Joe'nun yakın geçmişinden birkaç isim hatırladım.

Joe'nun eski işvereni Brooks Findlay'i aradım. Findlay, Joe'yu Los Angeles Limanı için güvenlik prosedürleri hazırlaması için işe almış gerçek bir pislik. Sonra da sebepsiz yere onu kovmuş. Findlay'in Joe'yu kovduğunu düşündük çünkü Joe harika bir iş çıkararak Findlay'in kötü görünmesine neden oluyordu.

Joe onunla son konuştuğunda Findlay'e zarif bir FU vermişti ve Findlay'in bana yardım etmek için bir nedeni yoktu - ama başlamak için bir yerdı.

Findlay kendi telefonuna cevap vermedi ama mesajı alan kadın öğle yemeğinden sonra ofise döneceğini söyledi. Bu zamanı kitap raflarını boşaltmak, her kitabı açmak ve elimi raflarda gezdirmek için kullandım.

Ve başka aramalar da yaptım. SFPD ve federal kolluk kuvvetlerinin yollarının kesiştiğı vakalarda birlikte çalıştığım üç federal ajanla konuştum. Fazla bir şey beklemiyordum, ama beklediğim oldu. Kimse Joe'dan haber almamıştı, ne üzerinde çalıştığını ya da nerede olduğunu bilmiyordu.

Sonra arayanın kimliğinde Findlay'in adı belirdi.

Findlay'e Joe'dan birkaç gündür haber alamadığımı söyledim. En son duyduğuma göre San Francisco Uluslararası Havaalanı için kazayla ilgili serbest bir iş yapıyormuş. Findlay'in bu konuda bir bilgisi var mıydı?

"Joe'dan haber almadım ve onun *hakkında* da bir şey duymadım. Kiminle evli olduğunu bildiğini sanmıyorum, Lindsay."

Birden "Kanım dondu" deyimini anladım.

Findlay'e teşekkürlerimi ve hoşça kal dediğimi sanıyorum. Telefonu yanımda tutarken meşgul sinyalinin çaldığını fark ettim.

Hattı kapattım, banyoyu kullandım, yüzümü yıkadım, biraz Advil yuttum ve düşünmeye çalıştım. Aramaktan nefret ettiğim bir isim ve telefon numarası vardı ama zamanı gelmişti.

Numarası telefonumda dokuz ay önce yeni bebeğimiz için bir hediye bırakmak üzere SF'ye geldiğı zamandan beri kayıtlıydı. Adı June Freundorfer'dı ve Joe'nun eski kız arkadaşıydı, hala FBI DC Ofisi'nde çalışıyordu.

June'u aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi.

BÖLÜM 51

Kız kardeşim Catherine, iki küçük kızı ve havalı yatağıyla Half Moon Bay'den geldiğinde giyinmiş ve kafein almıştım. Onları gördüğüme sevindim, evimi Julie'nin teyzesi ve kuzenlerine devrettiğim için çok mutluydum.

Brady'den iki gün izin almıştım ve taksim beni bekliyordu. Kapıda herkese merhaba ve hoşça kal öpücükleri verdim, çantamı aldım ve merdivenlerden aşağı koştum.

Şoför havaalanına giderken radyoyu açık tuttu. Haberlerin soğuk olduğunu biliyordum ama muhabirlerin panik içindeki San Franciscolular hakkında konuşmalarını tekrar dinledim. WW 888 kazasıyla ilgili haberlerin ölü sayısına ve trajik hikayelere odaklanması yeterince kötüydü. O zamandan bu yana hikâye gelişti ve genişledi ve şimdi 11 Eylül'den bu yana ABD topraklarında gerçekleşen en kötü terör saldırısı olarak lanse ediliyordu. Ve şu ana kadar teröristlerin kimliği ne bir kişi, ne bir grup, ne de bir ülke tarafından belirlenebilmişti.

Teröristlerin bir hafta içinde iki uçağa saldırmayacağı teorisine dayanarak sabah 10:15'te Virgin America'nın Dulles International uçağına bindim ki bu teorinin hiçbir geçerliliği yoktu. Tüm yolcular cesur yüzler takınıyordu ve sağ tarafımdaki kibar adam bana uyku ilacı önerdiğinde kabul ettim.

San Francisco'dan ayrıldıktan yedi saat sonra, lüks Hotel George'un karanlık barında June Freundorfer'in gelmesini bekliyordum. Küçük bir masam, bir kase kuruyemiş, sulu bir şarap spritzer'ım ve bir ton endişem vardı.

Çok da uzun olmayan bir zaman önce, June'un siyah saçlı ve uzun bir elbise içinde göz alıcı, Joe'nun ise smokin içinde son derece şık bir fotoğrafının *Washington Post*'un online Style bölümünde yer aldığını hatırladım. Joe o sırada hala başkente gidip geliyordu ve fotoğrafı ona gösterdiğimde June ile sadece arkadaş olduklarını ve ona bir yardım gecesinde eşlik ettiği konusunda ısrar etti. Hepsi bu kadardı.

Kötü karşılamıştım.

June çok güzeldi. Üstelik bir zamanlar Joe'nun FBI'daki ortağıydı. FBI'ın Washington saha ofisine terfi ettiği sırada Joe da yine Washington'da İç Güvenlik Müdür Yardımcısı olarak işe alınmıştı.

İkisi de bekârdı, eskiden bir süre çıkmışlardı ama Joe'ya ayrıntıları sormamıştım. Julie doğduktan kısa bir süre sonra June habersizce ziyarete gelmiş ve beyaz kurdeleyle bağlanmış yumurta mavisi bir kutu içinde bir bebek hediyesi getirmişti.

Ona teŖekkür ettim ve gözden kaybolur kaybolmaz açılmamış hediyeı çöpe attım. Onu görmek, tanımak, Tiffany'nin çingırağını ya da her neyse onu Julie'ye vermek istemiyordum.

Şimdi June'u tekrar görmek zorundaydım. Ve bu sefer, yalvarmaya gidiyordum. Benim için bilgisi olduğunu ama telefonda daha fazla konuşmayacağını söyledi. Evimden üç bin mil uzakta bir otelin barında onu beklemeye başlamamın nedeni de buydu.

Tam bir içki daha sipariş edecektim ki, onun odaya doğru geldiğini gördüm. Pırıltılı gri bir takım elbise giymişti, boğazında pırlantalar vardı, mükemmel dalgalı saçları vardı - hayran olduğum ama kolay kolay yapamayacağım türden bir görünüm.

İçimde çok fazla sokak polisi vardı.

Joe'nun eski ortağı ve eski kız arkadaşı, FBI'ın üst kademelerinde yer alan ve şu anda Joe için her neyse, yanıma geldi. "Lindsay, seni görmek güzel." dedi. Ayağı kalktım ve bana güzel kokulu bir hava öpücüğü verdi.

Bana zaman ayırdığı için ona teŖekkür ettim.

"Sesin endişeli geliyordu," dedi. "Ben de endişelenirdim."

Vay anasını. Bu da ne demek oluyor?

Garson sandalyesini çekti ve ikimiz de oturduğumuzda June bir bardak soda ve buzlu bir Jack Daniel's sipariş etti. Jack Daniel's Joe'nun içkisiydi.

Bana döndüğünde, "Sizin için sadece bazı bilgilerim var, ama belki bir değeri olabilir" dedi.

Garson içkileri June'un önüne koydu ve o da viskiyi masanın benim tarafıma doğru itti.

"Bu senin için," dedi.

BÖLÜM 52

Kibarlık olsun diye buzlu iki parmak Jack'i yudumladım ama June'dan haber almak istememin yanı sıra, bana karşı dürüst mü davrandığını yoksa beni oyaladığını mı değerlendirmek istiyordum. Telefonunu masanın üzerine koydu.

"Bir telefon bekliyorum," dedi.

Sonra eğildi.

"Joe bazı ağır işlere karıştı, Lindsay." Öyle miydi?

"Onunla tanıştığınızda İç Güvenlik'teydi, değil mi?"

Başımınla onayladım. Altı kişilik bir grup bara geldi ve şef garson onları yaklaşık on adım ötedeki bir masaya götürdü. Grup gürültüyle, gülerek, sandalyeleri yere sürtünerek yerleşti.

Dedim ki, "Müdür yardımcılığına yeni atanmıştı."

June, "Bildiğiniz gibi daha önce FBI'da, DC Bürosu'nda çalışmıştı ama Joe'nun üniversiteden hemen sonra ve sonraki on yıl boyunca CIA'de çalıştığı pek bilinmez" dedi.

"Ne? O... bana hiç söylemedi." Bu doğru muydu?

"Ben de öyle. Ama son zamanlarda dikkatimi çekti. Alison Muller ismini biliyor musunuz? Bazen Alison Khan olarak tanınıyor. Bazen de Sonja Dietrich."

Evet, aynen öyle. Ali Muller'i Gucci gözlükleri ve ağır çekim sarı saçlarıyla hayal ettim. Sonra Joe zihnindeki ekrana yansıdı.

"Ali Muller geçen hafta işlenen dördü cinayet sırasında güvenlik kayıtlarında görüldü" dedim.

June, "Ben de öyle düşünmüştüm. Adamlarımız tarafından görülmüş ama kesin olarak teşhis edilememiş. Senden bunu aramızda tutmanı istemek zorundayım, Lindsay. Başım çok büyük belaya girebilir ama bak. Joe kayıp ve senin de cehennemde olduğunu biliyorum."

June, "Joe ve Muller CIA'de birlikte çalıştılar," dediğinde aptalca başımı salladım.

"Öyle mi? Nasıl birlikte çalıştılar?"

"Benim bildiğim bu," dedi June Freundorfer, elmas kolyesini çekştirerek. "Muller ticarete bal tuzağı denilen tuzakları kuruyor. Konusunu cezbetmek için cazibesini kullanıyor, yaklaşıyor ve ihtiyacı olanı öğrendikten sonra gidiyor.

"Joe onun amiriydi sanırım. Her halükarda etkili bir ekiptiler.

Muller'in dışişleri bakanları, yabancı istihbarat görevlileri, askeri liderlerle bağlantıları vardı - isimlere inanamazsınız. Sadece uygulanabilir bilgiler getirmekle kalmadı, düşmanları da bizim tarafımıza geçenlere dönüştürdü. CIA'de bir tür efsanedir."

Parlak bir ışık altında yarasa gibi göz kırptıyor olmalıydım. Aklıma yatmayan bilgileri işlemeye çalışıyordum. Joe. CIA için bir Mata Hari'yi mi yönetiyorsun? Hayır. İmkânı yok. June bunu uyduruyor olabilir, ama neden yapsın ki? Samimi olduğunu sanıyordum. Belki bana gerçekten yardım edebilirdi. Sormam gerekiyordu.

"June. Şimdi Joe ile mi çalışıyor?"

"Bilmiyorum, Lindsay. Ama bunun imkansız olmadığını bilmelisin. Alison ve Joe yakındılar."

Kafamın içinde bir sürü parazit vardı. "Yakın." Cinsel anlamda. Romantik olarak. Joe ve o sarışın sinek kapanı. Bunu gerçekten hayal edebiliyorum.

"Sadece tahmin ediyorum," dedi June, "ama belki de Alison Muller ile ilişkisi kontrolden çıkmıştır. Belki de bu yüzden CIA'den FBI'a geçmiştir. Bu söylentiler üzerine kurulu bir spekülasyon ama benim işim bu."

Viskiden bir yudum aldım ve çoğunu öksürerek çıkardım. June bana bir kokteyl peçetesi uzattı ve ben yüzümü ve masayı silerken, "Size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?" dedi.

"Hayır. Ama neredeyse tamamen karanlıktayım."

Sadece karanlık değil, zifiri karanlık. Korkunç Brooks Findlay'in bana ne dediğini hatırladım: "Kiminle evli olduğunu bildiğini sanmıyorum, Lindsay."

Gerçek *bu* değil miydi?

June, "Bildiğiniz kadarıyla Alison Muller'i en son ne zaman gören oldu?" diye sordu.

June'a Alison Muller'in yer aldığı videonun bir hafta önce Pazartesi günü çekildiğini söyledim.

"Peki Joe'yu en son ne zaman gördün?"

"Onu ertesi gün çekilen güvenlik kamerası görüntülerinde gördüm." June içini çekti ve sertçe arkasına yaslandı.

"Joe yaşıyor mu?" diye sormayı başardım.

"Bilmiyorum," dedi June. "Telefonlarıma cevap vermiyor. Bak. Senin için bir isim buldum. John Carroll. Eskiden Altı Numara takma adını kullanırdı, çünkü gardiyanımızın hızlı aramasındaki numarası buydu."

June güldü.

"Komik adam. O zamanlar benim akıl hocamdı ve emekli olmadan önce hem Joe'yu hem de Alison'ı tanıyordu. Alison'la hâlâ görüşüyor ya da görüşen birini tanıyor olabilir. Ona güvenebilirsiniz."

Kokteyl peçetesine bir isim ve numara yazdı, sonra telefonuna cevap verdi. Telefonu kapattığında, "Gitmem gerek. İyi şanslar, Lindsay. Konuşmaya ihtiyacın olursa beni ara."

BÖLÜM 53

O SABAH saat üçte gelen uyandırma çağrısının Julie ile hiçbir ilgisi yoktu. Büyük otel odam tamamen sessizdi ama zihnim çok uzaklardaydı ve çok meşguldü.

Joe'yla ilgili anılarımı ileri sardım, onunla ilk tanıştığım zamanları gözümün önüne getirdim. Nasıl görüldüğünü. Davamızda çalışma şeklinden ne kadar etkilenmiştim. Ne kadar zeki, komik ve sağlam olduğunu. İlk seviştiğimiz zamanı atlamaya çalıştım ama resimler zihnimde bütün bir odayı kapladı.

Benim dairemde. İkinci randevumuz. Şimdi bile, ne kadar korkmuş ve kızgın olsam da, aramızdaki kimyayı hissedebiliyordum.

Ondan sonra Joe zaman zaman beni görmek için ülkenin öbür ucuna uçtu. Ve sonra DC'yi ve işini bırakıp San Francisco'ya taşındı, böylece iki yaka arasındaki inişli çıkışlı ilişkiden kurtulabildik. Bu anlamlıydı. İş mi, Lindsay mi? O beni seçti. Ve ben de yakışıklı sevgilimi daha fazla sevemezdim.

Potrero Hill'deki dairem yanıp kül olduğunda Joe, "Benim yanıma taşın." dedi.

Ben yaptım.

Yaşadığımız kavgaları ve bizi nasıl yatıştırdığını düşündüm. Benden büyük olması hoşuma gidiyordu ve onun değerlerinde, tavırlarında ve davranışlarında iyi bir koca ve baba görüyordum.

Evlenme teklif ettiğinde hiç tereddüt etmedim ve o zamandan beri pişmanlık duymuyorum. Şu ana kadar.

Şimdi bana yalan söylemiş gibi görünüyordu. "Hayır, şişman görünmüyorsun." değil. Bu muazzamdı, bir şehir büyüklüğünde kocaman bir ihmaldi. Sadece hayat hikâyesinin önemli bir bölümünü atlamakla kalmamış, aynı zamanda kendisi için çok önemli olan bir kadınla, katil olabilecek bir kadınla olan ilişkisini de atlamıştı.

Kendimi daha fazla kandıramazdım.

Joe'nun ortadan kaybolması tek başına bir ihanetti. Ve eğer bir zamanlar Alison Muller'la "ilişkisi" olduysa, şimdi de pekâlâ olabilirdi. Joe ve Alison Muller'ın aynı yerde bulunmaları ve aynı anda ortadan kaybolmaları tesadüf olamazdı.

Aklıma bir dolap dolusu dantelli iç çamaşırı geldi.

Düşüncelerime dayanamadım.

Hiçbir hareketin olmadığı bu otelde yalnız kalmaya dayanamazdım. Bu çok

Claire'i ya da kız kardeşimi aramak için geç kaldım. June'u da arayamadım.

Joe'yla en son seviştiğimiz zamanı düşündüm. O sevişme ne kadar sıcak, aptalca ve harikaydı. Onu kucaklamış, öpmüş, sevmiş, sonra da sabah güneşinin altında küçük kızımızla birlikte kahvaltı etmiştik.

Ya şimdi?

Başka bir kadınla mı yatıyordu?

Yoksa kafatasının arkasında bir kurşunla bir yerlerde ölü mü yatıyordu?
Alison Muller onu öldürmüş müydü?

O kaltak kocamı öldürmüş müydü?

BÖLÜM 54

O sabah saat yedi buçukta John Carroll'la buluşmak üzere randevuma hazırlandım. Dünkü pantolonumu, temiz bir bluzumu ve en iyi ceketimi giydim.

Lincoln Anıtı ve Kongre Binası'nın ikonik manzaralarına sahip, ağaçlarla çevrili uzun bir park olan National Mall, otelden sadece üç blok ötedeydi. Constitution'u geçtim ve orta yol boyunca yürüdüm ve söylemeliyim ki, buranın ihtişamı benim için boşa gitti.

Tek istediğim Bay Carroll'la tanışmak ve korkularımın saçma olduğunu söylemesini dinlemektir. Joe'nun ulusal güvenlik için hayati önem taşıyan bir iş üzerinde çalıştığını biliyordu. Ve Joe'nun güvende olduğunu ve Alison Muller'la hiçbir ilgisi olmadığını.

Bir bankta tek başına oturmuş, geniş çim refüjden Yansıtma Havuzuna doğru bakan bir adam gördüm. Beyaz, iri yarı, yaklaşık elli yaşlarında, seyrelmış kahverengi saçlı bir adamdı. Mavi bir pantolon, siyah bir rüzgârlık ve koşu ayakkabıları giymişti. Yaklaştığımda sağ elinde alüminyum bir baston tuttuğunu gördüm.

"Bay Carroll?" dedim.

Kafasını kaldırıp başını salladı ve ben de ona adımı söyledim.

Oturmamı işaret etti, ben de oturdum. "June, Ali Muller hakkında bilgi almak istediğini söyledi ama nedenini söylemedi." dedi.

"San Francisco Polis Departmanı, Cinayet Masası'ndan geliyorum. Alison'ın şiddet içeren bir suça tanıklık etmiş olabileceğini düşünüyoruz."

"Oh. Eminim bu ilk kez olmazdı. Yani onu önemli bir tanık olarak mı arıyorsunuz?"

"Aynen öyle. Bana yardım edebilir misin?"

"Kısa cevap hayır. Alison'ı yıllardır görmedim. Tanrı'ya şükür."

Parmaklarını bastonunun sapına doladı ve ucunu yere saplayarak ayağa kalkmaya hazırlandı.

Dedim ki, "Bekleyin. Bay Carroll, ben de eşim Joe Molinari'nin yerini bulmaya çalışıyorum. June birlikte çalışıyor olabileceklerini düşünüyor." Bu korkunç sözleri yüksek sesle söylerken kendimi duydum. "Eğer bana nerede olduklarına dair bir ipucu verebilirseniz..."

"Joe Molinari? Hah. Bu geçmişten gelen bir patlama." John Carroll sırasına geri oturdu. Gerçekten gülümsedi.

"Muller'in Molinari'nin nerede olduğunu bildiğinden şüphem yok. Herhangi bir fikrin var mı

"Neyi kurcalıyorsun?"

"Sanırım biliyorum," dedim sertçe. Fark etmedi.

"Joe ile doksanlı yılların başında çalışmıştım," diyordu Carroll. "Parlak bir adam. Geleceği olan. Ajans değiştirdiğinde şaşırmıştım. Ama bir insanın neden bir şey yaptığını kim bilebilir ki?"

"O da bir başkasıydı. Sonja Dietrich. Alison Muller. Bir yıldız kadar parlak. Erkekler ona aşık olurlardı, uzun vadede zarar görmelerine rağmen. Onun için her şeyi yaparlardı. Ona her şeyi anlatırlardı. Ben de ona aşıktım."

Konuşmadım, hatta boğazımı bile temizlemedim. Bu hikâyeyi dinlemem gerekiyordu. Ve Altı Numara bunu anlatmaya hazır ve istekliydi.

"Muller'i tanıdığım da evliydim. Güzel bir karım vardı. Sadie. İki harika çocuk. Bana onları unutturdu. Onunla kendi mezarımın kenarını göremeyecek kadar derine indiğimde, Merkez Komutanlığı'na gitti ve bana güvenilemeyeceğini söyledi.

"Şey. Bir anlamda bu doğruydı. Ona bir şeyler anlatmıştım ve o da konuşmalarımızı kaydetmişti. Bunu bana yaptığına inanmadım. *Bana yaptığına.*"

Emekli CIA ajanı, Yansıtma Havuzu'nun durgun sularına baktı, şüphesiz Alison Muller'in anılarında kaybolmuştu. Bana zaten çıkmaz sokak olduğunu söylemişti ama bir şans daha verdim.

"Bay Carroll. Benim yerimde olsaydınız Muller'ı nerede arardınız? Her türlü ipucu bana ve SFPD'ye yardımcı olur."

"Alison Muller'den en son kariyerimi, evliliğimi ve kendime olan inancımı mahvetmeden önceki gece haber aldım. Sizin için elimdeki tek şey tecrübelerimden faydalanmak.

"Onları tanıdığım da Joe'yu gerçekten sevdiğine inanıyorum. Galaksimizdeki en şanslı adam olduğunu düşünürdüm. Ama şöyle bir şey var. Eğer Joe'ya tekrar kancayı taktıysa, avukatınızı aramanızı ve evliliğinizi feshetmeye hazırlanmanızı tavsiye ederim.

"Ya da en iyisini umun. Bakalım senin için nasıl olacak."

"Teşekkürler. Zaman ayırdığınız için," dedim. Eğer silahım yanımda olsaydı, onu kalbinden vurabilirdim.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

BÖLÜM 55

El çantamı omzuma asmıştım ve otelin dışında, benim gibi havaalanına giden servis otobüsünü bekleyen, birbirlerine gevşekçe bağlı bir grup insanla birlikteydim.

Düşünüyordum *da, bir bildiğin kötülük var, bir de burası var.*

Eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

Bir limuzin otobüs durağına yanaştı ve camı aşağıya indi. Bir ses bana seslendi. Güzel bakımlı bir el açık pencereden el salladı.

"June?"

Limuzine doğru yürüdüm.

"Lindsay, aradım ve resepsiyon az önce çıkış yaptığını söyledi. Seni yakaladığıma sevindim."

June Freundorfer kapıyı açtı, "B i n " dedi ve arka koltukta kayarak bana yer açtı.

"Otobüse yetişmem gerekiyor," dedim.

"Uçağım..." "Sizi bırakalım. Virgin America mı?" Nereden bildi?

Arabaya bindim ve ağır kapıyı arkamdan kapattım. June iletişim düğmesine bastı ve şoföre talimatları verdi. Sonra arkasına yaslandı.

"Neler oluyor?" Ona sordum.

"Lindsay, tamamen kayıt dışı, belki birbirimize yardımcı olabiliriz. Umarım sakıncası yoktur ama Four Seasons Oteli davanızla ilgili biraz araştırma yaptım."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Michael Chan'i takip ediyorduk."

Kanım kulak zarıma çarpıyordu. Bir saat önce John Carroll'la, o hıyarla yaptığım görüşmenin şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Ve zamanı geri alabilmeyi her şeyden çok diledim -ne zamandı? Bir hafta öncesine, kızlarla öğle yemeği yediğim ve hayatımdan çok memnun olduğum zamana. Şimdi ise arkadaşım olmak isteyen June Freundorfer ile uzun siyah bir arabanın içindeydim. Hay aksi. Ondan hoşlanmaya başlamıştım.

"Michael Chan'i takip etmemizin nedeni," dedi June, "karısıyla ilgileniyor olmamızdı."

June kesinlikle dikkatimi çekti.

"Shirley Chan yıllardır CIA'in izleme listesinde. Bizim de. Çin'in istihbarat teşkilatı MSS için çalışıyordu. Devlet Güvenlik Bakanlığı. MSS ağırlıklı olarak akademik sektörden eleman alır. Bu, endüstriyel ve askeri casuslar için büyük bir yetenek havuzu ve ayrıca trendlerimiz ve ilerlemelerimiz hakkında bilgi sahibi olmak için üniversitelere de bağlanıyorlar."

Shirley Chan'in kocasının öldüğünü öğrendikten sonra ekip arabamızın arka koltuğunda ağladığını hatırlıyorum. Duygusal bir enkaz gibiydi. Çinli bir casus muydu? Şimdi "çizgili saçlı" kadını hayal ediyordum, mutfak masasının karşısından iyi yerleştirilmiş üç atışla onu indiriyordu.

June şöyle diyordu: "Michael Chan'in de MSS olabileceğini düşünüyorduk. Bu Muller'ın ona olan ilgisini açıklayabilir. Ya da belki Chan sadece karısı hakkında bilgi almanın bir yoluydu. Onunla tanıştınız, değil mi?"

Dağınık aklımı topladım. Shirley Chan hakkında elimde çok gizli bir bilgi yoktu. Cinayeti Palo Alto'da kayıtlara geçmişti ve daha az ölçüde de olsa dosyalarımız için hazırladığım çok küçük raporda yer alıyordu. Ona kocasının öldüğünü bildirmiştik. Michael Chan'in neden öldürüldüğünü bize söyleyebileceğini umuyorduk. Hepsi bu kadardı.

June'a dedim ki, "Ortağım ve ben kocası öldürüldükten sonra onunla görüştük. Üç gün sonra tekrar evine gittik."

June'a Shirley Chan'i ölü bulduğumu ve kızının tarifinin belirsiz olduğunu söyledim. Tetiği çekenin Alison Muller olması mümkün görünüyordu.

June'a "Üç atış," dedim. "Iska yok. Çok profesyonelce. Tetikçi hiç parmak izi ve iz bırakmamış."

June, "Evet, bu tamamen Alison'ın tarzı" dedi.

Limuzin Virgin'in kaldırım kenarındaki check-in noktasında durduğunda June uzanıp bana sarıldı. Refleks olarak ben de ona sarıldım. İyi hissettirdi. Arabadan indim ve Xanax almış bir zombi gibi havaalanında ilerledim.

Uçağa bindiğimde pencere kenarındaki koltuğuma çöktüm ve kemerimi bağladım. Uçuş beni hiç korkutmadı.

Bu eve giden en hızlı yoldu.

BÖLÜM 56

Hemen işe koyuldum ve bir saat içinde evdeydim. Cindy arayıp "Otuz dakika sonra kulüp binasında buluşuyoruz." dediğinde kızımınla kucaklaşıyor, küçük kız kardeşim ve sevgili Brigid ve Meredith ile sohbet ediyordum. Mükemmel varlığınız rica olunur."

Cat'e kontrol ettirdim, o da "Git. Lütfen git. İyi olacağız." Yirmi dakika sonra, karnım gurulduyor ve çürüklerim zonkluyordu, Jackson Caddesi'nde Susie's Café adında küçük bir mekânın girişinden hızla geçtim.

Dördümüz burayı kulüp evimiz olarak gördük ve her hafta bu koyu sarı renkli, sünger boyalı duvarların içinde buluşmaya çalıştık.

Ön odadan gelen çelik davulların akılda kalıcı ritmi ve mutfaktan yayılan Karayip tarzı mutfak aromasıyla, evin arka tarafındaki "bizim" kulübemizde yıllarca kahkahalarımızı paylaşmıştık. Ve bu sırada birkaç düğümlü suçu da çözmüştük.

İçeri girdiğimde mutlu bir şekilde iç geçirdim.

Bambu bardaki eski tanıdıklara ve beyaz tahtaya spezialleri yazan Susie'ye başımla selam verdim. Pikap penceresini çevreleyen ve daha küçük olan arka odaya açılan dar kanaldan geçtim.

Her zamanki gibi Claire ve Yuki önce gelmiş ve kabinin bir tarafını tutmuşlardı. Yine her zamanki gibi Yuki bir margarita sipariş etmişti. Yuki'yi tanıdığım onca yıldan sonra, tekilanın onu masanın altına koymasını hâlâ umursamıyordu. Aslında sersemlik Yuki'ye yakışıyordu. Onun çınlayan kahkahaları hayatın zevklerinden biriydi.

Claire'in koltuğu koridordaydı, o da ayağa kalkıp bana sarıldı ve "İyi misin hayatım?" dedi.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Doğru," dedi Claire, sadece ses tonuyla saçmalıklarımı yüzüme vurarak.

Kendimi arkadaşlarımın karşısındaki koltuğa attım ve bir bira sipariş ettim ve tam o sırada Cindy, arkasında Richie ile birlikte arka odaya girdi.

Doğru, Richie kulüpte değil ama hepimiz onu çok seviyoruz ve bazen testosteron düşüncelerimizi farklı bir yöne çekebiliyor.

Cindy yanıma oturdu ve Richie de masanın ucuna bir sandalye çekti. Lorraine günün spezialleri ve daha fazla bira için siparişlerimizi aldı. Sonra herkes dönüp bana baktı.

Bu mekanın sesi o kadar yüksekti ki, eğer bir mikrofon yoksa

Sarsılmış domuz etinin içine gömülmüş Joe Molinari, Çinli casuslar ve bal tuzakları kuran sarışın bir hükümet ajanı hakkında konuşmak için mümkün olduğunca gizli bir yerdi.

Baklayı ağızımdan çıkardım.

"Alison Muller'in -adlarından biri de bu- bir CIA ajanı olduğuna dair iyi bir bilgiye sahibim."

Kurbanların isimlerine aşına olan Cindy ve Claire'in "Ne?" ve "Kim demiş?" sorularını bekledim. Sonra da "Aynı yetkili bana Shirley Chan'in de Çin için çalışan bir casus olduğunu söyledi" dedim.

Daha fazla soluk soluğa ve OMG'ler vardı ve Richie, "Peki ya Michael Chan? O da casus muydu?"

Omuz silktim. "Belki de. Ya da belki çapraz ateşte kalmıştır. Ama aynı kaynak, ki bu bağımsız olarak doğrulandı, bir bomba bıraktı. Joe ben onunla tanışmadan çok önce CIA'deymiş. Bu da bana şu anda CIA için çalışıyor olabileceğini düşündürüyor."

Rich, "Bu neden irtibata geçmediğini açıklıyor," dedi. Joe'nun bir CIA ajanı olduğu tartışması masada birkaç kez dönüp dolaştı; sonra sohbet tekrar Ali Muller'e döndü.

Cindy ne tür bir kadının erkeklere ihanet etmek için onlarla yattığını merak ediyordu. Claire ekledi, "Sırlar için seks. Ve insanları öldürüyor, değil mi?"

"Psikopat," dedi Yuki. "Ya da vatansever. Belki de ikisi birden."

Kafamı sohbetin içinde tutmaya, bu en rahat yerde sevgiyi ve güvenliği hissetmeye çalıştım.

Ama aklım söylemediğim şeye takıldı. Ali Muller'in Joe için çalıştığını. Yakın olduklarını. İçimde barındırdığım korkuyu, Ali ve Joe'nun tekrar birlikte olduklarını dünyadaki en iyi arkadaşlarıma söylememiştim. Ön odadan müzik sesi geliyordu. İnsanlar alkışlıyor ve "Lim- bo. Lim-bo." Biramı içtim. Kafamda sorular oluşturmama bile gerek kalmadı. Artık aklımdaydı. Kayıp kocam için acı çekiyordum. Onun için her yerim ağrıyordu.

BÖLÜM 57

KEDİ VE BEN o gece uzun uzun konuştuk ve büyük yatakta uyuyakaldık. Ertesi sabah erkenden, her iki tarafa da daha yakın temasta kalma sözü vererek, kız kardeşimi ve yeğenlerimi kaldırımda öptüm.

Martha'yı parka kadar uzun bir koşuya çıkardım ve geri döndüm. Nefes nefese eve döndük, ben duş aldım, Bayan Rose da yulaf ezmesi ve kahve yaptı. Julie, Martha, Gloria Rose ve benim için kahvaltı saati, Joe'nun bir haftadan daha uzun bir süre önce krepleriyle oturduğu güneşli boş sandalye dışında neredeyse normal hale gelmişti.

Bu kez Conklin'le buluşmak ve 1906'daki büyük depremde bu yana San Francisco'da yaşanan en büyük trajediyle ilgili bilgi almak için sabahın köründe arabamı havaalanına doğru sürdüm. Polisler ve gazetecilerle dolu küçük kırmızı bir otobüse bindik ve pisti hızla geçtikten sonra havaalanının kuzeydoğu ucundaki SuperBay'in esneyen ağzına bırakıldık.

SuperBay çok büyüktü, dört jumbo jeti alabilecek büyüklükteydi. Ancak ışıkların altında, futbol sahası büyüklüğündeki beton zemine serilmiş, Boeing 777'nin parçalanmış enkazından oluşan dev, çözülmemiş bir yapboz vardı.

Vanderleest ifadesiyle hiçbir şey ele vermiyordu ama çok titizdi. Büyük grubu, gevşek bir şekilde bir araya getirilmiş uçak gövdesinin çevresinde dolaştırarak kuyruk kısmının gövdeden ayrıldığı yeri gösterdi; birçok oturma sırasıyla birlikte gövdenin kendisini işaret etti; kanat parçaları da dahil olmak üzere ateşleme alanını gösterdi; ve bize orijinal formuna benzeyen birkaç parçadan biri olan sağlam kokpit ile uçağın burnunu gösterdi.

Vanderleest konuşmasını şöyle tamamladı: "Analiz edilmesi gereken her şey DC'deki laboratuvarımıza gönderildi. Bunun gibi soruşturmaların tamamlanması genellikle bir yıl, bazen bir buçuk yıl sürer. Gerektiğinde güncelleme yapmak için her zaman hazırım."

Vanderleest'e füzeyi kimin ateşlediğine dair herhangi bir haber olup olmadığını sordum ve bana "Bu dehşetle ilgili hala inandırıcı bir iddia yok" dedi.

O büyük yıkımı görmek, güvenli bir inişe ve arkadaşları ve aileleriyle yeniden bir araya gelmeye sadece birkaç dakika uzaklıkta olan insanları hayal etmek iç burkan bir deneyimdi. Patlama yüzlerce insanı sebepsiz yere öldürmüştü.

ve bugüne kadar hiç kimse bu konuda suçlanmamıştı.

Her şeyi görüp duyduktan sonra Conklin ve ben otobüse binerek arabalarımızı bıraktığımız iç hatlar otoparkına geri döndük. Yolda giderken ortağım bana "Brady ve ben sen yokken Chan'in cenazesine gittik" dedi.

"Palo Alto'da mı?"

"Evet. Küçük bir kiliseydi ama tıklım tıklımdı" dedi. "Çok ağlayan vardı. Stanford'da tanıştığımız bazı insanları gördüm. Chan'in koşucu arkadaşını. Bölüm başkanı Levy de methiyelerden birini okudu. Pek çok insan sadece Çince konuştu."

"Alison Muller'i görmediniz, değil mi?"

"Bu yolculuğa değerdı. Ama sanırım sana çarpan adamı NTSB brifinginde gördüm."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yüzü üçgen gibiydi. Geniş alınlı. Gözleri birbirinden biraz ayrıktı. Çenesinde dar beyaz bir yara izi vardı."

"Bu o," dedim. "İşte o *adam*."

"Ona baktığımı gördü ve kalabalığın içinde kayboldu. Onun Chan ile ne ilgisi var?"

"Belki de Michael Chan'in öldüğünü teyit etmek istemiştir," dedim. "Belki de hangi Chan'in gerçek, hangisinin görsel ikizi olduğunu bilmiyordur. Elli dolarına bahse girerim ki Çin istihbaratından."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Conklin söyledi. "WW 888 sefer sayılı uçuş. O uçak *Pekin*'den kalktı. Michael ve Shirley Chan ve seni takip eden Çinli haydutlar. Hepsi aynı şeyin parçası."

"Anladım Richie. Şimdi tek yapmamız gereken bu 'şeyin' ne olduğunu bulmak."

BÖLÜM 58

O gün masama gider gitmez Claire'i aradım ve "Dr. Marshall'dan Michael Chan'ın ikinci versiyonunun nerede olduğuna dair bir haber var mı?" diye sordum. Claire, "Söylediklerini aynen aktarıyorum. 'Hâlâ ceset parçalarını ayırıyorum. Bay Chan'ın ya da parçalarının yerini tespit ettiğimde sizi arayacağım. Başka sorunuz var mı?' O yapılmış kendisi Açık. Hala, ne olursa olsun o diyor, O sorumludur."

Brenda bana çağrı bıraktığında Claire'le konuşmayı bitirmiştım. İkinci hattı açtım ve aynı anda Brenda'ya bakmak için döndüm.

Masasında uzun boylu, esmer ve tertemiz giyinmiş bir adam duruyordu. Brenda'nın sesi bana stereo olarak geldi.

"Bay Khan sizi görmeye geldi." "Onu geri gönder," dedim.

Khalid Khan kapıyı itti ve gri ve iç karartıcı ekip odamızdan içeri girdi. Masamın yanındaki sandalyeye oturdu ve bir mendile burnunu sümkürdü. Ağladığına yemin edebilirdim.

"Bunu itiraf etmek zor ama geçen gün evden çıktığında, bir pislik gibi davrandığımı biliyordum. Seninle konuşma şeklim için özür dilerim. Hayır, bir şey söylemek zorunda değilsin. Yaptığın şey için teşekkürler. Yıllardır kendimi kandırıyordum ve şimdi gerçeğe bakmak istiyorum ama onu nerede bulacağımı bilmiyorum."

"Bana ne bildiğini söyle," dedim.

Khan bana kızının Four Seasons'ın güvenlik kamerası görüntülerindeki kadının Alison olduğundan emin olduğunu söyledi. Caroline, Alison'ın kendisine söylediği yalanlardan bazılarını sıralamıştı ve onun yalancılığı Khan'ı derinden sarsmıştı. Khan şimdi bana Ali'nin birkaç kez "odaklanmaya" gittiğini, bir hafta sonra nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında ona hiçbir şey söylemeden geri döndüğünü anlattı.

"Her zaman her birimiz için iyi olanın evlilik için de iyi olduğunu söyledik," dedi şimdi. "Bu mantıklıydı. Ali hiçbir zaman geleneksel bir eş olmak için yaratılmamıştı ve ben onun bu yönünü seviyordum. Ve şimdi inanılmaz sağlığımın bedelini ödüyorum. Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyleyin."

Khan'a karısını San Francisco'da aradığımızı, Monterey polisinin de onu aradığını ve otele öldürülen dört kişi nedeniyle FBI'ın da işin içinde olduğunu söyledim.

Dedim ki, "Kaza eyaletteki tüm kolluk kuvvetlerinin zamanını aldı, Bay Khan. Ama kimse Alison'ın kayıp olduğunu unutmadı. Sizi ya da kızlarınızı aramadı mı?"

"Hayır."

"Otel saldırılarından önce Michael Chan adını hiç duymuş muydunuz?"

"Hiç duymadım."

"Peki ya Joe Molinari? Bu isim size tanıdık geliyor mu?"

"Sanmıyorum," dedi Bay Khan. "Kim o?"

"İlgilenilen bir kişi, hepsi bu."

Yüzümün renklendiğinden oldukça eminim ama Khan fark etmedi.

"Onu geri isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi bana kırık bir sesle, "ama onunla konuşmak zorundayım. Bu şekilde bitemez. Onu görmem gerek."

"Biz de onu bulmak istiyoruz Bay Khan."

Düşünüyordum *da, kayıp eşleri bulma konusunda iyi olsaydım, ben de kendiminkini bulurdum.*

O zaman bir araya geldi. *Tabii. Neden olmasın? İkisini de bulabilirim.*

BÖLÜM 59

Telefon çaldığında Julie'yi yıkıyordum.

Tuttum, düğmeye bastım ve "Boksör" diye hırladım. Kaygan bebeğimi elimde tutarken telefonu çenemin altına sıkıştırmak bir hokkabazlık hareketiydi.

Bir ses, "Bayan Molinari, ben CIA'den Ajan Michael Dixon." dedi. "Evet?"

Düşüncelerim de kızım gibi kaygandı. CIA MI? Bu da neydi böyle? İyi haber mi, kötü mü? Joe'yu bulmuşlar mıydı?

"Sizinle birkaç kelime konuşmak istiyoruz."

"Tamam. Ne zaman?"

"Aşağıdayız."

"Burada mı? Şimdi mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Peki, bana bir saniye ver. Şunu beş dakika yap ve sonra beni ara."

Julie'yi duruladım, bir havluya sardım ve oradan pijamalarını giydirdim. Yorgun değildi ve yatağa gitmiyordu, bu yüzden onu oyun parkına koydum. Martha'yı serbest bıraktım ama silahımı dolaptan çıkardım ve kot pantolonumun kemerine soktum.

Dahili telefon çaldığında Dixon ve ortağına rozetlerini kameraya doğru tutmalarını söyledim. Yaptılar da. Yine de kapımdaki gözetleme deliğinden onları kontrol ettim. Memnun kalınca zincir kilidini açtım ve iki adamı içeri aldım.

Kendilerini Langley'den Ajan Michael Dixon ve Chris Knightly olarak tanıttılar. İkisi de otuzlu yaşlarındaydı, iş kıyafetleri, ceketleri, kravatları ve iyi parlatılmış ayakkabıları vardı. İkiz değillerdi. Dixon orta boylu, siyah saçlı ve düğme burunluydu. Knightly iri yarı ve sarışındı, yakasında Amerikan bayrağı iğnesi vardı.

Dixon sorumlu adamdı.

Geniş deri koltuğa oturduklarında Dixon, "John Carroll'dan anladığım kadarıyla Alison Muller'in yerini tespit etmekle ilgileniyormuşsunuz," dedi.

"Muhtemel bir tanık," dedim. "Yakın zamanda işlenen bir cinayetin kurbanını en son gören kişi olabilir."

"Evet, anladığımız kadarıyla Michael Chan ile birlikte olmuş olabilir." Dixon devam etti. "Sizinle açık konuşmak istiyoruz, Bayan Molinari. Buna

Kurumlar arası işbirliği. Ama karşılığında Alison Muller hakkındaki soruşturmalarınızı geri çekmenizi istiyoruz."

Gerçekten mi? Beni davamdan almaya yetkileri yoktu. Eğer istedikleri buysa, bana buraya gelmemelilerdi. Ne oldu?

Dedim ki, "Bu benim kararım değil. Senin de değil. Muller dörtlü bir cinayetin şüphelisi. Bizim davamız. SFPD."

Dixon, "Sizi temin ederim ki Michael Chan'i Muller öldürmedi," dedi. "Muller onu canlı istiyordu. Hepimiz öyle istiyoruz."

"Peki ne oldu?" Hiçbir şey için söz vermeyerek söyledim.

Knightly kanepedeki koltuğundan dairenin etrafına baktı. Ayağa kalktı. Lake Sokağı'na bakan büyük pencerelere gitti ve dışarı baktı. Nöbet tutuyorum, diye düşündüm.

Dixon, "Muller ile temas halindeydik. Chan'le çalışıyordu, onun da karısı gibi Çin istihbaratından olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu."

"Öyle miydi peki?"

"Muller bilmiyordu. Olay sırasında otelden çoktan ayrılmış ve Market'in kuzeydoğusunda yürüyordu. Bu belgelenmiştir. Diğer kurbanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Onunla kendim konuşmak isterim," dedim. "Resmi olarak. Onu temize çıkardıktan sonra, yoluma devam etmekten mutluluk duyacağım."

Julie telaşlanmaya başladı. Üstünü değiştirmesi gerektiğini ve bu ihtiyacını son derece iyi bildiğini tahmin ettim.

"Bu mümkün değil," dedi Dixon. "Bir iş için gizli görevde. Şu anki görevi sona erdiğinde, onu sizinle temasa geçireceğiz."

Khalid Khan'ın birkaç gün önce bana söylediklerinin hemen hemen aynısı. Devam ettim. "Michael Chan adında bir yolcu hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

WW 888?"

Yalan söylüyordu. Ama belki de benim için en önemli olan soruyu sorduğumda bana doğruyu söyleyecekti.

"Joe Molinari," dedim. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Knightly kanepeye döndü ve "Molinari'yi biliyorum ama o çok eski bir tarih. Korkarım onun hakkında güncel bir bilgimiz yok."

"Sadece hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum. Bana bunu söyleyebilir misin?"

CIA'den Ajan Knightly, "İnanın bana, bilseydim size söylerdim," dedi. "O bizden biri değil."

Julie bir feryat kopardı. İki adam kartlarını mutfak adasının üzerine koydular ve kendilerini daireden dışarı attılar.

Az önce ne oldu öyle?

Alison Muller'in meslektaşları hayatta olduğunu söylemişti.

Ve tüm bildiğim, Joe Molinari, kocam, ağlayan küçük kızımın babası, o adam ölmüştü.

BÖLÜM 60

Julie beşiğinde uyur uyumaz küveti dayanabileceğim en sıcak suyla doldurdum ve içine girdim. Ama lavanta kokulu köpükler bile zihnimi rahatlatamadı.

CIA'deki o adamlar bana yalan söylemişti. Belki Alison Muller ile temas kurmuşlardı, belki de kurmamışlardı. İçgüdülerim bana sadece onu aramayı bırakmamı, dikkatleri ona çekmemi, FBI ile onun hakkında konuşmamı istediklerini söylüyordu. Joe hakkında söylediklerine gelince, onları okuyamadım. Emin değildim.

Joe'yu evindeki ofisinde çalışırken hayal ettim, neredeyse bir kazak gibi giyebileceği o küçük odada. Bütün gün bebekle evde olduğu o aylar... CIA için mi çalışıyordu? *Onunla* birlikte mi çalışıyordu?

Four Seasons'daki cinayetlerin işlendiği gün Joe, Muller'la birlikte olduğu için mi oradaydı? Belki de o on dördüncü katta Chan'i öldürürken, Joe da onu görünmeden otelden çıkarmak için bekliyordu.

Zorlama mı? Belki de. Ama ikisinin yaklaşık olarak aynı anda ortadan kaybolmuş olması çok büyük bir tesadüftü.

Yatağa gittim ama uyuyamadım. Pencereden giren sokak lambasının ışığında, duvarlarla tavan arasındaki bağlantıya baktım ve şimdi Joe'nun Chan evinin dışındaki kameramıza baktığında arabasında yalnız olup olmadığını merak ettim.

Muller yolcu koltuğunda onun yanında mı oturuyordu? İkisi Chan'in evine kendi gözetimlerini yapmak için değil de Shirley Chan'i öldürmek için mi gelmişlerdi? Garaj yolundaki ekip arabamız Shirley Chan'in öldürülmesini geciktirmiş miydi?

Neden birden aklıma bir fikir geldiğini açıklayamam ama geldi. Yatakta dik oturdum.

Joe kaybolmadan önce tüm elektronik cihazlarını yanına almıştı.
-Değil mi? Yatak odamıza ve Joe'nun ofisine bakmıştım. Ama Julie'nin odasına girmemişim.

Yataktan kalktım ve yandaki kreşe gittim. Martha peşimden koştu. Ona oturmasını fısıldadım ve sonra beyaz boyalı şifonyerin üzerindeki *Kayıp Balık Nemo* lambasını açtım. Lambanın ışığı soluk ve sarıydı ama tüm odayı görebiliyordum. Julie'ye baktım ve hafifçe nefes alıyordu. Ben de çekmecelerini açmaya başladım.

En üst çekmecedan katlanmış tulumları, ikinci çekmecedan bebek battanileyelerini, en alttan bebek bezlerini çıkardım ve ilgimi çeken bir şey bulamayınca hepsini yerine koyup dolabına doğru ilerledim.

Dolabın ampulünün zincirini çektim ve durum değerlendirmesi yaptım. Julie'nin askıya ihtiyaç duyan çok az giysisi vardı ama Joe da ben de fazla giysilerimizi burada saklamıştık. Kucak dolusu paltoları ve hiç giymediğimiz kayak kıyafetlerini alıp yere koydum. Sonra raftan ayakkabı kutularını aldım.

Kutuları yere koyduktan sonra, hem benim hem de Joe'nun elbise ayakkabılarının kapaklarını açtım. Ve sonra kalbim kaskatı dondu. Joe'nun evlendiğimizde giydiğı ayakkabıların üstünde bir tablet vardı. Daha önce hiç görmemiştim. Şarj aleti ayakkabılarla birlikte kutunun içindeydi.

BÖLÜM 61

Şarj aletini prize takıp tableti açtığımda MARTHA yüzümü yaladı. Onu ittim ve şifre isteyen kutuya baktım.

Joe'nun şifresinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra aklıma bir sayı görüntüsü geldi. Bu en bulanık anılardan biriydi çünkü onu gördüğümde üzerinde düşünmemiştim. Şimdi ise görüp görmediğimden bile emin değildim. Joe'nun ofisine koştum ve ortadaki çekmeceyi açtım. Joe'nun nerede olduğuna dair bir ipucu ya da kanıt bulamadığım için içindekileri attıktan sonra yerine koymuştum.

Şimdi çekmeceyi sonuna kadar çektim. Paket menüleri, kalemleri ve ataçları halının üzerine attım, sonra çekmeceyi masa lambasının yanına götürdüm ve alt kısmının çekmecenin kenarlarıyla birleştiği yere baktım.

Dikişe yakın bir yerde kurşun kalemle bir şeyler yazılmıştı; uzun bir rakam ve harf dizisi, hiçbir şey ifade etmiyordu.

En iyi şifre gibi.

Boş çekmeceyi Julie'nin odasının zeminindeki tablete götürdüm ve Joe'nun sayfasındaki şifre kutusuna alfanümerik yazdım. Birkaç kez engellendim. Bu zincirde on sekiz karakter vardı ve ben birkaç kez karıştırdım.

Üçüncü seferde yavaş ve dikkatli davrandım ve on sekiz karakteri mükemmel bir şekilde yazdığımдан emindim.

Yine de şifre reddedildi.

Birkaç belirgin doğum günü ve isim kombinasyonu yazdım, ama şansım yaver gitmedi. *Joe bir casustu. Üçlü tehdit. CIA, FBI, İç Güvenlik.* Kalem çekmecesine yazdığı şifreyi kullanmıyordu. *Şifre1234'*ü de kullanmayacaktı. Sırlarını korumak için kızının adını kullanmazdı. Öyle değil mi?

Sadece gülmek için *JulieAnne* yazdım ve bam. İçerideydim. Bir düşünse ne. Klasörler küçük masaüstünü doldurdu.

Bu depolama hesabının Joe'nun kişisel eşyaları için olduğunu hemen anladım. Örneğin Brooks Findlay dosyası ya da Joe'nun serbest çalışan müşterilerinden herhangi biri orada yoktu. Futbol skorları için bir dosya ve takip ettiği bloglardan klipler buldum. *Çok gizli olarak* işaretlenmiş hiçbir şey bulamadım. Ve iletişim listesinde Alison Muller'ın bilgileri de yoktu.

Vazgeçmeden önce takvim simgesine tıkladım ve açıldığında

Joe'nun evden çalıştığı birçok boş gün ve ayın kayıtları gözünün önünden geçti.

Notlar kısa ve anlaşılırdı, ancak Mart ayının sonunda birkaç şifreli kayıt vardı. Joe, kalp pili takılması için ameliyat olan annesini görmek için doğuya doğru bir yolculuğa çıkmıştı. Uçuş rezervasyonlarını bu kişisel takvime not etmişti.

Ancak okuduklarım bana Joe'nun SFO'dan New York JFK'ye gidiş-dönüş yapmadığını gösterdi. SFO'dan JFK üzerinden Berlin'deki bir havaalanı olan Brandenburg'a aktarmalı uçuş rezervasyonu yapmıştı. Ve iki koltuk ataması için onay numaralarını not etmişti.

Biri J. A. Molinari için. İkincisi de yol arkadaşım Sonja Dietrich için.

Joe, Alison Muller ile Berlin'e gitmişti. Kimdi o? Kocamı hiç tanıımıyordum.

BÖLÜM 62

JOAN RONAN MACLEAN Palo Alto'dan yirmi beş yaşında çekici bir barmendi ve Conklin'le beni görmek için kendi parasıyla San Francisco'ya gelmişti. Masalarımızın yanındaki ziyaretçi koltuğunda rahatça oturdu, kum rengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve Michael Chan'in Howling Wolf'u sık sık ziyaret ettiğini ve öldürülmeden birkaç gece önce barda olduğunu söyledi.

MacLean'e göre, "Chan tek başına içiyordu ve her zamanki iki birasından daha fazlasını içmişti."

"Size nasıl göründü?" Conklin sordu.

"Dalgın. Bar biraz boştu ve konuşmak istedi. Çinli bir dadım olduğu için biraz Çince konuşabiliyorum, yani arkadaş sayılırız. Ama buna tamamen hazırlıksızdım."

Conklin, "Lütfen devam edin," dedi.

"Evet, evet. Bana karısına değil, bir kadına aşık olduğunu ve birlikte Kanada'ya kaçacaklarını söyledi."

"Kadının adından bahsetti mi?"

"Ona bir kez Renata dedi, diğer seferlerde ise 'aşkım' diye hitap etti. Ona kaçma konusunda ciddi olup olmadığını sordum, çünkü bir karısı ve çocukları var, anlıyor musun? O da evli olduğunu söyledi. Ve bu kadının silah taşıdığını söyledi. Ben de "Polis mi?" dedim.

"O da rüya gibi, 'Gerçekten bilmiyorum' dedi."

MacLean'e "Size göre bu olayın Chan'in öldürülmesiyle bir ilgisi var mı?" diye sordum.

"Şey. Karısı mı öldürdü diye merak ettim. Ya da kız arkadaşı mı öldürdü?"

Sorudan *başka* bir şey olmayan bir davada daha fazla soru. Teşekkür ettim. MacLean bahşiş için onu kapıya kadar geçirdi. Masama döndüğümde Conklin telefonu kapatıyordu. "Chi seni takip eden Çinlilerle ilgili bir ipucu buldu." dedi.

Chi, cinayet masasından Çavuş Paul Chi'ydi. Burada doğmuş ama biraz Çince konuşuyor ve Çin Mahallesi ve çevresinde muhbirler yetiştirmiş.

Conklin'e dedim ki, "Elinde ne var?"

Conklin klavyesine vurdu ve "Buyurun" dedi.

Geniş omuzlu Çinli bir adamın düşük çözünürlüklü bir fotoğrafına bakıyordum,

Belki yirmili yaşlarda, siyah bir tişört, spor ceket ve kot pantolon giyiyordu. BMW SUV olması muhtemel, kısmen engellenmiş bir araçtan inerken görüntülenmiştir.

"Bu ne zaman çekildi?" Ben sordum.

"Dün, öğlen yarısı, Çin Mahallesi'nde bir erişte dükkanının yanında." "Hangi erişte dükkanı? Tam olarak nerede?"

Conklin başını çevirdi ve bana baktı. "Neye benziyorum? Google Maps'e mi?"

Güldüm, masama gittim ve kendimi sandalyeye attım. Faremi kurcaladım ve tarayıcıyı açtım.

"Erişte dükkanının adı? Yoksa çok mu şey istiyorum?" "Mei Ling Happy Noodles."

İsmi girdim, birkaç kez tıkladım ve Çin Mahallesi'nin ana arterlerinden biri olan Stockton'daki bir erişte dükkânının resmini aldım. Ortağımın dükkânı ve ardından caddenin geniş görüntüsünü görebilmesi için monitörümü döndürdüm. Öğle vakti Stockton'daki mağazalar ve pazarlar ile Washington ve Jackson'ın kesiştiği komşu caddeler trafik ve yayalarla kaynıyordu.

Conklin, "Bu fotoğraf öğlen saatlerinde çekilmiş," dedi. "Belki bu adam öğle yemeği için durmuştur."

"Uh-huh. Erişteler hazır."

Richie, "Biraz yat gaw mein yiyebilirim," dedi.

Bir kez olsun akşam olmadan evden çıkıp çocuğumun yanına gitmeye hazırdım. "Şimdi mi demek istiyorsun?" "Şimdi mi?" dedim. "Yarına ne dersin, ilk iş?"

"Bu benim işime geliyor," dedi.

Düşündüm ki, *Küçük Julie. İşte geliyorum.*

BÖLÜM 63

Harriet Caddesi'ndeki otoparka doğru yola çıktığımda saat akşam altıdan biraz önceydi. Yağmur günün büyük bölümünde tehditkârdı ve şimdi sağanak sınırındaydı. Başım eğik ve anahtarlarım elimde koştum. Alarmı devre dışı bıraktıktan sonra, Explorer'ın on yıllık günlük kullanımdan sonra bana Calvin'lerim gibi uyan yüksek sürücü koltuğuna geçtim.

Farlarımı yaktım ve silecekleri çalıştırdım, sonra soluma doğru çekerek, tel örgüler ve otoparklarla çevrili tek şeritli dar cadde boyunca ilerledim. Bir blok ötedeki Harrison'a dönüşümü görebiliyordum ki bir araba karanlığın içinden hızla üzerime doğru geldi ve sadece birkaç araba boyu önümdeyken farlarını yaktı.

Düşünecek zamanım yoktu.

Direksiyonu sert bir şekilde sağa kırdım ve frene bastım; aynı anda karşıdan gelen araç gıcırdayarak durdu, sol çamurluğuma çarptı ve farımı parçaladı.

Lanet olası aptal. Deli miydi?

Elim kapının kolundaydı ve tam sürücünün suratına vurmak üzereydim ki başka bir araç soluma yanaştı ve *tam orada* durdu. Sağ tarafımda bir çit vardı ve yolcu kapısından çıkışıma fiilen engelliyordu. Sonra dikiz aynamdaki ışıklar her şeyi net bir şekilde ortaya çıkardı.

Tamamen kapana kısılmıştım. Kapana kısılmıştım.

Başımı çevirip solumdaki sürücüye baktım ve NTSB toplantısından çıkarken beni engelleyen, çenesinde yara izi olan Asyalı adamı görünce hiç şaşırmadım.

"*Ne yaptığını sanıyorsun sen?*" diye bağırdım.

Sırıttı, bir tabanca kaldırdı ve yüzüme nişan aldı.

Peş peşe gelen kurşunlar camımı parçalamadan bir saniye önce eğildim. Başımı gösterge panelinin hizasında tuttum, silahımı omuz kılıfımdan çıkardım ve ateş ettim. Birkaç el ateş ettim ama yara izi olan adam eğildi ve ben de onu vurup vurmadığımı görmek için beklemedim.

Vitesi geri vitesine taktım ve gaza bastım. Sert ve hızlı bir şekilde arkamdaki arabaya çarptım. Benim aracımın arkası ve onun aracının önü çarpışmanın etkisiyle parçalanırken metal bir çığlık attı.

Aynı anda, solumdaki ve önümdeki arabadan çıkan kurşunlar ön camımdan içeri girerek camı örümcek ağı gibi ördü ve üzerime düştü.

dash.

Eğilip vitesi boşa aldım ve Explorer ileri doğru fırladı. Sol farımı kıran ve hala yolu kısmen kapatan arabaya çarpmaktan kaçınmam gerekiyordu. Sağıma kırdım, yirmi metrelik tel örgüleri sıyırdım ve gaza bastım.

Arabam ışıkla doldu.

Bir anlığına direksiyonun üzerinden baktım ve önümdeki, kendi şeridini ve benim şeridimin yarısını kaplayan tetikçinin arabasının kapısını açtığını ve onu bir kalkan olarak kullandığını gördüm. Başı arkasındaki sokak lambalarında halelenmişti ve silahını kapı çerçevesine dayayıp nişan alırken onu çok iyi görebiliyordum.

Direksiyonun üzerine eğildim, pedal yere değiyordu. O arkasına sıkışmışken tetikçinin kapısına çarptığımda yüksek bir çıtırtı ve bir çılgılık duyuldu.

Boş camlarımdan içeri giren şiddetli yağmurla Harrison'a doğru uçarak ilerlemeye devam ettim. Mermiler arabamın şasisine çarptı ve arka camımı parçaladı. Arka lastiklerim birbiri ardına patladı. Sırada benzin deposu vardı.

Harriet'in sonuna geldiğimde arabam sarsıldı ve suda kızakladı ve Harrison'a doğru sert bir sola dönüş yaptığımda neredeyse kontrolü kaybediyordum.

Her taraftan kornalar çalıyor ve panik içindeki sürücüler yolumdan çekilmek için şerit atlıyorlardı. Gözlerimdeki yağmurdan pek bir şey göremiyordum ama Adalet Sarayı solumda belirliyordu. Sekizinci caddeye doğru hızla ilerledim, tek yönlü caddelere saparak gıcırdayarak durdum ve hırpalanmış aracımı salonun önünde paralel park etmiş iki polis aracının yanında durdurdum.

Birkaç üniformalı polis yan kaldırımda durmuş, Bryant Caddesi trafiğinde yarattığım karmaşaya bakıyorlardı.

Onlara bağırdım, "Yardıma ihtiyacım var."

Rozetim boynumdaki bilyeli zincirde asılıydı. Pencere çerçevesine doğru tuttum.

Polisler geldi ve bana baktılar. Biri "Aman Tanrım" dedi. Diğeri de eğilip "Yaran ne kadar kötü?" diye sordu.

Yüzüm yüzlerce arı tarafından sokulmuş gibi karıncalandı ve yakamdan aşağı kan damladığını hissettim. Sırılsıklam olmuştum ve donuyordum ama vurulmamıştım.

"Ben iyiyim," dedim. "Harriet'in köşesinde, birkaç blok aşağıda bir çatışma olmuş. Hâlâ olay yerinde olan çok sayıda ağır silahlı şüpheli var. Bütün arabaları arayın ve çok dikkatli olun. Ve bir ambulans çağırın. Biri yaralandı."

64. BÖLÜM

Sokaktan CONKLIN'e telefon ettim ve söylediklerim onu o kadar korkuttu ki, ben salonun ön merdivenlerine ulaşmadan Brady ile birlikte beni karşıladı.

Conklin, "Seni hastaneye götüreceğim." dedi.

"Teşekkürler ama olmaz. Ben vurulmadım."

Israr etti ve ben de onu susturdum.

"Üşüdüm, ıslandım ve evet, sarsıldım ama *vurulmadım*."

Hemen Brady'nin ofisine gittik. Ona silahımı verdim, o da telefona sarıldı ve silahçıya bana yeni bir silah almasını emretti. Sonra Jacobi'yi aradı.

Conklin dinlenme odasında bir battaniye bulup omuzlarıma örttü ve Claire cama vurduğunda yanaklarımdaki ve saçlarımdaki cam parçalarını çekiyordu. Onu kim aradı? Brady mi?

Claire uzun uzun baktı ve "Tanrım, Lindsay. Az önce duydum. Benimle gel."

"Ne için?" Dedim. "Ben *iyiyim*."

"Benimle gel, tatlım. Gel hadi."

Homurdandım ama doktor arkadaşımı kadınlar tuvaletine kadar takip ettim, orada bana "Hastaneye gitmekten ancak ben söylersem kurtulabilirsin" dedi.

Teslim oldum. Kıyafetlerimi çıkardım.

Claire beni 360 derece muayene etti ve çürüklerimi görünce "Aman Tanrım" dedi. Beni nazıkçe çevirdi, kollarımı kaldırdı ve parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirdi.

Sonunda, "Eve gidecek kadar iyi hissediyorsan, izin alabilirsin" dedi.

"Ölmüş olmalıydım," dedim, gıcırdayan dişlerim kelimelerimi heceler halinde ısıırıyordu. "O pislikler hareketlerimi biliyordu. Beni beklediler ve beni öldürmeye kararlıydılar. Neden? Ve şimdi ben *onlardan* birini öldürdüm."

Claire, "Bu gece benimle eve gel," dedi.

"Yapamam. Ben iyi olacağım Claire. Brady beni izleyecek, evimin önüne araba koyacak. Ben iyi olacağım."

Ofisine döndüğümde Brady hâlâ telefundaydı. Conklin'in yanına oturdum ve Brady her kimse onunla konuşurken ben de son yarım saatte olanları gözden geçirdim. En iyi sonuç, arabasının kapısının arkasında ezdiğim adamın hayatta olması ve böylece onu konuşturabilmem olurdu. Tanrı biliyordu, cevaplar istiyordum.

Brady bir telefon daha aldı. Dinledi, "Teşekkürler" dedi ve kapattı.

Dedi ki, "Arabanla arptığın adam, Boxer-" "Evet?"

"Yürüyüp gitti. Ya da arkadaşları onu kazıyıp bagaja attılar. Harriet'in üzerinde ceset yoktu."

Bir an rahatladım ve sonra bir sonraki düşünce beni bir gelgit dalgası gibi sardı.

Elimizde şüpheli ya da tanık yoktu, kimlik yoktu, plaka numarası yoktu. Bana saldıran adamlar Los Angeles'a, Meksika'ya ya da doğuya doğru gidiyor olabilirlerdi ya da Bryant'ta motorlarını rölantide çalıştırıp bana bir saldırı daha yapmak için bekliyor olabilirlerdi.

"İşte yeni silahın," dedi Brady, eski silahımın aynısı olan bir Glock uzatarak. "Şef yolda geliyor."

Lanet olsun. Şimdi bu hikâyeyi Jacobi'ye anlatmak zorunda kalacaktım.

BÖLÜM 65

POLİS ŞEFİ Warren Jacobi iri yarı, kır saçlı ve Tenderloin'deki kötü bir gecede kalçasına aldığı iki kurşun yüzünden topallayarak yürüyor. O gece ben de vuruldum ama Jacobi'nin aksine bilincim yerindeydi ve yardım çağırdım. O gece Jacobi ve ben hayat boyu bağlandık.

Son bir düzine yıl boyunca Jacobi benim ortağım, astım ve şimdi de patronum oldu. Brady'nin küçük ofisine girdiğinde ayağa kalktım. Uzandı ve beni nazıkçe kucakladı.

Gözlerim doldu ve onları ceketinin üzerinde kuruladım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Beni serbest bıraktı ve başını salladı.

"Boksör, beni dinlemeni istiyorum. Sen bir hedefsin. Nedenini bilmiyorum ve duyduğuma göre sen de bilmiyorsun. Dikkatsiz ya da aptal olmadığını biliyorum. Ne olursa olsun, dövüldün, kovalandın ve vuruldun ve bir dahaki sefere bu adamlar seni hedef alırsa - bunu heceleme gerek yok, değil mi? O yüzden benimle dövüşme. Beni rütbe almaya zorlama. Sadece dediğimi yap. Biraz izin al. Bu adamları yakalayana kadar şehri terk et."

Jacobi'nin ayinini dinlerken içimde bir şeyler ısındı ve kaynadı. Patladım. Sadece patladım.

"Kusura bakma ama Jacobi, bu tam bir saçmalık. Kötüydü ama üstesinden geldim. İşimiz bu. Üzerimde bir çizik bile yok. O yüzden bana kurbanmışım gibi davranmayı bırak. Tamamen işlevselim ve kesinlikle aklım başımda. Bu benim davam ve üzerinde çalışıyorum. TAMAM MI? TAMAM MI?"

Masama gittim ve bir rapor yazdım. Brady'ye verdim, sonra caddeye inip torpido gözümü boşalttım ve ölümcül şekilde sakatlanmış Explorer'ım açık kasa bir kamyonu yüklenip adli tıp laboratuvarına götürülmeden önce çantamı ön ayak boşluğundan çıkardım.

Conklin beni eve bıraktı. Yolculuk boyunca konuşmadım ama arabasından inmeden önce elini tuttum ve sıktım. Sonra yanıma geldi ve yolcu kapısını açtı. Onu durduracak bir bakış attım.

"Kapa çeneni," dedi. "Ben de seninle geliyorum."

Daireme girdiğimde dadımızla selamlaştım ve eşime iyi geceler ve hoşça kal dedim. Duş aldım, sonra domates soslu bir şeyler yedim, ne olduğunu hatırlamıyorum.

Kızımınla bloklarla oynadım ve onu yatırdım. Ondan sonra, ben

Kilitleri ve güvenlik sistemini tekrar kontrol ettim ve sokağın aşağısına park etmiş devriye arabalarına baktım. Silahımı komodinin üzerine koydum ve Martha'yla birlikte yatağa girip uykuya daldım. Düşünmedim ve rüya görmedim.

Sabah uyandığımda hayatımda hiç olmadığım kadar öfkeliydim. Şimdi anlıyordum ki bana öksüz bir kedi yavrusu gibi davranılmasının tek nedeni defalarca saldırıya uğramam ve neredeyse öldürülmem değildi. Aynı zamanda Joe beni tek kelime etmeden terk ettiği için de.

Eğer bu hayatımda yaptığım son şey olsaydı, beni öldürmeye çalışan adamlar yaptıklarının hesabını vereceklerdi.

Ve bu kocam için de geçerliydi.

BÖLÜM 66

MEMUR EVELYN FINLEY o sabah beni sanki eski cam Noel süsleri taşıyormuş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde salona götürdü. Ayrıca lobide bana eşlik etti ve asansör gelene kadar benimle birlikte bekledi.

"Emirlere uyuyorum," dedi. Lanet olsun.

"Teşekkürler Finley," dedim. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Brenda'nın çalışma odasının girişindeki masasına yaklaştım ve Conklin, Chi, McNeil ve Brady'nin Chi'nin masasının yanında bir tür toplanma halinde olduklarını gördüm. Görünüşe göre bir toplantı devam ediyordu. Belki de kasıtlı olarak dışlanmamıştım. Belki de sadece öyle hissettim.

Conklin bana el salladı ve hem o hem de Brady bana bir sandalye bulmak için çabaladılar. Neredeyse gülecektim. Onun yerine mırıldandım, "Teşekkürler. Ben hallederim. Ben hallederim."

Cappy McNeil neredeyse elli yaşındadır ve göbeğinin etrafında çok fazla ağırlık taşımaktadır, ancak sağlam bir yaşlı el ve çok iyi bir polistir.

Ortağı Çavuş Paul Chi, on yaş daha genç ve şehrin en zeki polislerinden biri. İkisi de milyonlarca kesikten oluşan yüzüme ilk kez bakıyorlardı ama dün geceki hindi avını çoktan duymuşlardı.

Cappy dedi ki, "Ahh, çarşaf, Boxer. Bu çok yanlış."

Kolumu okşadı ve el değmemiş iki çöreğinden birini bana uzattı.

Yerleştikten sonra Chi brifingine devam etti.

"Lindsay, seni bilgilendirmek için söylüyorum, Jackson ve Stockton'ın köşesindeki bir marketin üzerinde yaşayan bir muhbirim var. Dün gece beni aradı ve iyi giyimli, lüks araçlar kullanan, tuhaf saatlerde gelip giden dört Asyalı işadamı gördüğünü söyledi. Görünüşe göre buradaki berbat bir apartmanda yaşıyorlar."

Chi bilgisayarından bir harita çıkardı, sokak görünümü. Stockton'da, bloğun ortasında, doğu tarafında bir yeri bıçakladı.

"İşte burası," dedi Chi. "On Otuz Beş Stockton. Alt katında kuru temizlemecisi olan düşük kiralı bir yer. Berbat olduğu tahmin edilen dairenin kiracısı Henry Yee. İki küçük uyuşturucu baskını. Şuradaki erişte dükkanında çalışıyor. Jackson'ın köşesinde. Evini bu adamlara kiraya veriyor, restoranda uyuyor."

"Söylentilere göre bu adamlar bir tür hükümet işi için buradalarmış. Uyuşturucu ya da-"

Onu durdurdum. "Bekle. Hangi hükümet?"

Chi, "Çinli olduklarını tahmin ediyorum ama kimse bilmiyor," dedi. "Muhbirim dün gece aradı çünkü geçen hafta bu adamları siyah ya da mavi bir cipten uzun, ağır kutular indirirken görmüş. Dün geceye kadar pek bir şey düşünmemiş.

"Muhbirime göre, dün akşam saat sekiz civarında, şu kurnaz Çinli adamlardan biri cipini Stockton'da Jackson'ın köşesine yakın bir yere park etmiş. Arabanın iki farı kırılmış. Ve şimdi muhbirim geçen hafta cipten çıkarılan ağır yükleri düşünüyor ve o şeylerin topçu silahı olup olmadığını merak ediyor. Adamım bir keş ama aptal değil. Ona inanma eğilimindeyim."

Dedim ki, "Dün gece karanlık bir araç ön tarafıma çarptı. Sonra da arkamdaki araca sert bir şekilde çarptım. Bize bahsettiğiniz bu SUV o araçlardan biri olmalı."

Brady Jacobi'yi aradı, o da aşağı inip bize katıldı. Bir saat sonra bir planımız vardı.

BÖLÜM 67

O öğleden sonra saat dört buçukta, Cinayet Masası'ndan üç ekip ve SWAT birimimiz, geleneksel Çin dükkanlarının yanı sıra uyuşturucu, kumar ve çete faaliyetleriyle de bilinen Stockton ve Jackson çevresinde gizlice konuşlanmıştı.

Conklin ve ben Stockton'da park etmiş arabamızda beklerken her şeyi içime çektim.

Odak noktamız, caddenin karşısında, sokağın ortasında yer alan üç katlı bej sıva apartman binasıydı. Chi'nin sözünü ettiği kuru temizlemecinin yanında, üst kattaki dairelere açılan gri boyalı bir kapı vardı.

SWAT SUV'ları apartmanı çevreledi ve açık mağazaları kapattı, ürün kutuları alışveriş yapanlar ve yoldan geçenlerle dolup taşan kaldırımlara yayıldı. Kavşaklarda trafik durup kalkıyor, teslimat kamyonları çift park yapıyor, bir okul servisi çocukları bırakıyor ve bir restorandan gülen turistler çıkıyordu.

Sokağı taramaya devam ettim.

Bizim ekipten Lemke ve Samuels'i görebiliyordum, Washington'ın köşesine park etmişlerdi. Cinayet masasından Michaels ve Wang da Stockton'ın Jackson ucundaki arabalarında, garsonun çalıştığı erişte dükkanını izliyorlardı.

Brady sokağın karşısında, bir ginseng şirketinin duvarına yaslanmış, gazete okuyordu.

Chi ve McNeil sivil kıyafetlerle karşıımızdaki köşe marketindeki ürünleri incelerken, bir tarafında uzun bir yarık olan mavi bir BMW SUV, gri boyalı kapısı olan apartmanın elli metre yukarısına çift park etti.

Brady gözlerini bize doğru çevirdi.

Chi ve McNeil apartmana doğru ilerleyen iki Asyalı adamın arkasından yürürken Conklin ve ben arabamızdan inip trafikte karşıdan karşıya geçtik.

Chi'den sesini duyamayacak kadar uzaktaydım ama kendini tanıttığını, birkaç sorusu olduğunu ve kimliğini görmek istediğini söylediğini biliyordum.

İki adamdan daha uzun olanı belinden silahını çıkardı ve diğer adam binanın kapısını açarken üç el ateş etti. Chi boynunu tuttu ve yere düştü.

McNeil kaldırımdaki iki arabanın arkasına geçti ve her iki adama da ateş etti.

kapı aralığında kayboldu. SWAT ekibi kaskları, kalkanları, zırhları ve M-16'larıyla tam teçhizatlı olarak araçlarından dışarı fırladı. Tam o sırada yukarıdaki apartmanlardan sokağa otomatik silah sesleri yayıldı.

Birkaç saniye içinde, günlük bir sokak pazarı sahnesi panik ve tam bir kaosa dönüşmüştü. Brady ve McNeil Chi'yi tehlikeden uzaklaştırırken yayalar çığlık atıp kaçışmaya başladı.

Conklin ve ben ilerlemeye devam ettik, gri kapıyı açıp merdivenlere doğru koştuk. Kan damlalarından oluşan bir iz yukarı çıkan basamaklara sıçradı.

Wang'ı aradım ve en üst kattaki dairede yaşayan garson Henry Yee'yi almasını söyledim. Saniyeler sonra SWAT binaya girdi. On kişi merdivenleri gürültüyle çıktık.

BÖLÜM 68

CONKLIN VE BEN ceketlerimizin altına Kevlar giymiştik ve Glock'larımız elimizdeydi. Bu fazla bir koruma sağlamıyordu ama adrenalin o kadar yüksekti ki umurumda değildi.

En üst kattaki koridor SWAT ekibiyle dolduğunda komutan bana başıyla işaret etti. Conklin ve ben daire kapısının iki yanında pozisyon aldık.

Kapıyı çaldım ve bağırarak anons ettim, "*Polis!* Silahlarınızı bırakın ve dışarı çıkın."

Cevap yoktu, kalbimin çarpmasından başka ses yoktu. Kenara çekildik ve SWAT kapıyı kırarak açtı ve kapıyı tekrar kapatmadan önce odaya iki şok bombası attı.

Sağır edici bir sarsıntıyla tavandaki sıvalar döküldü ve bir düzine kalp atışından sonra SWAT ekipleri binaya daldı. Bağırışmalar duydum. Otomatik tüfekler uzun patlamalar halinde şakırdadı ve sonra ekibimiz odalarda yürürken, kapıları açarken, "Temiz" diye bağırırken ağır botların sesi geldi.

Komutan bunu yapabileceğimizi söylediğinde, Conklin ve ben küçük daireye girdik.

Silahlı ve çok tehlikeli dört adamın cesedi ön odanın etrafına yayılmıştı. Taktik ekibi yapmak için eğitildikleri işi yapmıştı. Kitabına göre yapmışlardı.

Duvarlarda kurşun delikleri vardı ve kan sıçramış, püskürmüş ve yerde birikmişti.

Pencerelerin altında yerde yarım düzine otomatik tüfek ve çok sayıda açık mermi kutusu duruyordu. Ve mutfak masasının üzerinde alışılmadık bir şey vardı. Yaklaşık bir metre uzunluğunda, dürbünlü, namlulu, kabzalı ve omuza dayanması için dipçikli metal bir tüpe benziyordu.

Daha önce hiç görmemiştim ama portatif bir füze rampasını gördüğümde tanımıştım. Üç mil menzili olduğundan ve uçak düşürmek için kullanıldığından oldukça emindim.

Zihnimde iki düşünce birbirine çarptı. Kazanın olduğu günden beri peşimde olan bu adamlar *silah tüccarıydı*.

WW 888'e olanlarla bir ilgileri var mıydı?

Yerdeki kayıplar da hesaba katıldığında, bu kazada 430 kişi *hayatını* kaybetmişti. Bu adamlar o tarifsiz dehşetin bir parçası olmuşlar mıydı?

Bu eski püskü odada paramparça yatan bir dizi ölü adama döndüm. Birinden diğerine yürüdüm, yüzlerinin açısını yakaladım, beni kişisel hedefi haline getireni, dün gece silahını kafama doğrultanı aradım.

Sonra onu odanın uzak ucunda, yatak odası kapısının yanında gördüm. Vurulduktan sonra duvardan aşağı kayarak yerde oturur pozisyona gelmiş ve arkasında uzun, geniş bir kan lekesi bırakmıştı. Başı ve gömleği tamamen kan içindeydi ve koluyla omzunun çeşitli yerlerine kurşun isabet etmişti.

Yaklaştım. Tanrım, emin olmak istiyordum.

Adamın kapalı gözleri geniş aralıklarla bakıyordu ve çenesinde ince bir yara izi vardı.

Bu beni öldürmeye çalışan orospu çocuğuydu.

Onun ölmesini istedim. Ama onunla konuşmayı daha da çok istiyordum. Eğildim ve vurulmuş kolunu tuttum, çığlık atmasını, numara yapmasını umuyordum. Hiçbir şey alamadım. Çığlık yok, alay yok, sorulara cevap yok.

Ama yemin ederim, dudaklarının ölü gibi duruşuna bakılırsa hâlâ sırtıyordu.

Omzunu bıraktım ve devrildi, ölü ağırlığı yanlamasına yere düştü.

Conklin adımı söylediğinde hâlâ onun vücuduna bakıyordum. Telefonda konuşuyordu. Bana dedi ki, "Wang hatta. Garson Henry Yee'yi yakalamışlar. Gözaltında."

BÖLÜM 69

Stockton Caddesi'ndeki soygunun üzerinden YİRMİ DÖRT SAAT geçmesine rağmen hâlâ ortalığı temizliyor ve cevaplar almaya çalışıyorduk.

Chi ameliyattan çıkmıştı ve durumu stabildi. İki yaya yaralanmıştı; bir kadın ve küçük kızı, apartmandaki adamların sokağa ateş açması sonucu açılan ateşle vurulmuştu.

Basın tepemizdeydi. Yoldan geçenleri yaralayan ateşin suçlular tarafından açılmış olması önemli değildi. Tüm tepki SFPD'nin üzerindeydi.

Baskı altında bir basın toplantısı düzenleyen Jacobi, 1035 Stockton'daki 3F dairesinde askeri sınıf otomatik silahlar ele geçirildiğini söyledi, ancak füze rampasından bahsetmedi ve sadece "Devam eden bir soruşturma hakkında konuşamam" diyerek soruları kabul etmedi.

3F'deki ölümlerin üzerinde herhangi bir belge ya da kimlik bulunamadı. Parmak izi eşleşmesi de yoktu ve kimse cesetleri sahiplenmek için ortaya çıkmamıştı. Cevapsız çok fazla sorumuz vardı ama elimizde üzgün bir kurban vardı, genç Henry Yee.

Conklin ve ben küçük, gri görüşme odamızda Yee ve avukatıyla birlikteydik. Tavanın bir köşesinden bir kamera kayıt yapıyordu ve camın arkasındaki gözlem odası Brady, Jacobi ve savcımız Leonard Parisi'nin de aralarında bulunduğu üst düzey polislerle doluydu.

Henry Yee iki metre boyunda, miyop ve neredeyse kaybolmuş biriydi. Avukatı Ernest Ling, sokakta Baba lakabıyla tanınan yumuşak huylu bir adamdı. Bay Ling, Yee için pazarlık yapmıştı ve Yee'nin önemli bir tanık olması nedeniyle Parisi, Yee'nin anlattıklarından tatmin olduğumuz sürece silah suçlamasından vazgeçmeyi kabul etmişti.

Şimdiye kadar Yee'nin yirmi yaşında ve iki yıllık lise mezunu olduğunu tespit etmiştik. İki kez uyuşturucudan tutuklanmıştı ve ailesi yoktu.

Annesi öldüğünde 3F numaralı dairenin kira kontratı Yee'ye geçmişti. Yaklaşık bir ay önce de Yee daireyi Çin'den gelen dört adama kiralamış ve başka bir yerde yatması için kendisine sekiz yüz dolar fazla kira ödemişti. Yee, Mei Ling Happy Noodles'ta garson ve bulaşıkçı olarak çalışıyordu ve depoda uyuyordu. Alt kiracıları onu kendilerine yemek getirmesi ve ara sıra ufak tefek işler yapması için tutmuşlardı. Ayrıca kıyafet değiştirmek için de daireye uğruyormuş.

Bazen dört adam onunla şakalaşıyordu ve o da kulak misafiri oluyordu

bazı konuşmaları. O da dedi ki.

Wang ve Michaels onu yakaladıklarında Yee önlüğünün altında bir silah taşıyordu. Taşıma ruhsatı yoktu ve işinde kesinlikle bir silaha ihtiyacı yoktu. Colt .45, alt kiracılarından bir hediye idi ve görünüşe göre Yee için bir ödül idi.

O silah bizim için de bir şanstı.

Yee çarşafli bir yetişkindi. Yasadışı bulundurma suçundan hapis cezasıyla karşı karşıyaydı ve WW 888 kazasına karıştığı tespit edilirse ölüm cezasına çarptırılabilirdi.

Baba Ling müvekkili için en iyi ve tek anlaşmayı yapmıştı. Şimdi Henry Yee'nin bildiği her şeyi bize anlatması gerekiyordu.

BÖLÜM 70

HENRY YEE bir kutu kolayı yudumluyor, ölenlerin morg fotoğraflarına bakıyordu.

Dedi Yee, "Bu. Adı Dog Head ya da Dog. Gerçek adını bilmiyorum. Bunun adı Jake. Bu hiç İngilizce konuşmuyor. Ona Weisei deniyor. Ama bu," dedi ve yara izi olan adamın resmini göstererek, "Bay Soo olarak tanınıyor. O bir gangster değil. Hükümet için çalıştığını söylüyor."

Conklin, "Silahlar ne içindi Henry?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Yee. "Bay Jake bana bunun özel bir mesele olduğunu söyledi."

"Bu adamlar SFO'da düşen uçaktan hiç bahsettiler mi?" diye sordum.

"Pekin'den gelen uçak mı? Hayır, ben duymadım."

Dedim ki, "O uçakla bir ilgileri olduğunu düşünüyoruz, Henry.

İyi düşün. Hiç bir şey duydun mu?"

Ling müvekkiline dedi ki, "Henry. Endişelenmene gerek yok. O adamların hiçbirisi sana zarar veremez."

Henry Yee, "Bana hiçbir şey söylemediler," dedi.

Avukata dedim ki, "Bay Ling, bu işe yaramıyor. Müvekkiliniz bize adını, rütbesini ve seri numarasını verdi. Yaptığımız anlaşma bu değildi."

Baba Ling, "Bunun ona geri döneceğinden korkuyor. Bu delilik değil, Çavuş."

Ling, gözlüklerinin kalın camları arasından bana bakan müşterisiyle fısıltıyla konuştu. Başını salladı ve uzun bir iç geçirdi.

Sonra dedi ki, "Uçak hakkında bildiğim tek şey bu. Bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum ve lütfen bana kızmayın."

Sanki bir atılımın eşiğindeymişiz gibi bir ürperti hissettim ama bu hisse güvenmekten korkuyordum. Bu it tam bir hayal kırıklığı olmuştu.

"Önceki gece," dedi Yee, "ben ve Bay Soo aynı anda eve döndük ve Bay Soo'nun arabasının hurdaya döndüğünü fark ettim. Dedim ki, 'Ne oldu Bay Soo? İyi misiniz?' dedim."

"Çok kızgın. Kirli Mary dediği bir polis kadınla araba kavgasına karıştı."

Beni mi kastetti?

"Neden Kirli Mary? Clint Eastwood gibi mi?"

Çocuk başını salladı ve devam etti.

"Her neyse, Bay Soo kazadan sonra bana zaten kanıta ihtiyacı olduğunu söylemişti."

Patronu için o uçakta bir adamın olduğunu söyledi. Kirli Mary'nin işini yapmasına engel olduğunu söyledi. Bu onu kötü gösterdi. Ama bence cesedi o buldu," dedi Yee.

"Sana bunu düşündüren ne?" Ben sordum.

"Yaklaşık bir buçuk hafta önce arabasını boşaltmasına yardım ettim ve arkada bir çarşafa sarılmış bir ceset gördüm. Sadece yanmış bir ayak gördüm. Bay Soo ben daha fazlasını göremeden bagajı kapattı."

Resimler zihnimde canlanıyor ve birbiri ardına yuvarlanıyordu. Bay Soo'yu adli tabibin ofisinin dışında ilk gördüğümde oğlunu görmek istediğini söylemişti. Onu geri çevirmiştim ve bir grup polis de bana destek vermişti.

"Oğlunu mu arıyordu?" Henry Yee'ye sordum.

"Hayır, oğlu değildi," dedi Yee. "Başka biriydi."

Aklıma 888. Dünya Savaşı'nın kayıp kurbanı geldi. Ceset Metropolitan Hastanesi'nde gizemli bir şekilde kaybolmuştu. O geceki kaosu, bitkin, travma geçirmiş insanları, bir morgun kaldırabileceğinden çok daha fazla cesedi hatırladım.

Hastane önlüğü giymiş birinin sedyelerdeki sıra sıra cesetlere bakıp ayak parmaklarındaki etiketleri okuduğunu hayal edebiliyordum. Bir cesedi hastanenin acil servisinden çıkaran birini hayal edebiliyorum.

Önlük giyen birini kimse durdurmazdı. O gece değil.

Nefesim kesilmişti, neredeyse bayılacaktım. Ayağa kalktım ve ellerimi masanın üzerine koyarak tek maddi tanığımıza doğru eğildim.

"Düşün, Henry. Bay Soo Michael Chan isminden bahsetti mi? Michael Chan'in cesedini mi arıyordu?"

Yee, "İsmi hiç söylemedi," dedi.

Çocuk korkmuş görünüyordu. Benden mi? Yoksa misillemekten mi?

Ling müvekkilinin tam bir işbirliği yaptığını söyledi. Görüşme sona erdi. Yee serbest bırakıldı.

Hala sorularım vardı. Bir sürü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM 71

Cindy aradı ve dedi ki, "*Lindsay*. Son dakika haberlerim var. Büyük bir haber. Beş dakika içinde benimle aşağıda buluşur musun? Sonra seni eve bırakırım."

"Bana bir ipucu ver," diyerek bilgisayarımı kapattım ve çekmecemi kilitledim.

Hızlı konuşuyordu. *Warp* hızında.

"Yirmi dakika önce bir ihbar geldi. Four Seasons'ın Jane ve John Doe'sunun fotoğraflarını gören bir adamdan ve ellerinde *onların videosu* olduğunu söylüyor. *Otelde*. Gizli bir *kamerayla*. Bana videoyu gösterecek. Bu sizin için yeterli *ipucu* mu?"

Kesinlikle

öyleydi. "Yola çıkıyorum."

Conklin bugün için çoktan ayrılmıştı. Ben Bayan Rose'u arayıp geç kalacağımı söylerken Brenda'dan arabamı iptal etmesini istedim. Sonra ceketimin fermuarını çektim ve merdivenlerden aşağı koştum.

Cindy kesinlikle dikkatimi çekti. İhbarcı sağlam mıydı? O odada gerçekten çocukların videosu var mıydı? Ve eğer öyleyse, video katili ortaya çıkaracak mıydı? Cindy dört cinayetin davasını çözmüş müydü? Öyle umuyordum. Sanırım bunca yıldan sonra hâlâ iyimserim.

Trafik akarken ve akşam karanlığı çökerken Cindy beni salonun önünde bekliyordu. Onu uzaklaştırmak üzere olan Trafik Kontrol'den sadece iki adım önce 09 model Honda Civic'ine bindim.

"Konuşmaya başla," dedim kemerimi bağlarken. "Nereye gidiyoruz? Tüm dikkatim sende."

Cindy vites taktığında araba sarsıldı. "Kod adı Jad," dedi. Bryant'ın kuzeydoğusuna doğru gidiyorduk, Cindy her birkaç kelimede bir başını çevirip iri mavi gözleriyle beni süzüyordu.

"Jad' biri için gözetleme yapıyordu. Bir devlet kurumu olduğunu düşündüm ama kim olduğunu söylemedi. Bununla birlikte, kaydettiği şeyin *ölümüne* neden olabileceği konusunda *ısrarcıydı*. Telefonda terlediğini hissedebiliyordum."

"Peki neden seninle iletişime geçti?"

"Çünkü elimdeki kopyada John ve Jane'in kimlikleri hakkında bilgisi olan herkesin benimle gizli olarak temasa geçmesi için yalvardım. Ayrıca bildiklerinin içini kemirdiğini de söyledi. Sesi çatallaşıyordu, Linds. O

çıldırılmıştı."

"Ona beni getireceğini söyledin mi?"

"Bir yabancıyla tek başıma buluşmayacağımı söyledim. Ortağımı getireceğimi söyledim. Woodward ve Bernstein gibi. Anlarsınız ya?"

"Oh, adamım."

Başımı sallıyordum. Bu, Cindy'nin büyük bir haber peşinde olduğu için son derece yanııcı bir durumun içine girdiği ilk ya da beşinci sefer olmayacaktı.

"Linds, seni getirmemin sorun olmayacağını söyledi. Dahası da var," dedi suç muhabiri arkadaşım. "Jad'in elinde o iki çocuğun videosunun yanı sıra *Chan ve Muller*'a ait olabilecek görüntüler de var. Evet, Lindsay. Gerçekten. Asyalı adam. Sarışın kadın. *Aman Tanrım* diye düşünüyorum. Ya şimdi ya da asla. Jad çekip gidebilir. Yarın bu saatlerde başka bir *kıtada* olabilir."

"İçeri bir taktik ekibiyle girmeliyiz, Cindy."

"Bunu gizli tutmayı kabul ettim. Ve ona *inanıyorum*. Bize videoyu gösterecek. Göstermek *istiyor*. Beni aradı. Bak, onunla Washington ve Embarcadero'daki *otoparkta* buluşacağız. Orası *tamamen açık*. Tamamen güvende olacağız."

Ona "Ördek gibi oturacağız." dedim.

"Dur bir dakika. Az önce vites kolunu hızlıca çekmekten başka bir şey yapmadan üç silahlı gözü dönmüşü alt etmedin mi?"

Güldüm. "Kelimelerle aran çok iyi." "İşte bu yüzden bana iyi para ödüyorlar."

Cindy bana sırtıttı ve arabasını trafikteki dar bir açıklıktan geçirdi. Bryant'tan Embarcadero'ya kadar mümkün olan maksimum hızlanmayı sürdürdü ve burada Ferry Building'in hemen karşısındaki otoparka sorunsuzca girdi. Caddeye bakan boş yerlerden birini aldı ve motoru çalışır durumda bıraktı.

Çantasından telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Jad? Ben Cindy. Buradayım."

Bir duraklama oldu.

"Mavi Civic. Ön sıra. TAMAM."

Cindy kapattı.

"Kaderle randevumuz," dedi arkadaşım. "O yolda."

BÖLÜM 72

Gürültülü bir susturucusu olan ESKİ SİYAH bir Lincoln, Embarcadero'dan dönerek çıktı, geniş yolu geçti ve Cindy ile benim beklediğimiz otoparka burnunu soktu.

Lincoln'ün sürücüsü asfaltın arka tarafında fren yaptı, plakalar zincir çitlere yaslandı ve park halindeki araçların sıralanmasıyla görüş alanımızdan kısmen gizlendi.

Şehir arabasından inip bize doğru gelirken omzumun üzerinden onu izledim. İhbarcı aşırı kiloluydu. İnce, gri, diz hizasında bir palto giymişti ve sağ elinde naylon bir bilgisayar çantası taşıyordu. Arkamızdan geldi ve Cindy'nin camına vurdu, o da zili çaldı.

Cindy merhaba dedi ve beni "Lindsay, suç masasındaki ortağım" olarak tanıttı.

Jad eldivenlerini çıkarıp cebine koydu ve bana, "Tanıştığımıza memnun oldum. Arka tarafa oturalım."

Cindy ve ben ön koltuktan indik ve kendimizi arkaya yerleştirdik, böylece büyük adam aramızda oturuyordu. Ona daha yakından baktığımda, genç olduğunu gördüm, yirmili yaşların başında ya da ortasında, soluk elleri ve benimkiyle tam olarak buluşamayan kahverengi gözleri vardı.

Gülmek için gergin bir dürtüyü bastırdım. Gizli bilgileri aktaran bu yabancıнын yanında gölgeler içinde oturmak kendimi eski bir komedi casus filminin içindeymişim gibi hissetmeme neden oldu. Bu imkânsız casus gerçek miydi? Profesyonel bir katili videoda ve iş üstünde mi yakalamıştı?

Jad, "Patronlarıma ekipmanın çalışmadığını söyledim. Bilirsiniz, olur böyle şeyler. İşte video burada. Ben izledim, sen de izleyeceksin, sonra da yok edeceğim. Bu görüntüler asla size yakın bir sinemaya gelmeyecek."

Cindy, "Beni destekleyecek görüntülere sahip değilsem bunu nasıl rapor edeceğim?" dedi.

Jad çok ince bir dizüstü bilgisayarı açtı ve arka koltuğu aydınlattı. Dedi ki, "Cindy, bu senin sorunun. Seninle görüşmeyi şartlı olarak kabul ettim. Videoyu izledikten sonra ya bağımsız bir doğrulama alacaksın ya da almayacaksın. En fazla bu kadar ileri gidebilirim."

Jad klavyesine vurdu ve "İşaretimle, hazır ol." dedi. Ve sonra Oynat tuşuna bastı.

Ekrandaki görüntünün Four Seasons Otel'i'nin 1420 numaralı odası olduğunu hemen anladım. Michael Chan yatağın ucunda oturmuş, televizyonda kanalları çeviriyordu. Bir kapı zili çaldı ve Chan televizyonu kapatıp kamera menziline çıkarak kapıya doğru yürüdü. Bir an sonra Chan'ın "Geç kaldın." dediğini duydum. Ve kapı sertçe kapandı.

Chan ve Muller kareye girdiler. Muller'in bacakları Chan'ın beline dolanmıştı ve onu yatağa doğru götürürken sıkıca tutuyordu. Gözlükleri yoktu ve perçeminin altından gözlerini neredeyse görebiliyordum.

Gülüştüler ve derin derin öpüştüler, sonra Chan Muller'i yatağa yatırıp yüzünü ona döndü. Çizmelerini çıkardı ve bir kenara fırlattı, tüm hareketleri sanki bu ritüeli daha önce yaşamış gibi kendinden emindi.

Oyunlarından parçalar yakaladım. Chan, kendisinin Gorgonzola Prensi olduğunu söyledi. Adının Renata olduğunu ve daha önce Roma'da ona seks için para ödediğini söyledi.

Chan, Muller'in giysilerinin düğmelerini açıp soyduktan sonra kendi giysilerini çıkarırken alay devam etti. Muller onun ellerinin altında hareket ediyordu ve eğer onun dönüp kendisine dokunmasına bayılmasaydı, en iyi kadın oyuncu dalında altın heykelciği kazanabilirdi.

Bilgisayar ekranı karardığında ikisi de yatakta neredeyse çıplaktı, ağır nefesleri odadaki tüm havayı emiyordu. Simsiyah.

Cindy, "Hey. Ne oldu?" dedi.

Jad, "Evet, bu bir sürtük, değil mi? Bağlantıyı kaybedenin benim ekipmanım olduğunu sanıyordum. Ama öyle değilmiş. Otelin içindeki ve çevresindeki Wi-Fi engellenmiş.

"Bizi izlemeye devam edin," dedi Jad. "Dahası da var."

BÖLÜM 73

JAD başka bir video hazırlıyordu.

Oka tıkladı ve video kaydı başladı.

Chan'in odasının yanındaki 1418 numaralı odayı tanıdım. İki tek kişilik yatak, bir kanepa, bir masa, bir sehpa ve iki genç insan vardı; kordon ve kazak giymiş siyah bir erkek ile kot pantolon ve pastel ekose gömlek giymiş beyaz bir kadın. Geçici bilgisayar istasyonlarında oturmuş, ekranlarına bakıyorlardı.

Jad, "Birkaç saat boyunca burada hiçbir şey olmaz." dedi. Videoyu hızlıca ileri sardı ve zaman damgası 4:30'dan 6:20'ye çıktı.

Jad'ın da söylediği gibi, 1418'de pek bir şey olmamıştı.

Oğlan masada oturuyor, kız ise sehpanın üzerine eğilmiş, ikisi de ciddi bir şekilde kameradan uzakta duran bilgisayar ekranlarını izliyordu. Ne izlediklerini göremiyordum ama muhtemelen yan odadaki Chan ve Muller'di.

Sandviçlerini yediler, su şişelerinden su içtiler ve oda servisi arabasını odanın dışına taşıdılar, hepsi de olaysız geçti. 6:20'de Jad filmi yavaşlattı ve "Başka tarafa bakma. Gözünü bile kırpmama."

Videodaki genç adam dizüstü bilgisayarında bir tuşa basıyor ve ekranındaki biriyle konuşuyor.

"Hey, Joe. Yukarı mı geliyorsun?"

Bilgisayarın hoparlörlerinden bir ses geldi.

"Bud, Chrissy nerede?"

Şok edici bir ürperti ve düşme hissi duydum. Kolçağı kavradım ve hareket etmemeye, konuşmamaya ya da bağırmanın çalıştım. Bu Joe'nun sesiydi. Yanılıyor olamazdım. *Benim Joe'm.*

"Buradayım Şef," dedi sehpanın başındaki kız. Sandalyesinden kalktı, meslektaşının omzuna doğru eğildi ve elini bilgisayar ekranına doğru salladı.

"Tamam. Güzel. Hâlâ lobideyim," dedi yıllardır sevdiğim, beni hastalıkta ve sağlıkta seveceğine söz veren, bebeğimin babası olan adamın sesi. "Neler oluyor?" dedi.

"İkisi de içeride. Harekete geçtik," dedi Bud.

"Pekin'den gelen uçak hakkında konuştunuz mu?" Joe sordu.

Kız dedi ki, "Henüz bir şey yok. Hepsi birbiriyle ilgili, Şef." "Tamam. Yukarı geliyorum."

"Anlaşıldı," dedi Bud.

Ve sonra, saat 6:23'te Jad'ın görüntüsü parazite dönüştü. Tekrar düşüyordum ama aklım yerindeydi.

İnternet yayınının kesilmesiyle otelin güvenlik şefi Liam Dugan'ın bize dolaptaki ölü temizlikçiyi göstermesi arasında geçen sürede toplam dört kişi öldürülmüştü.

Jad, Cindy'ye şöyle diyordu: "Ölen iki çocuk. Bud ve Chrissy onların gerçek takma adları olabilir. Fotoğraflarını bu isimlerle tekrar yayınlarsanız belki biri ortaya çıkar. Joe'nun Pekin'den gelen bir uçağı sorduğunu duydun mu?"

"Üç gün sonra, Çin'den gelen bir uçak Route üzerinde havaya uçuruldu.

101. Belki de Bud ve Chrissy uçağı bildikleri için öldürüldüler. Keşke bilmeseydim ama ben de biliyorum. Ve şimdi sen de biliyorsun," dedi Jad.

Cindy'ye şöyle dedi: "Birisi o uçak kazasının önceden bilindiğini ortaya koymalı, öyle değil mi? Ama bu ben olamam.

"Ve şimdi videoya elveda deyin."

"*Bekle,*" dedi Cindy. "Son dakikayı tekrar oynat."

Jad içini çekti, sonra görüntüyü tersine çevirip ileri sardı. Joe'nun Pekin'den gelen bir uçak hakkında soru sorduğunu duydum. Joe o uçağı biliyordu. *Joe biliyordu.*

Jad videoyu kapattı ve dosyayı YOK ET etiketli bir simgeye sürükledi. Yazılım alevleri dosyaları tüketti.

Videolar kalıcı olarak yok edilmiş olabilirdi ama artık benim bir parçamdı.

İstesem de onları unutamazdım.

BÖLÜM 74

Otoparktaki on beş dakikalık toplantımız sırasında rüzgâr şiddetlenmiş, trafik altı şeritli Embarcadero'yu aydınlatırken kaldırımdaki beton saksılarında duran genç ağaçları kamçılıyordu.

San Francisco'da herhangi bir normal yaz akşamı gibi görünüyordu ama benim için artık hiçbir şey normal olmayacaktı.

Joe, kayıtlara geçen en kötü hava felaketlerinden biri olmaya aday bir uçak kazası hakkında önceden bilgi sahibiydi.

Cindy ve ben onun arabasının arka koltuğundan indik. Jad, Cindy'ye telefon numarasının artık çalışmadığını ve alınmasını, orada durup gitmemizi izleyeceğini, böylece onu takip edemeyeceğimizi söyledi.

Hepimiz el sıkıştık ve Cindy Jad'a iyi şanslar diledi. Jad'ın üstlerinin gerçekten de kayıt cihazının bozulduğuna inanıp inanmadıklarını merak ettim. Ya da şu anda bile onu takip edip etmediklerini, arabasına geri dönerken Cindy ve beni izleyip izlemediklerini.

Bizi otoparktan uzaklaştırırken Cindy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Şunu bir kontrol et," dedi bana. "Ölü çocuklar Chan ve Muller. Onlara öldürme düğmesine basmaları söylendi ve onlar da bastılar. Karartma sırasında biri gelip onları vurdu ve belki Chan'i de öldürdü, değil mi? Onlarla konuşan adam...?"

"Arayan Joe'ydu."

"Adının Joe olduğunu biliyorum," dedi Cindy. "Bekle. Lindsay." Bana bakmak için döndü. "Onun senin Joe'n olduğunu söylemiyorsun değil mi?"

"Kayıt dışı. Arayan oydu." "Oh, hayır. Lütfen bana bunu söyleme."

"Cindy. Yola dikkat et. Evet. Arayan Joe Molinari'ydi."

"Ama Joe'nun o insanlarla ne ilgisi var, Lindsay? Bunu hiç anlamıyorum."

"Düşünüyorum," dedim.

Düşüncelerim saklanmak için çırpınıyordu ama saklanamıyorlardı.

Bud, Chrissy, Chan ve Maria Silva'nın hayatlarında ve ölümlerinde nasıl bir rol oynamıştı? Onları o mu öldürmüştü? O ve Muller bu operasyonda birlikte mi çalışıyorlardı? Ve bilmek zorundaydım, Joe 888 numaralı uçuş hakkında ne biliyordu? Ve eğer bir şey varsa, bu bilgiyle ne yapmıştı?

Bu düşüncelerimi Cindy ile paylaşamazdım, henüz değil.

"Lindsay, Joe'nun *katil* olduğunu mu düşünüyorsun?" Cindy yine bana bakıyordu, gözleri farlar kadar büyüktü.

Dedim ki, "Hayır, hayır. Joe serbest çalışan biri. Daha çok Chan'in odasındaki olayları izlemek için tutulmuş gibi. Peki ya Joe çocukları denetlemek için yukarı çıkarken biri onun yukarı çıktığını duyup katile 'git' sinyali gönderdiyse?"

Kanatlanıyordum ama hayal de ediyordum. Konuşmaya devam ettim. "Ve çocuklar Joe'yu bekliyorlardı, ama katil kapıyı çaldı ve onu içeri aldılar."

Cindy dedi ki, "Evet. Evet. Seni takip ediyorum. Katil onları vurdu, Chan'i vurdu ve Joe vurulduktan *sonra* mı oraya gitti?"

"Bu iyi bir teori," dedim, bir yandan da "*Öyle mi?*" diye merak ediyordum.

"Joe'ya ne oldu? Ve Ali Müller'e ne oldu?" "Keşke bilseydim," dedim içtenlikle.

"Hesaplarıma göre," dedi Cindy, "uçak yaklaşık altmış iki saat sonra düşmüş. Değil mi?"

Başımı salladım, o kazaya giden süreci canlı bir şekilde hatırlıyordum.

Conklin, Clapper ve Claire ile birlikte oteldeki olay yerinde çalışmışım ve o gece Joe kazadan iki gün önce, Salı sabahı çok erken saatlerde eve gelmişti. Sevişmiş, birlikte kahvaltı etmiştik ve ona oteldeki vurulma olaylarını anlatmışım. *Bunun hakkında konuştuk.*

Sonra işe gittim.

O gün Michael Chan'in kimliğini tespit ettik. Conklin ve ben Palo Alto'ya gittik ve Shirley Chan'e kocasının öldüğünü bildirdik.

Joe'nun Chan'in evinde bizi izlediği kayıt dışında onu bir daha görmemişim. Cindy'nin söylediği gibi, oteldeki silahlı saldırıdan iki buçuk gün sonra WW 888 dağılmıştı.

Cindy, Jad'in on beş inçlik dizüstü bilgisayarında az önce gördüğümüz her şeyi sürmek ve işlemek için elinden geleni yapıyordu.

Bana dedi ki, "Bak, bu hikayeyi yazarken bir sorunum var. Joe *çok önemli*. Pekin'den gelen uçak hakkında konuştu. Bu bilgi, eğer doğru kullanılsaydı, birkaç yüz kişinin hayatını kurtarabilirdi. Peki bunu nasıl yazacağım? Elimde hiçbir *kanıt* yok. Bunu bir *söylenti* olarak yayımlayamam."

"Bir gün boyunca bunun üzerinde oturabilir misin?" Dedim. "Neden?"

"Çünkü bazı cevaplar almam gerekiyor."

"Kimden?"

"Sana söyleyebildiğim kadar çabuk söyleyeceğim." "*Lindsay.*"

"Söylemene gerek yok, Cindy. Söz veriyorum. Özel haberi sen alacaksın. Eğer bir şey öğrenirsem."

BÖLÜM 75

Bir zamanlar kocamla paylaştığım dairenin ön kapısından içeri girdiğimde, harika Bayan Rose bana şöyle dedi: "Lindsay, gitmem gerek. Oğlum beni Tommy'de bekliyor ve giyinmem gerek. Buzdolabında biraz makarna salatası bulacaksın. Martha'nın yürüyüşe çıkması gerekiyor ve bebek ne yemek yedi ne de banyo yaptı. Benimle top oynamak istemedi. Kusura bakma canım."

Bayan Rose'a her şey için teşekkür edip iyi vakit geçirmesini söyledim ve o gidene kadar açık kapıda durdum. Sonra kapıyı kapattım ve Cindy ve Jad'la görüşmekten bitkin düşmüş bir halde kapıya yaslandım. *Lütfen, daha fazla dayanamayacağım.*

Berbat durumdaydım.

Tanığı ya da adli kanıtı olmayan dörtlü bir cinayetin baş soruşturmacısıydım ve uluslararası oyuncular, bir terör saldırısı ve sinsice çalışan istihbarat teşkilatları ile daha da karmaşık hale geldi.

Kocam bunların bir kısmına ya da hepsine taraftı ve beni yumrukladı, dizlerimi kırdı ve beni çıkmaz bir sokakta yalnız bıraktı.

Cindy'ye Jad ile görüşmesine beni de dahil ettiği için minnettardım ve ayrıca ben cevapları alana kadar hikayenin üzerinde durmayı kabul ettiği için de müteşekkirdim.

Ama sonsuza kadar oturmayacaktı.

Cinayetlerle ilgili aklıma gelen tek teoriyi ona anlatmıştım; Joe'nun cinayetten suçlu olmadığını varsayıyordum.

Ama eli tetikte olmasa bile önceden haberdar olmuş olabilir. Ve tüm bildiğim, onun bir katil olduğuydu, defalarca.

Sızlanan ve bacaklarımı iten Martha'nın farkına vardım. "Tamam, tamam, seni duyuyorum." dedim.

Julie'nin odasına gittik. Kızımı nazikçe uyandırdım ve tabii ki ağlamaya başladı. Ona polar ve şapka giydirirken saçma sapan konuştum. Sonra beceriksizce bebek arabasını açtım ve onu bağladım.

Martha çok hevesliydi ve hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama bu kısa, çok kısa bir yürüyüş olacaktı.

Julie'yi asansöre götürdüm, Martha'ya sıkı bir tasma taktım ve bir şekilde Martha'nın işi çabucak bitti. Koşmak için can atıyordu. Binaya geri dönmek için döndüğümde beni çekiştirdi ve havladı.

Jules ve Martha'ya "Her zaman istediğinizi elde edemezsiniz," dedim. "Ve

bu benim için de geçerli."

Daha sonra dünyanın her yerindeki bekar annelerin yaptığını yapmaya başladım - yani her şeyi aynı anda yapmaya.

Bebegi besledim, Martha'yı besledim ve buzdolabındaki açık Chardonnay şişesinin posasını içtikten sonra biraz makarna salatası hazırlayıp mideye indirdim.

Bulaşık makinesine giderken, mikrodalganın yanındaki tezgahın üzerinde duran sepeti aldım. Sekiz inç kare, dört inç yüksekliğinde, makbuzlar ve tek tük ataç, işaretleme kalemi ve kartvizitler için bir tutma yeri.

CIA'den iki adam geçen hafta beni aramıştı, amaçları Alison Muller'i aramaktan vazgeçmemi söylemekti. Kartvizitlerini tezgahın üzerine bırakmışlardı. O kartları bir daha gördüğümü hatırlamıyorum.

Umarım Bayan Rose onları makbuz sepetine koymuştur.

Sepeti kaldırıp içindekileri karıştırdım ve *evet*, kartları buldum. Michael J. Dixon. Christopher Knightly. Dava memurları, Merkezi İstihbarat Teşkilatı. Telefon numaraları sol alt köşedeydi.

Dixon'ın, siyah saçlı olanın, sorumlu kişi gibi görüldüğünü hatırladım.

Saat neredeyse akşam 8'di. Telefonuna cevap verecek miydi? Denemek zorundaydım.

Numarayı çevirdim ve üçüncü çalışta cevap verdi.

"Ajan Dixon, bu Lindsay Boxer. Birkaç gün önce Alison Muller hakkında konuşmak için beni ziyaret etmişsiniz."

"Hatırlıyorum, Bayan Molinari. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizi görmem gerekiyor. Elimde ulusal güvenliği ilgilendiren bir bilgi var. Aynı zamanda kocamı da ilgilendiriyor ve sanırım bu konuda her şeyi duymak isteyeceksiniz."

Dixon bana bir adres verdi ve ertesi sabah dokuzda gelmemi söyledi. Onunla buluştuğumda ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bunu düşünmek için bütün gece zamanım vardı.

Dakikası dakikasına uykusuz bir gece.

BÖLÜM 76

Küçük kızım uyanmadan önce yataktan kalktım. Kanımın akması için duş aldım ve Bayan Rose evimin köşelerini iliklerken, hasta olduğumu söyledim, Brenda'dan Conklin'e öğle yemeğinden sonra onunla konuşacağımı söylemesini istedim ve sonra beni Montgomery Caddesi'ndeki CIA ofisine götürmesi için bir taksi çağırdım.

Etkilemek için giyindim, yani yeni temizlenmiş en iyi mavi gabardin pantolon takımımı, iyi görünümlü özel dikim gömleğimi ve en son FBI başkanı June Freundorfer ile DC'de buluşurken giydiğim şık Freda Salvador ayakkabılarımı giydim.

Bayan Rose kahve bardağını doldururken ben de Dixon'ın bana verdiği adresi Google'da aradım ve buranın Ulusal Kaynaklar Programı ya da NR olarak adlandırılan bir CIA biriminin yeri olduğunu öğrendim.

Okudum, tıkladım ve biraz daha okudum.

Ve öğrendiğim şey, NR'nin Langley, Virginia'daki CIA için, NBA için okul bahçesindeki pikap basketbolları neyse o olduğuydu.

NR büyük ölçüde bilgiye erişimi olan eğitimsiz kişileri işe aldı: ABD'de yaşayan, para ve muhtemelen kendini önemli hissetme duygusu karşılığında istihbarat toplamaya istekli yabancı uyruklular. NR ayrıca denizaşırı ülkelerde hükümet çalışanlarına, uçak üretim tesislerine, gazetelere ve benzerlerine erişimi olan Amerikalıları da işe aldı.

Bu yarı zamanlı ajanlar çeşitli geçmişlere sahipti. Bazıları üniversite öğrencisi, bazıları şirket yöneticisi, şovmen ve Jad gibi genç teknisyenlerdi. Michael Chan ve Alison Muller'ı gizlice filme alan Bud ve Chrissy gibi.

Ve bu inekler casusları izlerken, Joe Molinari de işin tam ortasındaydı.

Taksi şoförüm dahili telefonu çaldırdı.

Bayan Rose'a onu birkaç saat içinde arayacağımı söyledim ve kapıdaki herkesle kucaklaştım.

Şoförüm "Alexander Binası, değil mi?" diye sordu.

Taksi kaldırımdan trafiğe çıkarken "Doğru" dedim.

Yirmi beş dakika sonra, 1900'lerin başında inşa edilmiş neo-Gotik, kahverengi tuğlalı bir ofis binasının önündeki caddedeydim. Lobiye girdim, masada durdum ve güvenlik görevlisine kimlik bilgilerimi gösterdim.

Üst kattaki Ajan Dixon'ın ofisini aradı, sonra da adımı bir kâğıda yazdı.

ve sopa etiketi, bana uzattı ve dedi ki, "Dördüncü kat. Yukarı çıkabilirsin."
İşaret parmağını asansörün yanına kadar takip ettim.

BÖLÜM 77

Beni sorunsuzca dördüncü kata çıkaran asansörde YALNIZDIM. Kapılar kayarak açıldı ve granit bir zemine adım atarak üzerinde Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nın kartal merkezli, yuvarlak mavi logosunun bulunduğu bir çift cam kapıya ulaştım.

Resepsiyon alanı kalın mavi halılarla kaplıydı ve döşemeli sandalyeler yuvarlak cam bir sehpanın etrafında toplanmıştı. Resepsiyon masasının arkasındaki uzun duvarda altın çerçeveli bir portre galerisi sıralanmıştı: Başkan G.H.W. Bush ve şimdiki CIA şefimiz de dahil olmak üzere tüm eski CIA başkanları.

Masanın arkasındaki kadına adımı verdim, bir kayıt defteri imzaladım ve oturdum. Masada hiç dergi yoktu ama uzun süre beklemem gerekmedi.

Ajan Michael Dixon resepsiyon görevlisinin solundaki bir kapıdan odaya girdi, beni Bayan Molinari olarak selamladı ve kendisini takip etmemi istedi. İçinde genç çalışanların olduğu birçok açık bölmenin ve kapıları kapalı diğer ofislerin yanından geçtik.

Koridorun sonunda Dixon ahşap panelli bir konferans odasının kapısını açtı ve beni içeri aldı. Dairemde tanıştığım iki ajandan ikincisi olan Christopher Knightly pencerenin önünde durmuş, sırtı kapıya dönük bir şekilde şehre bakıyordu.

Döndü ve dedi ki, "Günaydın, Çavuş Boxer. Lütfen oturun." Ve kıdemli ortağı olduğunu tahmin ettiğim adama, "Teşekkürler, Dixon. Bundan sonrasını ben hallederim."

Küçük maun konferans masasının etrafındaki sekiz döner sandalyeden birine oturdum. Ağzım kuru olmasına rağmen kahve ya da şişe su teklifini reddettim. Buraya gelmekle büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Knightly karşımda bir sandalye çekti ve futbolcu ağırlığını sandalyeye bıraktı.

"Dixon'a önemli olabilecek bir bilgiye sahip olduğunuzu söylemişsiniz. Worldwide Flight 888 hakkında bir şeyler bildiğinizi. Bize ne söylemek istiyorsun?"

Çıkarım açıldı ve neredeyse gülünçtü. Bu CIA'di, hayal bile edemeyeceğim işlerde parmağı olan devasa bir istihbarat toplama teşkilatının bir koluydu.

Ben bir polistim. Sadece bir polis. Ama kutuda Christopher Knightly olsaydı, ona saatlerce soru sorabilirdim. Ben de öyle davrandım.

Dedim ki, "Dörtlü bir cinayet üzerinde çalışıyorum ve bunun sizin için yeni bir şey olmadığına eminim. Michael Chan'ın neden ve kim tarafından öldürüldüğünü bilmek istiyorum. Hizmetçiyi ve Chan'ın odasının yanındaki odada bulunan iki CIA bilgisayar teknisyenini aynı anda kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum. Çin mahallesinde kiraladıkları bir dairede Stinger füze rampası bulunan dört Asyalı adam tarafından neden takip edildiğimi ve dövüldüğümü bilmek istiyorum. Ve kocam Joe Molinari'nin tüm bunlarla ya da bunlardan herhangi biriyle ne ilgisi olduğunu bilmek istiyorum.

"Eğer bana cevap veremezseniz ve bildiklerimi kendime saklamam için ikna edici nedenler sunamazsanız, CIA'nın 888. Dünya Savaşı'nı batmadan önce bildiğini ve hatta bu felaketle bir ilgisi olabileceğini basına açıklayacağım."

Birden çok fazla şey söylediğimden korktum; sokaktaki küçük bir teriyeğin bir pitbullun peşinden gitmesi gibi, çiğneyebileceğimden daha büyük bir ısırık almıştım.

Ulusal güvenlik için bir tehlike olarak görülseydim, hükümet tarafından gözaltına alınabilirdim. Ya da daha kötüsü. Dizüstü bilgisayarında gizli videolar olan ve hayatından endişe eden terli genç adamı düşündüm. Bud ve Chrissy'nin bir otel odasında yerde ölü yattıklarını düşündüm.

Knight bana tepeden bakan bir gülümsemeyle, "Sana zarar vermeyeceğiz, Çavuş. Ben kötü adam değilim."

Patladım.

"Peki kötü adam *kim*? Ben de bunu öğrenmek istiyorum. Bu olaydaki kötü adam kim?"

Kapı arkamdan açıldı. Sandalyemi döndürdüm ve kocama çok benzeyen bir adamın odaya girdiğini gördüm.

Aman Tanrım. Gerçekten oydu.

"Sanırım kötü adam benim," dedi Joe, masadan bir sandalye çekip içine çökerek.

Ağzım açık kalmıştı ama geri kalan her şeyim *felç* olmuştu. Joe berbat görünüyordu. Sakalı vardı, gözlerinin altında torbalar vardı ve giysileri kirliydi.

Ona ne olmuştu böyle? Neden beni
gördüğüne sevinmiş gibi
görünmüyordu? "Joe?" diye
mırıldanmayı başardım.

Bana sadece üzüntü diyebileceğim bir ifadeyle baktı.

"Ne bilmek istiyorsun, Lindsay? Sana bilmek istediğin şeyi söylemeye çalışacağım."

BÖLÜM 78

Sessizliğe gömülmüştüm.

Bu benim kocamdı. Benim *kocam*.

Masanın öbür ucundaki Knightly'ye ve Joe'ya baktım. Joe, "Chris, bize biraz izin ver. Kameraları da kapat."

"Anladım," dedi Knightly. O çıkıp gittiğinde ve kapı kapandığında Joe benimkinin yanındaki sandalyeye geçti ve ellerime uzandı.

Geri çekildim.

Tamamen içgüdüsel. Bu adam sevdiğim ve evlendiğim adama benziyordu ama artık onun kim olduğunu bilmiyordum.

Dedi ki, "Lindsay, üzgün olduğunu biliyorum. Ben de olsam üzüldüm." "*Üzülmek mi?*"

"Yanlış kelime. Bana kızgın olduğunu biliyorum ve ben... ve bunu hak ediyorum. Seni incittiğimi biliyorum ve bunun beni ne kadar üzdüğünü sana anlatamam. Söylediklerimin işe yaramadığını biliyorum ama lütfen, eğer yapabilirsen, bana güven."

Ona güvenmek mi?

Nasıl? Neden?

"Nerelerdeydin?"

"Söyleyemem. Henüz söyleyemem."

"Senin *öldüğünü* düşünüyordum!" diye bağırdım. "Biliyorum."

"Ve bazen *öyle olmanı diledim*."

Bu bir yalandı, ama bunu şiddetle söyledim. Ve Joe gözlerini benden ayırmadı.

Devam ettim. "İyi olduğunu söylemek için beni aramadın, mesaj bırakmadın ya da berbat bir mesaj göndermedin."

İç çekti ve ellerine baktı. Pişman mıydı? Bana ne söyleyeceğini mi düşünüyordu? Umurumda değildi.

"Beni ve Julie'yi terk ettin. Son on gün içinde acımasızca saldırıya uğradım. Dövüldüm, vuruldum, sayıca ve silahça üstündüm. Peki sen ne yapıyordun? Alison Muller ile casusluk mu oynuyordun?"

Bana hüzünlü gözlerle bakıyordu ve ben saniye saniye içimi kontrol ediyordum. Yalan mı söylüyordu? Başı belada mıydı? Joe Molinari kim ya da neydi?

"Oh, Tanrım, Lindsay. Saldırıya uğradığınızı bilmiyordum. Yaralandın mı? İyi misin?"

"Konuş benimle, Joe. Bana her şeyi anlat, ben de sana iyi olup olmadığımı söyleyeyim."

Seni dinledim."

Tekrar ellerimi tutmaya çalıştı ve ben yine geri çektim. Bu tamamen refleksti. Joe'yu hâlâ sevip sevmediğimi ya da onun *beni* gerçekten sevip sevmediğini bilmiyordum.

BÖLÜM 79

"Hemen döneceğim," dedi Joe.

Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Onun yokluğunda boş sandalyesinin tembelce dönmesini izledim. Ona güvenmemi sağlayacak ne söyleyebileceğini ya da bunu deneyip denemeyeceğini merak ediyordum.

Birkaç uzun dakika sonra Joe elinde iki şişe suyla odaya geri geldi, birini önüme koydu ve diğerinin kapağını açtı. Yarısını içti.

Sonra şöyle dedi: "Ali Müller on sekiz yıl önce, bilmiyorum, benim için çalışıyordu. İkimiz de oldukça gençtik, idealisttik ve onun istihbarat toplama konusunda bir yeteneği vardı."

"Ne tür bir hediye?" Ben sordum.

"Aslında birden fazla. IQ'su standartların dışındaydı. Çok güzeldi. İnsanlar ona güvenirdi. Birkaç dil biliyordu. Ve oldukça korkusuzdu."

June Freundorfer, CIA'den arkadaşı John Carroll ve kocası Khalid Khan'dan Ali Muller hakkında yeterince şey duymuştum ve şimdi de Joe onu övüyordu.

Daha fazlasını bilmek istemedim. Ama kendimi kolay kolay bırakmıyordum. Alison Muller bu mide bulandırıcı sırlar yumağının merkezindeydi. Ve Shirley Chan'i onun öldürdüğünden emindim.

Joe diyordu ki, "Bal tuzakları kurmak için gönüllü oldu. Anlıyor musun?"

"Erkekleri baştan çıkardı, onlarla yattı, kendisine bilgi vermeleri için onları kandırdı."

"Doğru. Bu doğru."

"Ve seninle yattı, bu da doğru değil mi Joe?"

"Yirmili yaşlardaydık. Çocukça şeylerdi ve çoktan bitti Lindsay. Önemli olan başarılı olması, Şirket'te saygı görmesi ama sonunda bu tür işlerden nefret etmesi. O sırada ben FBI'daydım ve onunla irtibatımı kaybetmiştim."

"Joe, hadi ama. Onu yakın zamanda gördün."

"O konuya geliyorum. Ben İç Güvenlik'teyken Michael Chan'in Çin için çalışan bir casus olduğunu biliyorduk ama onu yerinde bırakmanın daha iyi olacağını düşündük. Ve hala CIA'de çalışan Ali Muller'in bu işe dahil olmak istediğini öğrendim."

"Çok geçmeden seninle birlikte olmak için buraya taşındım. Ali sahilin aşağısında yaşıyordu, dikkat çekmeden seyahat etmesini sağlayan iyi bir üst düzey günlük işi vardı. Evliydi ve çocukları vardı. Gerçek işi için mükemmel bir ortamdı. Ve yakın zamanda öğrendiğim gibi, Chan Muller'a aşık olmuş. Hem de çok.

"Chan'in öldürüldüğü gün Four Seasons'taydım." "Bunu biliyorum."

Joe kaşlarını kaldırdı.

"Seni kayda aldım. Ayrıca ertesi gün Chan'in evinde de kayıttasın."

Joe başını salladı ve derin bir iç çekti. "Şu gözetleme minibüsü."

Yüzüne baktım, bir şey söyleyecek mi, yoksa seğirecek mi diye. Ama Joe eğitilmiş bir yalancıydı, hükümet sınıfı. Üçlü tehdit.

"O zaman işler iyice karışmaya başlamıştı," dedi Joe. "Muller'ın izini kaybetmiştik. Chan ve o iki teknisyen çocuk burnumuzun dibinde vurulmuşlardı. Ve büyük bir operasyonun kapıda olduğunun farkındaydık."

"Bir yolcu uçağının indirilmesi gibi mi?"

"Evet, evet. Olası bir tehdidin farkındaydık. Ayrıntıları bilmiyorduk. Chan'in bilebileceğini düşündük. Bu yüzden Muller onunla birlikteydi. Bağlantılarının kim olduğunu ya da elimizdeki bilgilerin işe yarar olup olmadığını bilmiyorduk. Elimizde tarih ya da saat yoktu."

Joe kalbi kırık görünüyordu. Uçak düştüğü için mi? Teknisyenler öldürüldüğü için mi? Muller kayıp olduğu için mi?

Ellerimi kucağımda tuttum ve "Planın nedir?" diye sordum.

"Muller'ın yerini bulmalıyım."

"Eve gelmeyi mi planlıyordun?"

Bunu söylemek istememiştim. Bir anda ağzımdan çıkıp odaya yayıldı. Joe gözlerimin içine baktı ve tekrar bana uzandı, bu sefer büyük ellerini ellerime dolmasına izin verdim. Ona inanmak istedim. Hayat istedim. sadece birkaç hafta önceki haline geri dönmek için.

Bu mümkün müydü?

"Bir plan yapamam, Lindsay. Önce ülke. Benim işim bu. Her zaman yaptığım şey. Özür dilerim."

BÖLÜM 80

KAYNIYORDUM. Ama kaynamak istemiyordum, burada değil, şimdi değil. Joe'ya dedim ki, "Çıkış yolunu bulabilirim."

"İzin ver seninle yürüyeyim" dedi.

Halı kaplı koridordan resepsiyon odasına doğru sessizce yürüdük. Joe benim için cam kapıyı tuttu ve asansörde benimle birlikte bekledi. Ona bakmadım ve asansör geldiğinde veda etmeden bindim.

Sokağa çıkar çıkmaz Cindy'yi aradım. Ona kesinlikle hiçbir şey öğrenmediğimi ama Joe'yu gördüğümü söyledim.

Kulaklığıma çığlık attı. Joe'nun ne söylediğini, şu anda nerede olduğunu, onunla ne zaman konuşabileceğini bilmek istiyordu.

"Cindy, CIA ile devam eden bir operasyonda. Sana söyleyebileceğim tek şey bu ve sakın kimliğini açığa çıkarma. Lütfen. Ama Bud ve Chrissy'nin fotoğraflarını isimleriyle birlikte yayınlamak ve bilgi talebinde bulunmak istiyorsan, bunu yapmalısın."

"Olmuş bil. Sonra konuşuruz."

Bir taksi çağırdım ve zihnim çalkalanırken Bush ve Montgomery Caddelerinin köşesinde bekledim.

Bildiğim her şeyi Conklin'e anlatmayı ona borçlu olduğumu düşünüyordum. Jacobi'nin ofisinde çok ciddi bir toplantı hayal ettim: ben, Conklin, Brady ve özel izinle Cindy. Suç teşkil eden faaliyetleri bildirmekle yükümlüydim. Ortaklarıma karşı dürüst olmamı gerektiren mesleki etik kurallarım vardı. Ayrıca onların tavsiyesini ve bununla birlikte daha önce hiç yaşamadığım bir baskıdan kurtulmayı istiyordum.

Ama o meslektaş ortamını hayal ettiğim anda, yeni düşünceler güçlendi. Gerçek sadakatim nerede yatıyordu?

On gün öncesine kadar tamamen sevdiğim kocamla mı?

Ya da benim onlara güvendiğim gibi kendi hayatlarını bana emanet eden iş arkadaşlarım ve dostlarımla mı?

Taksi geldi. Şoföre gideceğim yeri söylemem gerekiyordu ve kendi kendime "Beni Lake ve Twelfth'e götür" dediğimi duydum.

Şoför kız arkadaşıyla telefonda konuşmaya başladı ve ben de başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Şoför "Hanımefendi" dediğinde uyandım. Buyurun." dediğinde uyandım.

On dakika sonra kot pantolonum ve tişörtümle Joe'nun ofisindeydim ve eşyalarını tekrar gözden geçiriyordum. Julie kazaklı koltuğunda zıplarken onunla konuştum.

"Ne aradığımı bilmiyorum Jules," diye mırıldandım. "Ne aradığımı bilmiyorum

Babamın bana bir saat önce söylediği şeyi gölgede bırakacak bir şey bulmam mümkün değil. O aktif görevde bir casus. Evet, aktif görevde. Aktif görevde."

Julie bir kahkaha tufanı kopardı.

Joe'nun masasından kalktım ve yanına gidip onu öptüm.

"Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum, küçük kız. Burada seninle birlikte Bay Anne'yi oynarken tüm o aylar boyunca ne yaptığını bilmek istiyorum."

Sağ taraftaki üst çekmecedeki Joe'nun kırtasiye malzemelerinin olduğu bir kutu vardı. Daha önce açmış, parmak uçlarımla yoklamıştım, ama bu kez not kartlarını ve zarfları çıkardım ve dibine Scotch bantlanmış küçük, güdük bir anahtar buldum.

Anahtarın bir numarası vardı.

Bir kiralık kasaya olabilir.

Tek bildiğim, *bize* ait bir kasaya, hayat sigortası poliçelerinin ve dairemizin tapusunun bulunduğu yanmaz bir kilitli kutuya da olabilirdi.

Ya da aşk mektupları, biniş kartları ve Muller'in saç tutamlarından oluşan gizli bir hazine olabilir.

Anahtarı cebime koydum ve Julie'yi sandalyesinden kaldırdım. Onu yatak odasına götürdüm, perdeleri kapattım ve bebeğimle birlikte yatağa girdim. Martha yanımızdaki halıya kıvrıldı.

Tamamen hareketsizdi. Yalnızdık. Belki de hep yalnızdık. Joe'nun aldatmacasının derinliğini kabul etmek zorundaydım. Kocamın, en iyi arkadaşımın ihanetine uğramıştım.

"Önce ülke," demişti bana. "Benim işim bu."

Orospu çocuğu.

BÖLÜM 81

Rich ve Cindy ile bir konferans görüşmesi ayarladım ve biraz ileri geri yaptıktan sonra planım üzerinde anlaşılmaya vardık.

Brady'yi aradım ve "Seni ofis dışında görmem gerek. Bu çok önemli."
"Sesin berbat geliyor." dedi.

Brady beni dışarı çağırmıştı. Sanki göğsümün ve alnımın etrafına dikenli teller sarılmış gibiydi. Nefes alışım sıkışmıştı ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyordu.

"Evde misin? İşten sonra uğrayabilirim." "Harika.

Beni ararsan aşağı gelirim."

Belki paranoyağım ama geçen hafta iki casus Alison Muller'i aramam konusunda beni uyarmak için evime uğramıştı. Daireme bir ya da iki mikrofon yerleştirilmiş olması mümkündü, hatta muhtemeldi.

Saat 7:20'de Brady bana mesaj atarak yolda olduğunu söyledi ve yirmi dakika sonra dahili telefonda zile bastı. Bebeği kucağıma aldım ve merdivenlerden aşağı koştum.

Brady'yi Buick'ine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve saçlarını yüzüne savururken buldum. Arabanın kapısını açtı ve Julie kucağımdayken arabaya bindim.

"Ne kadar h a s t a s ı n ?" diye sordu. "Yoksa bu bir akıl sağlığı günü müydü? Sen birkaç gün sürer-"

"Teşekkürler Brady, ama hasta değilim ve dağılmıyorum. Otel cinayetleriyle ilgili haberlerim var ve evim dinleniyor olabilir."

Brady'ye Cindy'nin Jad adını kullanan ihbarcısını anlatırken Julie'yi omzuma yasladım. Ona Jad'ın videosunun ne ortaya çıkardığını anlattım: öldürülen Jane ve John Doe'nun CIA için çalıştığını ve Cindy sayesinde artık takma adlarını bildiğimizi söyledim: Chrissy ve Bud.

"Cindy bugün bu isimlerle fotoğraflarını yayınlayacak."

Brady, "Güzel. Bundan pozitif bir kimlik çıkabilir." Başımı salladım, boğazımı temizledim ve devam ettim.

"Brady. Jad'in kasetlerini izlerken bir şey duydum. Joe'nun sesiydi. O çocuklarla bilgisayar üzerinden konuşuyordu. Onlara Pekin'den gelen uçaktan bir şey alıp almadıklarını sordu. Almadıklarını söylediler. Ama yine de CIA kazadan önce bir uçak, belki de WW 888 hakkında bir şeyler biliyordu."

Brady, Julie'nin anlamayacağından oldukça emin olduğı bazı renkli küfürler etti ve inançsızlık ve öfke akışı yatıştıktan sonra devam ettim.

"Bu sabah Montgomery'deki CIA ofisine gittim. Joe oradaydı," dedim. "Onu gördüm."

Brady oldukça iyi bir dinleyicidir ve "Benimle dalga mı geçiyorsun?" demesine rağmen daha fazla sözümü kesmeden konuşmama izin verdi. NR ofisine yaptığım ziyareti anlattım ve Joe bana fazla bir şey söylemese de Michael Chan'ın Çin için çalışan bir casus olduğunu doğruladığını söyledim. Alison Muller'in de CIA ajanı olduğunu ve şu anda kayıp olduğunu.

"CIA o uçak hakkında bir şey bildiğini inkâr edecek, değil mi Brady? Ama davamız üzerinde çalışmamızı engelleyemezler. Alison Muller'ın ya ateş ettiğini ya da düştüğünü gördüğünü düşünüyorum ama kanıtlayamam."

Brady saçlarını geriye taradı, uzun bir süre pencereden dışarı baktı ve "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Ona söyledim.

Dedi ki, "Boxer. Gerçekten CIA'i karşına almak istiyor musun?" "Bu davayı kapatmak için başka bir yol göremiyorum."

"Tamam," dedi. "Ben de varım."

BÖLÜM 82

Ben arabadan inmeden önce BRADY, susturucusu sürüklenen siyah bir Lincoln Town Car'ın sürücüsü için arama bülteni çıkardı ve ertesi gün öğleden sonra saat üçte Jeffrey Alan Downey, nam-ı diğer Jad adında genç bir adam sorgu odamızdaydı.

Ehliyetine ve kendisini getiren üniformalı memurlara verdiği cevaplara göre Downey yirmi iki yaşındaydı ve Berkeley'de bir bilgisayar bilimleri programından yeni mezun olmuştu. Serbest bilgisayar teknisyeni olarak çalışıyor ve Oakland'da büyükannesiyle birlikte yaşıyordu.

Kimin için çalıştığını gönüllü olarak söylemedi, ama edindiğim yarım yamalak bilgilere göre, CIA'in yerel şubesi için düşük seviyeli bir işe alım profiline mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Brady ve ben camın arkasından Conklin'in Jad'la birlikte sorgu odasına girişini izledik. Şehrin gürültü yönetmeliğini ihlal eden külüstür bir Lincoln'ün genç, terli sahibi ortağıma cezayı ödeyeceğini söyledi ama onu tutmanın hiçbir yolu, hiçbir nedeni yoktu. Haklarını biliyordu.

Conklin yumuşak bir sesle, "Dün gece neredeydiniz Bay Downey?" diye sordu.

Kendisine Jad diyen genç adam, "Gerçekten mi? Bunu sana söylememe gerek yok." CIA'in koruması altındayım kartını oynayacak kadar kızgın ve korkmuş görünüyordu. Ama henüz oynamamıştı.

Brady bana dedi ki, "Eğer L'li kelimeyi söylerse, bırak gitsin." "Sorun değil, patron."

Kutuya girdiğimde Downey başını kaldırdı. "Sen. Sen *Chronicle*'daki muhabirsin. Nedir bu?"

Conklin'e Bay Downey ile özel olarak konuşabilir miyim diye sordum. Conklin odadan çıktıktan sonra bir sandalyeye oturdum, kendimi tanıttım ve "Sizi içeri almak zorunda kaldığımız için üzgünüm Bay Downey. Ama sorularıma doğru cevap vererseniz, bir saat içinde serbest kalacaksınız. Polisle konuştuğunuzu kimse bilmeyecek."

"Tutuklu muyum? Çünkü her iki durumda da size *hiçbir şey* söylemeyeceğim," diye kekeledi. "Benimle oynayınız bayan. Sanırım bazı kuralları ihlal ettiniz."

Sandalyeden kalktım, kapıyı açtım ve bağırdım, "Herkes yürüyüşe çıksın. Ve kamera yok. Ciddiyim."

Conklin'e göz kırptım; sonra da kapıyı kapattım. Koltuğuma geri döndüm.

Downey'nin karşısına geçti ve masanın üzerine eğilerek burun buruna gelmemizi sağladı. "Bay Downey, lütfen dikkatle dinleyin. Sakladığınız bilgiler

Dört yüzden fazla insanın hayatına mal olan 888. Dünya Savaşı felaketi hakkında. Ya bana ne bildiğini ve ne zaman bildiğini söylersin ya da seni İç Güvenlik'e teslim ederim. Arkanızı kimin kolladığınızı düşündüğünüz umurumda değil, siz korkunç bir terör eyleminin suç ortağısınız. Hayatının geri kalanını federal bir hapisanede geçirmek *ister misin?*"

Downey'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve gözlerinden yaşlar boşandı.

Dedi ki, "Bir dakika, bir dakika. O uçak hakkında bir şey bildiğimi mi sanıyorsun? *Bilmiyorum*. Cindy Thomas'ı aradım çünkü otel odasındaki o ölü insanlar beni hasta etti. Ama benim onlarla ya da o uçakla hiçbir ilgim yok - ki o güvenlik kamerası görüntülerini çektiğimde henüz düşmemişti. Joe denen adamın o uçaktan bahsedip bahsetmediğini bilmiyorsun. Nereden bilebilirim ki? Ben bir ineğim. Gözetleme yapmak için işe girdim, nokta. Bu iş için yetkim bile yok."

Ellerini gözlerine götürdü ve gürültüyle hıçkırdı.

Masaya bir tokat attım ve "Bana bak" diye bağırdım. Başını yukarı kaldırdı.

"Bay Downey, CIA sizden uzaklaşacak. Videoyu görmediler. Ama ben gördüm. Bayan Thomas da gördü. Ve eğer beni aksi yönde ikna edemezseniz, sizi ihbar edeceğim ve aleyhinizde tanıklık edeceğiz."

Burnunu çekti, yüzünü silmek için ona uzattığım mendili kullandı, sonra zayıf bir sesle, "Bana çok fazla kredi veriyorsun. Ben sadece bir *çocuğum*. Ve CIA için çalışmıyorum."

Oh. Şimdi anladım. June Freundorfer, FBI'ın Chan'le ilgilendiğini söylemişti. Sanırım Muller'le de ilgileniyorlardı. "Kim o zaman? FBI mı?"

Downey başını salladı ve göğsü kabardı. Yeni bir sinir krizinin eşiğinde olduğu belliydi. Masanın öbür ucuna uzandım ve ellerini okşadım.

"Tamam, Jeffrey. Bana bildiklerini anlat. Hiçbir şeyi atlama. Eğer sana inanırsam, bugün buradan çıkıp gidebilirsin."

Downey bir tomar mendile doğru korna çaldı. Hâlâ tedirgin ve korkmuştu ama bana doğru hareket etmişti.

"Uçakla ilgili tek bildiğim Joe'nun çocuklara Pekin'den gelen bir uçakla ilgili bir şey duyup duymadıklarını sormasıydı. Duymamışlar. Bunu öğrenmek için gönderilmedim bile. Benimkiler Çinli bir casus şebekesini çökertmekle meşgul."

"Ne demek 'casus çetesi'?"

"İzlemek ve dinlemek için para aldım, *hepsi* bu. Eğer Chan bir casussa, benden daha çok şey biliyorsun. Muller için de aynı şey geçerli. 'Gorgonzola Prensi' gizli bir kod mu? Bilmiyorum. Ben sadece olanları kaydederim ve olan da bu ikisinin ilişkiye girmesidir."

"Alison Muller hakkında ne biliyorsun?"

"Tanrı aşkına. İstedğin bu mu? Elimde kaseti var. Dizüstü bilgisayarımı ver, sana elimdekileri göstereyim."

BÖLÜM 83

DOWNEY'in elinde *Alison Muller*'in videosu vardı. Elinde *video* vardı.

Göğsümün etrafındaki dikenli teller çözüldü ve kalbim mutluluk dansı yaptı ama Jad'ın bunu bilmesine izin vermeyecektim. Ben bilgisayarını alırken ona içecek bir şey isteyip istemediğini sordum ve başını ıslak bir köpek gibi sallayarak hayır dedi.

Mülakat 2'den çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve Conklin'e "Ne düşündünüz?" diye sordum.

"O bir piyade eri. Bence doğruyu söylüyor."

Conklin koridorda kayboldu ve birkaç dakika sonra Downey'nin bilgisayar çantasıyla geri döndü. Otomattan iki şişe Voss aldım ve görüşme odasına geri döndüm.

Downey çantasını açtı ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. Sonra ağır ağır sandalyesinden kalktı, kabloyu prize taktı, sandalyesini bir o yana bir bu yana sürttü, yerleşti ve bilgisayarı açtı. Videoyu açması bir ömür sürdü.

"Bir şey görürsen söyle, tamam mı?" dedi. Çünkü bu sürtüğü çok takip ettim ve hiçbir şey olmadı."

Downey dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirdi ve şöyle dedi: "Genellikle videoları çektikten sonra aynı gün patronuma gönderirim. Sonra da onları sabit diskten silerim. Yok ederim. Bu hala bende çünkü kameramın arızalandığını söylediğim güne ait."

"Anladım," dedim, boş ekranı beklentiyle izleyerek.

"İşte saat dört buçukta ofisinden çıkıyor," dedi Downey. "Doğruca Four Seasons'a gitti."

Ali Muller'in kapısının üzerinde Aptec logosu bulunan ofis binasından çıkışını izledim. Gucci gözlüklerini, sallanan siyah deri ceketini ve sivri topuklu botlarını giymişti. Yeraltı garajındaki arabasına doğru yürürken telefonuyla konuşuyordu.

Arabasına bindikten sonra Downey oynatma listesindeki bir sonraki videonun simgesine tıkladı. Açılış karelerini gördüğümde, garajdan çıkmakta olan Muller'in arabasını takip eden bir arabanın araç içi kamerası tarafından çekilmiş gibi geldi bana.

Downey, "İşte bir saat on dakikalık sürüş süresi geliyor" dedi. "Devam et ve ileri sar," dedim.

Sorgu odasındaki koltuğumdan Muller'in BMW'sini izledim.

Silikon Vadisi'nden San Francisco'ya kadar trafikte pazarlık yaptı ve Market Caddesi'ne paralel küçük bir sokak olan Stevenson'da arabadan indi.

Valeye birkaç banknot verdi ve Jad'ın kamerası ses menzilinin dışında olmasına rağmen, "Arabamı gömmeyin" gibi bir şey söylediğini biliyordum. Ona acilen ihtiyacım olacak."

Video sona erdi; Downey'nin kendi aracını park etmek için videoyu kapattığına şüphe yok. Daha önce de bildiğimiz gibi, Chan'in Muller'la planladığı randevudan önce odasına böcek yerleştirilmişti.

Downey bana dedi ki, "Hepsi bu. 14-20'deki videoyu gördün. Muller, Chan ile soyunur ve şebeke çöker. Hikayenin sonu." "Bana o görüntülerin bir kopyasını yapabilir misin?"

Downey dizüstü bilgisayarını elimden aldı ve kapağını kapattı.

"Bak. İstedğin şeyi sana gösterdim. Bu saçmalık için hayatımı tehlikeye attım. Ben bir suç işlemedim. Şimdi ya beni buradan çıkarırsın ya da ciddi bir avukat tutup anayasal haklarımı ihlal ettiğin için seni federal mahkemede dava ederim. Neden *bunu* düşünmüyorsun?"

İşte oradaydı. Adam "avukat" demişti.

"Yardımanız için teşekkürler, Bay Downey. Gitmekte özgürsünüz. Sizi geçireyim."

BÖLÜM 84

Masama döndüğümde Monterey Polisini aradım ve ekip komutanıyla konuşarak Muller hakkında yeni bir bilgi olup olmadığını sordum. "Umarım görülmüştür." dedim.

"Ne bir görüntü var ne de bir ipucu," dedi. "Kocası her gün arıyor ve biz de her gün ona elimizde hiçbir şey olmadığını söylemek zorunda kalıyoruz."

Bu sıfırın altındaki haberi Brady'ye aktardım, o da bana adli tıp laboratuvarından bir adamın ertesi sabah saat sekizde böcek taraması yapmak için daireme geleceğini söyledi.

"Bu gece gelmesini sağlayabilir misin?" dedim.

Her zamanki gibi, laboratuvarımız aşırı çalışmış ve bunalmıştı. Şimdi de evimde casus kamera olup olmadığını kontrol etmesi için bir teknisyene yalvarıyordum. Bu çok üzücüydü.

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi Brady.

Günün sonunda Conklin beni eve bıraktı ve ben binaya girerken nöbet tuttu. Bayan Rose beni Julie'nin gününün son geçirmesine kadar getirdi ve o koridorun karşısındaki dairesine gittikten sonra, akşam yemeğini televizyonun karşısında yedim ve küçük ailemle biraz kaliteli zaman geçirdim.

Görece sessizlikte, şimdi düşünecek zamanım varken, Jad'ın otel odalarındaki hareketleri kaydetmesiyle ilgili bir şey beni rahatsız etmeye başladı.

O resimlerin nesi vardı?

Gördüğüm ya da duyduğum bir şey miydi? Yoksa kaçırdığım bir şey miydi? İki teknisyen çocuğu düşündüm. Chan ve Muller'in otel çarşafı üzerinde oynadıklarını düşündüm. İçimi kemiren duyguya odaklanmaya ve onu anneme getirmeye çalıştım.

Ve sonra, tam *America's Got Talent* başlarken, dahili telefon çaldı ve laboratuvarımızın en iyi böcek avcısı Dale Culver'ı daireye aldım.

Julie ve ben Joe'nun büyük koltuğunda otururken Dale telefonlarımı söktü ve aydınlatma armatürlerinin üzerinden ve mobilyaların altından değnekler geçirdi. İşini bitirip eşyalarını topladıktan sonra, "Çavuş, artık böceklerden arınmışsınız," dedi. Ciddi genç adama fazla mesai yaptığı için teşekkür ettim ve bebeği yatağına yatırdım.

Cep telefonum çaldığında bir tencereyi şiddetle ovuyordum. Islak lastik eldivenlerimi çıkardım ve arayanın kimliğine bakmadan telefonu kaptım. Zaten numarayı tanıyamazdım.

"Lindsay" diyen sesi zar zor tanıdım. Benim." "Lindsay burada değil," dedim.

Reddet düğmesine bastım ve telefonumu tezgâhın üzerine fırlattım, orada zıpladı ve takırdadı. Tekrar çaldı. Üç kez çaldıktan sonra, arama telesekretere düşmeden hemen önce telefonu elime aldım ve "Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Beni dinlemeni istiyorum. Lütfen."

Lavaboya doğru yürüdüm ve musluğu kapattım. "Dinliyorum," dedim donmuş bir bezelye çuvalının tüm sıcaklığıyla.

"Muller'i buldum. Vancouver'ın kuzeyinde saklanıyor," dedi Joe. "Bu gece oraya uçuyorum. Sen de benimle gelmelisin."

"Neden, Joe? Bunu neden yapmalıyım?"

"Her zaman birlikte iyi çalıştık. Ve otel davasının sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Anlıyorum," dedim.

"Orada olmak istersin diye düşünmüştüm."

Bayan Rose'u aradım. Duş aldım ve giyindim. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı tam olarak anlamıyordum ama merakın beni harekete geçirdiği kesindi. Merak hem bir güç hem de bir zayıflıktır.

Aynı şey Joe'yu sevmek için de söylenebilir.

BÖLÜM 85

SİYAH bir SEDAN alt kattaki kaldırımda rölantide duruyordu. Joe sürücü koltuğundan indi ve "Lindsay. Merhaba. Sakıncası yoksa Julie'ye bir göz atmak istiyorum."

Dedim ki, "Hayır, Joe. Sadece-hayır."

O da "Tamam, tamam. Anlıyorum." dedi.

Yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı ve ben de bindim.

Sürücü koltuğuna oturduğunda tekrar sordum, "Neden Joe? Neden seninle gelmemi istiyorsun?"

Joe arabayı vitesine taktı ve "Aramızdaki şeylerin bu şekilde olmasını istemiyorum," dedi.

Trafik ve hava durumu hakkında dolgu malzemesi gibi konuşurken Joe'yu dikkatle inceledim. Tıraş olmuş, yeni bir kot pantolon ve yeni bir gömlekle giymişti. Bakışlarımdan kaçmadı. Ama uzaklaşmış görünüyordu. Pişman mıydı? Utanmış mıydı? Bana sorular sorduğunda, ben de benzer bir resmiyetle cevap verdim. *Julie iyi. Bayan Rose bir mucize. Davayla ilgili bazı ipuçları üzerinde çalışıyoruz, ama hala yüzeyi kazıyoruz.*

Sonra radyoyu açtım.

Marin County'deki San Rafael Havaalanı'na vardığımızda bir Gulfstream jeti ısınmış ve gitmeye hazırdı. Saat on bir gibi uçağa bindik.

Koltuklarımız bir koridorla ayrılmıştı, bu da uygun görünüyordu. Joe ve ben yabancı gibiydik. Sadece iki hafta içinde aramızda nasıl bu kadar büyük bir uçurum açılmıştı? Onu zihnimde Julie ile kahvaltı ederken gördüm. Şimdi o tatlı ev sahnesinin sadece benim için yaptığı küçük bir gösteri olup olmadığını merak ediyordum. Kapıyı anılarımin üzerine kapattım.

Pilot bir anons yaptı. Bir görevli emniyet kemerlerimizi ve baş üstü bölmelerimizi kontrol etti. Jetler kükredi ve uçak havalandırken koltuklarımızda geriye doğru savrulduk.

Düzlüğe çıktığımızda Perrier yudumladım ve pencerenin kenarından kayan nem taneciklerini izledim. Sonra bir kulaklık taktım, biraz caz açtım ve koltuğumu yasladım.

Sorular, sahildeki kıyı kuşları gibi kapalı göz kapaklarımin arkasından uçup gitti.

Koridorda karşımda oturan Joe'yu düşündüm, hayatımın önemli bir bölümünü paylaşmış olan sanal bir yabancıyı. Acaba birkaç ay sonra boşanmış olur muyduk ve ben yeni bir yerde yaşıyor olur muydum?

Joe'nun dairesinde, mutlu zamanların anılarıyla çevrili Julie ve ben olurduk.

Ali Muller'i düşündüm: evliliğini, çocuklarını, otel cinayetlerindeki hala tanımlanmamış rolünü; ve Michael Chan ile olan görüntülerini tekrar gözden geçirdim

-İşte o zaman zihnimdeki resimlerle gerçek olay yerindeki deneyimlerim çarpıştı. Bir şeyler uyuşmuyordu.

Ve sonra o dırdırcı fikri ayak parmağımdan yakaladım ve şekillenene kadar bırakmadım.

Michael Chan yüzünden ve göğsünden vurulmuştur ve ayakları kapıya bakacak şekilde yere düşmüştür. Ali Muller odada onun arkasındayken nasıl olur da onu kapı aralığından vurmuş olabilir?

Bir suç ortağıyla mı çalışıyordu? Başka biri hizmetçiyi vurmuş, kapıyı çalmış ve Chan'i mi vurmuştu? Bu bilinmeyen katil daha sonra yan odadaki iki teknisyeni mi vurmuştu?

Joe'nun Bud'a yukarı geleceğini söylediğinden emindim. Ondan sonra cinayetler azaldı.

Joe, kapıyı çalmasını bekleyen iki çocuğu vurmuş muydu? Alison Muller'ın bu korkunç cinayetlerdeki ortağı mıydı? Cinayetlerden sonra, onu görünmeden otelden çıkaran Joe muydu?

Ama neden? Eğer Joe Muller ile ortaksa, neden onu getirmek için benim de onunla gelmemi istedi?

Bir tuzağa mı düşüyordum?

Zihnim bu fikri şiddetle reddederken göz kapaklarım uçarcasına açıldı. Hayır, hayır, Joe beni öldürmek için bana tuzak kurmazdı, kuramazdı. Yapabilir miydi? Dönüp bir metre ötede kuzu gibi uyuyan kocama baktım. Gerçek Joe kimdi?

Kısa bir uçuştı. Yemek yemedim. Ben uyumadım. EMNİYET KEMERLERİNİ BAĞLAYIN
Işık yandı, kolçakları kavradım ve kendimi şiddete hazırladım.

İniş sorunsuzdu.

Metal basamaklardan titreyerek indim ve Joe koluma girdi, başlarımız öne eğik bir şekilde Vancouver Uluslararası Havalimanı'nın soğuk ve esintili asfaltını geçtik.

Kolumun üst kısmını saran elinin verdiği his hoşuma gitti. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. Rüzgârdandılar ve o kadar hafiflerdi ki onları silmeme bile gerek kalmadı.

Avis'in içinde evrakların yazıcıdan çıkmasını bekledik. Parmaklarımı tezgâha vurdum.

Joe dedi ki, "Lindsay. Bunu kanıtlayamam ama Ali Muller'in oteldeki o dört kişiyi öldürdüğüne inanıyorum ve eğer öldürdüyse, onu alaşağı etmem gerekiyor.

"Eğer buna hazır değilsen, bana şimdi söyle ve seni bir otelde bırakayım. Tekrar incinmeni istemiyorum."

"Onu yakalamayı ben de en az senin kadar istiyorum," dedim yüz ifademi koruyarak ve

Ses tonum nötr. Aslında doğruyu söylüyordum. "Merak etmeyin," dedim.
"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben bir polisim. Önce işim."

BÖLÜM 86

JOE, havaalanından çıkacağımız rotanın bizi Sea to Sky Otoyolu'ndan Brackendale'e, yaklaşık bir saat yirmi dakikalık bir yolculuğa çıkaracağını söyledi.

Kemerimi bağladım ve ışıklı yolların bizi Vancouver'ın şehir merkezinden kuzeye, Fraser Nehri'nin çatalı üzerinden ve Granville Caddesi boyunca kuzeye götürmesini izledim; köprüden Vancouver şehir merkezine geçerken arabamızın önünde güzel bir şekilde aydınlatılmış cam siluet açıldı.

Georgia Caddesi'nden sola dönüp ağaçlarla çevrili Stanley Park'a girdik ve tam o sırada gözlerim kapandı. Uyandığımda, gecenin göz kamaştırıcı şehir manzarası kaybolmuştu ve en karanlık gecede araba kullanıyorduk.

Joe, "Her şey yolunda." dedi.

Korkunç bir rüyayla irkilerek uyandığımda hep böyle söylerdi. "Daha ne kadar sürecek?" Ona sordum.

"Bir süre daha," dedi Joe ve sonra, sanki bundan sonra olacaklar için kendini hazırlıyormuş gibi, yüksek sesle nefes alıp verdi. Sonra, "Lindsay, sana nerede olduğumu ya da ne yaptığımı söyleyemezdim. Şimdi de söylememeliyim."

Ağır bir girişti ve her şeyi bilmek istememe rağmen söyleyeceklerinden korkuyordum: Alison Muller'e aşık olduğunu, beni hiç sevmediğini, San Francisco'ya taşınmasının bir görev olduğunu, evliliğimizin bir yalan ve düzmece olduğunu.

Dedim ki, "Bak. Bana zorunluluktan bir şey söyleme."

"Bilmeni istiyorum çünkü sen benim karımsın."

"Tamam" dedim.

Joe, "Okuldan çıkar çıkmaz CIA'e katıldım." dedi.

"June Freundorfer söyledi."

Şaşırmış görünüyordu ama bir süre sonra, "Irak ve Afganistan'da görev yaptım. Bu konuda kimseyle konuşmam. Bu bir ihmaldi Lindsay, ama o savaşlar sırasında ne yaptığım hakkında konuşmak ikimize de iyi gelmezdi."

Sonra Joe geçmişinin parçalarını birleştirmeye başladı. FBI'da çalıştığından bahsetti, üç yıl önce teşkilat sınırlarının ötesinde çalıştığımız davaya değindi, birlikte geçirdiğimiz o zamanın yoğunluğu bizi çılgınca duygulara ve aşka sürüklemişti.

San Francisco'ya taşınmaktan bahsetti.

Gerçek. Ve sonra dedi ki, "Sana söylemediğim, söyleyemediğim kısım, Julie'nin doğduğu sıralarda CIA benden 'ihtiyaç duyulduğunda' geri dönmemi istedi. Bana bu kadar çabuk ihtiyaç duyacaklarını bilmiyordum."

Zifiri karanlıkta kuzeye doğru gidiyorduk. Joe sanki randevudaymışız gibi bana hayatını anlatıyordu. Aman Tanrım. Aramızda çok uzun yıllar vardı, dolu dolu bir hayat, ya da ben öyle sanıyordum. Julie'yi doğurduğum geceyi hatırladım. Joe "iş" için uzaktaydı, bir danışmanlık işi, bana söylemişti.

Büyük kasımlar şiddetlendiğinde şiddetli bir fırtına San Francisco'nun altını üstüne getiriyordu. Yatak odamın penceresinden yollara devrilmiş ağaçları ve elektrik hatlarını görebiliyordum. Arabalar harap olmuş ve terk edilmişti; 911 operatörleri bana acil müdahale ekiplerinin durmaksızın çalıştığını söyledi ve sonunda itfaiye yardım çağırma cevap verdi. Tam teçhizatlı bir itfaiyeci grubu yatağımın etrafında yarım daire şeklinde durmuş, bana nefes almamı ve ıkınmamı söylüyordu. Bu, Julie'nin dünyaya gelişinin ortamıydı.

Joe o gece *gerçekten* neredeydi?

"Lindsay?"

"Dinliyorum. Ve şunu söylemek istiyorum ki gizli hayatınızı duymak beni tam bir aptal gibi hissettiriyor."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ve sana hala her şeyi anlatmadım."

Arabadaki gerilim, yağmurda kesilen bir elektrik hattı gibi kıvılcımlandı. Onu tutup sarsmak ve "*Hadi Joe, kes şu saçmalığı*" demek istedim. *Bu benim. Bu biziz.*

Keşke.

Keşke benden bu kadar çok şey saklamasaydı.

Ona çok sert baktım. Derin yalanların ve sıradan dezenformasyonun ardını görmek istedim. Onun kim olduğunu nasıl bilebilirdim? Adam bir *casustu*. Üçlü tehdit. Sert çekirdekli.

Bana söylediği her şeye nasıl inanabilirim?

Yine de sorulmamış bir soru ağızımdan fırladı.

"Son iki buçuk haftadır neredeydin, lanet olsun? Neden beni aramadın?"

Başını iki yana salladı. Avuçlarıyla direksiyona vurdu. Koltuğuna bağlanmıştı. Saatte altmış mil hızla ilerliyorduk. Bana cevap vermeden kaçmak mümkün değildi. Tam orada oturuyordum.

"Linds, ben her zaman yapılması gerekeni yapmaya kararlıyım. Ülke için ve nihayetinde bizim için. Ama buna inanmak zorundasın."

Konuşmayı kesti. Solumuzda Salish Denizi ve sağımızda yükselen otoyolun uçurumlarıyla bir köprünün üzerinden geçiyorduk. Ama Joe ile benim aramdaki uçurumu kapatacak kadar güçlü bir köprü olup olmadığını bilmiyordum.

"Neye, Joe? Neye inanmam gerekiyor?"

"Seni sevdiğimi. Seni ve Julie'yi çok seviyorum. Düşündüğümde çok daha fazla. Benden şüphe etmek için her türlü nedenin var ama etme. Çünkü sana yemin ederim, sana doğruyu söylüyorum."

BÖLÜM 87

Joe'yu her zaman açık, ulaşılabilir, dürüst ve *gerçek* bulmuşumdur. Tanrım, onu bu yüzden seviyordum. Ve şimdi *gerçek* ortaya çıkmıştı. Onu tanıdığım süre boyunca kasıtlı olarak ve sürekli yalan söylemişti.

Peki neden bana beni sevdiğini söylediğinde ona doğru eğildim? Cevap üç küçük kelime kadar basitti. Yalanlara ve aldatmalara rağmen kocama güvenmek *istiyordum*. Onu seviyordum.

Dedim ki, "Şimdi durma, Joe. Bana Alison Muller'ı anlat. Başından itibaren."

Yolda başka hiçbir araba yoktu. Sanki bir tünelde, dünyanın sınırına doğru yüksek hızda iki ışık konisini kovalıyorduk.

Joe konuşuyor, dokuz ay önce CIA'e geri dönene kadar Alison'la irtibatını kaybettiğini tekrar anlatıyordu. O sıralarda CIA'in Çinliler için casusluk yapan Amerikan vatandaşı Michael Chan'den haberdar olduğunu söyledi. Chan hakkında bilgi edinmişlerdi: Çin'de doğmuş, ABD'ye öğrenci olarak gelmiş, son sekiz yıldır Palo Alto'da yaşıyor ve çalışıyordu ve şimdi Stanford'da tarih dersleri veriyordu.

Joe bana birkaç ay önce Muller'ın Chan'ın Çin istihbaratına ne aktardığını öğrenmek ve mümkünse onu bizim tarafımıza çekmek için bir bal tuzağı kurmaya gönüllü olduğunu söyledi. Joe'ya göre, Muller'la olan iş geçmişini nedeniyle operasyonu yönetmesi istenmiş.

Joe şimdi, "Sana Chan'ın Alison'a fena halde aşık olduğunu düşündüğümü söylemiştim. Tabii ki Ali'nin CIA'den olduğunu ve onun hedefinin kendisi olduğunu bilmiyordu. Gizliliğine, işine ve bir araya gelmelerini sağlayan iş seyahatlerine inanıyordu. Ama Chan stresli bir dönemden geçiyordu ve sonunda Muller'e her şeyi anlattı."

"Ve bunu size rapor etti."

"Aynen öyle. Yaklaşık bir ay önce. Chan, Muller'a Çinli bir istihbaratçının ABD'ye iltica etmek üzere olduğunu söyledi. Bu sığınmacının Çin hükümetini alaşağı edebilecek güçlü ve derin bilgilere sahip olduğunu söyledi. "Muller bana Chan'i çıldırtan şeyin iltica eden kişinin *babası* olması olduğunu söyledi. Chan Senior oğluyla birlikte olmak için Kaliforniya'ya gelmeyi planlıyordu. Michael Chan'ın adını ve adresini kullanarak sahte belgeler elde etmişti ve Chan çok endişeliydi. San Francisco'da yaşayan bazı Çinli-Amerikalı adamların babasını öldürmekle görevlendirildiğini duymuştu.

uçağı Amerika'ya varır varmaz.

"Chan sadece sevgilisiyle konuşuyordu, biliyor musun Linds? Çin hükümetine olan sadakatini sorguluyordu. Babası için umutsuzca endişeleniyordu. Ve Muller'ın bu bilgiyi bize verdiğinden haberi yoktu.

"Ve yine de bilgiler eksikti. Chan babasının Amerika'ya hangi uçakla gideceğini bilmiyordu. Muller o akşam Four Seasons'ta Chan'den bu kritik ayrıntıyı öğrenmeye çalışacaktı ve sonra, sizin de bildiğiniz gibi, her şey ortaya çıktı."

Aklım başımdan gitti. Chan Senior 888. Dünya Savaşında Michael Chan olarak seyahat ediyordu. Ortadan kaybolan *onun* bedeniydi. Ben bu buluşu yaparken bile Joe bildiği hikâyeyi çözmeye devam ediyordu.

Joe dedi ki, "Michael Chan öldürüldü. Bud ve Chrissy öldürüldü. Muller ortadan kayboldu, ve sonra, hayal edilebilecek en kötü şey oldu. O yolcu uçağı düştü. Senin ve SWAT'ın Çin Mahallesi'nde öldürdüğünüz adamların, sığınmacıyı öldürmesi gereken kişiler olduğundan eminim: yüksek profilli bir hükümet adamı.

"Peki ne oldu?" Joe retorik olarak sordu. "Ukala mıydılar? Aptal mıydılar? Elleri parlak yeni bir oyuncak mı vardı? *Neden* uçağı vurmaya karar verdiler bilmiyorum - lanet olası bir füzeyle - ama yaptılar."

"Aman Tanrım. Sence bunu kendi başlarına mı yaptılar?"

Joe, "Sanırım öyle. Görünüşe göre Çin istihbaratı kaza karşısında şaşkına dönmüş. Kurnazca bir dönüş yaptılar ve suçu CIA'in üzerine atmaya çalıştılar. Biz de kazayı önleyecek istihbaratı zamanında alamadığımız için *kendimizi* suçladık. İç işleri birimimizin başkanı benim bu işe karışıp karışmadığımı öğrenmek zorunda kaldı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Ne de olsa Muller-Chan operasyonunu ben yürütüyordum.

"Kilit altındaydım ve sorgulandım, *cidden* - *bu* yüzden seni arayamadım Linds. Yeraltında bir yerdeydin, nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Derin bir iç çekti, sonra şöyle dedi: "Her şeyi tam olarak doğru bilip bilmediğimi bilmiyorum ama bildiklerim ya da makul teorilerim aşağı yukarı bunlar.

"Çinliler çok fazla hata yaptı. İstihbarat oyununda amatörler. Belki Ali Muller de hatalar yapmıştır."

Joe'ya "Sence Chan'i o mu öldürdü?" diye sordum.

BÖLÜM 88

JOE direksiyonu kavradı ve arabayı asfalt düzlükte uzun dakikalar boyunca sürdükten sonra şöyle dedi: "Kendime yüzlerce kez Alison'ın tetikçi olup olmadığını sordum. Arkadaşlık bir yana, sadece gerçeklere dayanarak, bence *her iki* tarafı da oynuyor - bizim için çalışıyor ve Çinliler için çalışıyor ve bunu oldukça kusursuz bir şekilde yapıyor."

Joe'nun ne dediğini duydum, ama cevabı o kadar anlamsızdı ki, tekrar söylemesini istemek zorunda kaldım.

"Bana Muller'in *çifte ajan* olduğunu mu söylüyorsunuz? Aslında *Çinliler* için *bizi* gözetlediğini mi?"

"Tahminde bulunuyorum Lindsay, ama mantıklı geliyor. Eğer MSS için çalışıyorsa, oteldeki cinayetlerin arkasında da o var demektir. Chan *ona* gizli bilgileri sızdırarak Çinlilere ihanet ediyordu. O bir düşmandı ve ortadan kaldırılması gerekiyordu. Sanki birbirlerine sadakatlerini değiştirmişler, Chan Muller'in *bindiği* trenden *inmek* istemiş gibi."

"Chan'i hain olduğu için vuracağını mı söylüyorsunuz?"

"Yani benim teorime göre. Chrissy ve Bud'in yan odadan onu izlediğini biliyordu. Yani eğer tetikçi gerçekten Ali ise, onları dışarı çıkarması ve aynı anda dizüstü bilgisayarlarını alması gerekiyordu."

Sanki o odaya geri dönmüştüm, yerde kanlar içinde yatan ve elektrik kabloları hâlâ duvara bağlı olan o iki genç insana bakıyordum.

Joe, "Chrissy ve Bud, sığınmacının seyahat planları hakkında herhangi bir bilgi duymamışlardı. Onlarla görüşmek için yukarı çıkıyordum, belki de günü tamamlamak için- ama asansörün lobi katına inmesi uzun sürdü. Asansör geldiğinde, etrafta duran herkes içine doluştu. Araba her katta durmuş olmalı."

Joe elini yüzünde gezdirdi ve operasyonun çöktüğü ana geri dönmüş gibiydi.

"On dördüncü kata çıktığımda her şey bitmişti. Çocuklar 1418'de ölmüştü. Alison 1420'nin kapısını açmadı. Onu dakikalarla ya da saniyelerle kaçırmış olmalıyım. Yoksa muhtemelen beni de öldürürdü. Chan'in öldüğünü sonradan öğrendim. Eğer teorim doğruysa, bizim için gizli görevini sonlandırıyor ve yarım kalan işleri tamamlıyordu."

"Ama neden taraf değiştirsin ki Joe?"

Omuz silkti. "Aklıma bir düzine olasılık geliyor: uzun süredir devam eden bir intikam

ya da reddedemeyeceği bir teklif aldı. Bunu heyecan için yapmış olacak kadar deli."

"Shirley Chan'i öldürmüş olabilir," dedim.

"Tamam, evet. Paspas yapıyorsa mantıklı. Chan'in onunla oynamasını ve her şeyi karısına anlatmasını göze alamazdı. Bir başka mide bulandırıcı teori."

Joe konuşmayı kesti. Isıyı yükseltti, hava akımını ayarladı ve su şişesinden bir yudum aldı.

Bütün bu bilgiler yüzünden başım zonkluyordu. Eğer Muller çifte *ajansa* - eğer bu doğruysa- Joe'nun Muller'in yaptığı her şeyden sorumlu olduğunu düşünerek tüm bunları sindirmeye çalışıyordum. Ya da belki Joe da kendi yarım kalmış işlerini tamamlamaya hazırlanıyordu.

Tanrım. Kimse nerede *olduğumu* bilmiyordu. Gerçekten tanımadığım bir adama mı güveniyordum? Başımı sallayarak bu korkunç düşünceden kurtulmaya çalıştım.

Joe dedi ki, "Biliyorum. İnanılır gibi değil ve onunla yüzleşmedim. Belki de onu tamamen yanlış anladım."

"Peki neden buraya kadar geldi?" diye sordum.

"Eğer Çinlilere geçtiyse, BC Çin'e gitmek için fena bir sıçrama noktası değil. Elimdeki tek şey bu."

Joe'nun teorisi doğruluk payı taşıyordu ama *doğru muydu?* Ona sordum, aslında ağzımdan kaçırdım.

"Joe, Muller'ı *yakalamaya* mı çalışıyorsun, yoksa onu *kurtarmaya* mı?" "Ne düşünüyorsun?" dedi.

BÖLÜM 89

Yolun kenarındaki tabelada SQUAMISH yazıyordu.

Bu kasaba hakkında bildiklerim birkaç yıl önce *Chron*'un seyahat bölümünde okuduğum yıllık Kel Kartal Festivali hakkındaki bir makaleden ibaretti. Bölgenin mini alışveriş merkezleri ve ormanlık evlerden oluşan bir ızgaraya yayıldığını ve dağların arasına sıkışmış muhteşem bir manzaraya sahip olduğunu hatırladım. Yoğun ağaçlıklı yollar mahalleleri birbirine bağlıyor ve akan nehirler onları ikiye bölüyordu ama şu anda manzara konunun dışındaydı.

Squamish'te ışıklar sönmüştü ve hava karardığında görüş mesafesi neredeyse sıfırdı.

Kasabadan hızla geçerken, Joe'nun gösterge panelinin ışıklarıyla aydınlanan yüzüne baktım. Aklımdan geçenleri okuyabilmeyi isterdim ama *söylediklerine* bakılırsa, birbiriyle kesişen gerçeklerin, varsayımların ve vahşi ölümlerin merkezinde Alison Muller vardı. Zeki, çıkarıcı ve bence psikopattı.

Sonunda onu kendi gözlerimle görecektim miydi? Ne olacaktı? Üç saat sonra güneş doğduğunda kim hala ayakta olacaktı? Kızımı tekrar görebilecek miydim?

Yapmak zorundaydım. Julie için hayatta kalmalıydım.

Joe Audi'yi siyah yaprak dökmeyen ormanlarla çevrili iki şeritli bir yol boyunca sürdü. İleride sağ tarafımızda biraz açıklık vardı ve yaklaştığımızda uzun farlarını park lambalarına indirdi. Çatısı sarkmış ahşap kiremitli bir ev gördüm ve araba yolunun sonundaki arka lambalardan yansıyan ışıklarımızın parıltısını gördüm.

Joe, "Orada kalıyor." dedi.

Evin önünden geçmeye devam etti ve yolun elli metre ilerisinde, derin gölgeler içinde iki yana park etmiş iki araç gördüm: iki kapılı metalik bir Japon ve paslı bir Ford pikap.

"Onlar bizim" dedi.

Joe GPS'e dokundu ve ekranda yeni bir adres belirdi. Toprak bir yoldan sağa döndü ve Brackendale'e giden bir otoyola saptı. Yarım mil sonra, sağımızdaki Best Western'in önünde ışıklı bir BOŞLUK tabelası yanıp söndü.

Joe avluya döndü, arabayı arka tarafa çekti ve odaların önündeki iki arabanın arasına park etti.

Motoru kapattı ve telefonunu kullandı.

"Slade, ben Molinari. Dışarıdayım."

Süit zemin kattaydı, modern ve oldukça yeni görünüyordu. Üç adam bir televizyonun etrafında oturmuş, ses olmadan CBC Haberlerini izliyordu. Orta boylu ve kilolu, biri kel, diğeri kaba kıvıll saçlı, üçüncüsü soluk benizli ve gözlüklü, masa başı işi olan sıradan görünümlü adamlardı.

Christopher Knightly, apartmanımda ilk kez tanıştığım iri saman saçlı adam, mutfakta bira kutusunun fişini çekiyordu.

Beni gördüğüne şaşırdı ama iyi anlamda değil.

Joe, "Knightly, Lindsay ile tanışmıştın. Diğer herkes, bu benim karım, Çavuş Lindsay Boxer, SFPD, Cinayet Masası. Gelmesini ben istedim çünkü Four Seasons cinayetleriyle yakından ilgileniyor. Olay yerindeydi. Ayrıca Stockton'daki operasyonun baş soruşturmacısı. Yani bu onun da davası."

Knightly kutuyu sertçe tezgâha bıraktı ve "Tanrım, Joe, protokolü çiğnemekten bahsediyorsun. Alınmayın, Çavuş. Burası San Francisco değil ve bu senin cinayet davan da değil. Muller sadece bir katil değil. Sadece bizim için değil, ülke için de bir hain olabilir, Tanrı aşkına."

"Chris. Bu benim kararım," dedi Joe ona, "ve işler ters giderse benim kığım."

Gözlüklü adam elimi sıkmak için ayağa kalktı ve kendini Ajan Fred Munder olarak tanıtırken, kıvıll saçlı kadın Joe'nun yüzüne bakarak, "Ciddi misin? Bu sadece seninle ilgili değil. Bizim de kığımız tehlikede."

"Bitti, Geary," diye tersledi Joe. "Hadi devam edelim."

Tuvaleti kullandım ve geri döndüğümde Ajan Munder diğerlerine şöyle diyordu: "Üç saattir hiçbir hareketlilik yok. Muller hâlâ evde. Görünüşe göre geceyi burada geçirecek."

"Kendinden her zaman biraz fazla emindi," dedi Knightly. "Zeki, evet, bunu kabul ediyorum. Ama kibirli ve, diyeceğim o ki, sapkın. Erkeklerden gördüğü ilgiye bayılıyor. Hiç kendine sordun mu Joe, neden düşmanla yatağa girmeye bu kadar hevesli?"

Bu Joe'ya yönelik bir iğnelemeydi ve bu soruya cevap vermesi gerekiyorduydu da buna fırsat bulamadı. Knightly'nin telefonu çaldı. Gömleğinin cebinden çıkardı ve "Evet?" dedi. Bir iki saniye dinledikten sonra, "Anladım. Onunla kal."

Kapattı ve anons etti, "Muller hareket halinde. Bir şeyler ters gitti. Kuzeye giden üç arabadan birinde. İhbar mı edildi? Bu sefer kime ulaştı?"

Knightly Joe'ya bakıyordu ve ben Joe'nun yanında durduğum için o da bana bakıyordu.

BÖLÜM 90

Joe ve ekipteki diğer adamlar arasında hızlı bir steno tartışması oldu. Güzergâhlar ve zaman çizelgesi belirlendi. Sonra motel odası boşaldı. Önce Knightly ve bir ortağı çıktı. Munder ve ekürisi ikinci arabayı, Joe ve ben de üçüncü arabayı alarak Sea to Sky Otoyolu'na doğru yola çıktık.

Bu yolun gün ışığında muhteşem olması gerektiğini hayal edebiliyordum, ancak iki şeritli boş otoyol ışıksızdı ve solumuzdaki geçilmez orman ve sağımızda yüz metre kadar yükselen dik, ağaçlı uçurumlar tehditkâr görünüyordu.

Joe'nun telefonu ön paneldeki havalandırma deliklerineleştirilmiş bir tutucunun içindeydi ve Knightly ile sürekli iletişim halindeydi. Knightly de önümüzde duran iki CIA aracıyla, Muller'in konvoyunu güvenli evden ayrıldıkları andan itibaren takip eden kamyon ve sedanla telefonda konuşuyordu.

Muller'in üç arabasının ayrıldığı haberi geldi. Knightly'nin sesi hoparlörden duyuluyordu.

"Bizi onlar yaptı, lanet olsun. Hangi lanet arabada olduğunu bilmiyoruz."

Yeni planlar yapıldı ve Knightly, Joe'ya ekibimizin de bölündüğünü, Alison Muller'in arabasını bulma umuduyla farklı rotalar belirlendiğini bildirdi.

Joe GPS'e koordinatları girdi ve gaza bastı. Araba ileri fırladı ve Joe korkusuzca sürdü, virajları kucakladı ve karanlığın ve grinin koyu tonlarının içinden seksenle hızlandı.

Vahşi doğada ilerlerken ibrenin kadranın etrafında zıplamasını izlerken açıkçası aklımı kaçırarak kadar korkmuştum. Farlarımız Whistler Resort'un tabelasında parladığında Joe 90'ın üzerinde gidiyordu.

Joe telefonda Knightly ile konuştu. "Şu anda Whistler'ı geçiyoruz. Pemberton'daki havaalanına doğru gidiyoruz."

Konuşma devam ederken Knightly, "Kanada Kraliyet Atlı Polisine haber verdim. Eğer kısa süre içinde onu yakalayamazsak, havaalanında görüşürüz."

Joe saatte yetmiş mil hıza kadar yavaşladı ve sağımızda bir kavşak belirlediğinde, dönüşü çok hızlı yapmak için etrafından dolandı. Araba boş yolda savruldu, sonra yeniden çekiş gücü kazandı ve doğuya yöneldik

ve hızlandı. Yıldız ışığı ve hilal şeklindeki ayın bir parçası, yol boyunca uzanan ağaşların hayalet şekillerini ve Lillooet Nehri'nin bir anlık görüntüsünü ortaya çıkardı.

Joe GPS haritasına bir göz attı, bana "Bekle" dedi ve altmışa yakın bir hızla Havaalanı Yolu'na saptı.

Dayanmaya *çalışıyordum* ama Audi'nin tekerlekleri bir çukura girdi. Direksiyon Joe'nun ellerinin altından kaydı ve araba önce bir tarafa, sonra diğer tarafa sertçe savruldu. Çığlık atmış olabilirim.

Knightly hoparlördeydi ve "Onu kaybettik." diyordu.

Bağlantı cızırtılara ve statik tıslamalara bölündüğünde o kelimesi henüz ağzından çıkmıştı.

Joe bağırdı, "Knightly! *Knightly*, beni duyabiliyor musun?"

Hayır, yapamazdı. Lider aracımızla bağlantımızı kaybetmiştik ve Alison Muller'in dünyanın neresinde olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"İşte bu mükemmel," dedi Joe.

Sonra, hemen önümüzde, havai hatların altından geçen başka bir dönüş vardı. Joe dönüşü çok hızlı aldı ve lastiklerimiz çakılların üzerinde kaydı. Araba iki teker üzerinde sallandı; sonra, daha önce olduğu gibi, lastikler tutundu ve sonsuz, tunç grisi bir gökyüzünün altında ilerlemeye başladık.

BÖLÜM 91

Havaalanı yoluna döndüğümüzde, sağımızda ormanlık ve aşılmaz bir duvar oluşturan Sahil Dağları artık tam karşımızdaydı. Önümüzde ve görebildiğimiz kadarıyla, dikdörtgen şeklinde, yan yana dizilmiş beş futbol sahası gibi ve on fit genişliğinde bir yol çukuruyla bölünmüş düz bir çayırılık alan vardı.

O toprak yola girdiğimizde, farlarımız ileride ve solumuzda gelişigüzel park etmiş hafif alüminyum yelkenli uçak römorkları kümesine çarptı. Karanlığa bakarken, yolun en ucunda ve sağda küçük bir uçak hangarı görebiliyordum. Hangarın sağ tarafında birkaç araba seçebiliyordum, farları bir iniş pistindeki bir çift küçük, sabit uçağı aydınlatıyordu. Pist hangarla belli bir açı yapacak şekilde doğu-batı yönünde ve dağlara paralel olarak uzanıyordu.

Joe farlarımızı söndürdü, ayağını gazdan çekti ve arabayı yavaşlattı.

"Bu o olmalı," dedi. "Bak bakalım Knightly'yi yetiştirebilecek misin?"

Telefona uzandım ve tekrar arama düğmesine bastım, ama daha önce olduğu gibi sadece parazit vardı.

Kapattım, sonra tekrar denedim.

Knightly'nin sesini duydum ve bağırdım, "*Havaalanındayız.*

Buradalar."

Hoparlörden sadece cızırtılar geliyordu.

"Ayrılıyorsunuz. Lütfen tekrarlayın," dedim ama bağlantı yine koptu. Joe, "Bu şekilde olmaması gerekiyordu," diye mırıldandı.

Anladığım kadarıyla asıl plan Muller'in güvenli evini kuşatmak, onu dışarı çağırmak ve içeri almaktı. *Bu* durumun sınırları yoktu. Gökyüzü bile sınır değildi.

Joe Audi'yi yavaşlattı ve bir avuç insan hangarın yanına park etmiş arabalardan indi. Bir an için uzun farlarımızda donup kaldılar: dört Asyalı adam, iri yarı beyaz bir adam ve Alison Muller olması gereken bir kadın. Kadın ve iri yarı adam bir de Havilland Beaver'a benzeyen uçaklardan birine doğru koştular. Sağlam bir çalı uçağı olduğunu biliyordum.

Aynı anda, araçlarının arkasında mevzilenmiş olan Asyalılar da ateş açtı.

Joe direksiyonu sertçe sola kırdı ve frene bastı.

Audi, küçük römorkların ortasında durmadan önce otların arasında savruldu. Elimde 9 mm'lik Glock'um vardı, sağlam ve güvenilir bir hizmet silahıdır ama çayırdaki hızla ilerleyen ve römorkların alüminyum gövdelerine bir dolu fırtınası gibi çarpan otomatik silah ateşiyle boy ölçüşemezdi.

Dönüp kaçmak, yerimizde durup savaştan daha riskliydi. Baskı altında bile iyi bir nişancıyım.

Ben hazırdım.

BÖLÜM 92

HİSSEDİYORDUM.

O zaman bile, cesaret gibi hissettiren şeyin, mevcut tehlike ve son haftalarda bastırduğım tüm korku, kafa karışıklığı ve öfke tarafından beslenen bir adrenalin dalgası olduğunu biliyordum.

Joe bana bağırdı, "*Arabada kal!*"

Bunun için çok geçti. Dolu silahım elimdeydi ve ayaklarım yere basıyordu. Bir römorkun arkasına çömelmişim; otomatik silahlarla üzerimize ateş açan insanlarla aramda sadece bu vardı.

Ölmek istemedim. Sadece ölmeyi beklemiyordum. Mantık yürütüyordum. Ateş edenlerden otuz metre uzaktaydık. Herkes karanlığa ateş ediyordu.

Joe dedi ki, "Şansımızı beğenmedim."

Sonra arabanın kendi tarafından dışarı fırladı ve ön tarafta bariyer olarak kullandığım römorkun arka ucunda pozisyon aldı. Nişan alıp ateş ettik ve yeniden doldurduk.

Silah seslerine bir an ara verildiğinde Joe bağırdı, "Alison, vazgeç! Polisler yolda. Kimsenin ölmesine gerek yok. Silahını indir."

Muller güldü. Çok hoş bir kahkahaydı, hem gırtlaktan hem de neşeli. "Çok komiksin," diye karşılık verdi.

Bir arabanın arkasından çömelerek fırlayan Muller'in sarı saçlarının parıltısını gördüm. Koruması da onu takip etti, ikisi birlikte en yakın uçağın açık kapağına doğru koşuyorlardı. Dikkatim Muller'deydi ama o korumada teneke bir zil çalan bir şey vardı. Onu tanıyordum ama tam olarak çıkaramıyordum.

Ve bunu düşünecek zamanım yoktu.

Muller'in o uçağa binmesini engellemek zorundaydık.

Joe, Muller ile uçak arasındaki daralan alana doğru ateş etti ve koruması onu bir arabanın arkasına çekerek siper aldı. Joe bağırdı, "Bu bir hata Alison!"

Ve sonra bu uzun soluklu kâbusun baş karakteri aracının üstünden eğildi ve önce sola, sonra sağa doğru dorselere doğru uzun bir mermi patlaması yaptı.

Silah seslerinde bir anlık bir duraklama oldu ve Muller ile iri adam uçağa doğru bir hamle daha yaptılar. Onu görünce nişan aldım, namlumla onu takip ettim ve ateş ettim.

Muller yere düşmeden önce sarsıldı ve çırpındı.

Koruması ona seslendi ve yanına giderek çılgınca kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Ancak dizlerinin üzerine çöktü ve ayağa kalkmaya çabalarken onu silkeledi.

Atışım onu sırtından vurmuştu. Sadece çelik yelek giyiyorsa hayatta olabilirdi ve o zaman bile, atış açım göz önüne alındığında, hayatta kaldığı için şanslıydı.

Bir yanım onu öldürmediğim için rahatlamıştı.

Onunla konuşmak ve onu hapse atmak istiyordum. Ama o anda Muller silahlıydı ve serbestti ve kurşunlar yine onun tarafından bize doğru uçuyordu.

BÖLÜM 93

JOE silahını yeniden dolduruyordu ki, dört çift farın hangara doğru bozuk yolda ilerlediğini gördüm. Arabalar yanımızdan geçip gitti ve binadan ve Muller'in ekibinden yirmi beş metre uzakta kaba bir yarım daire oluşturdular. Knightly'nin bağırdığını, insanlara silahlarını bırakmalarını emrettiğini duydum ve onu destekleyecek çok sayıda silah gücü vardı.

Ve sonra Alison Muller elleri havada iki arabanın arasından çıktı.

"Ateş etmeyin. *Silahsızım!*" diye bağırdı.

Muller'in ekibindeki Asyalı adamlardan biri silahını *ona* doğrulttuğunda, kadın, yanında koruması olduğu halde teslimiyet pozu vererek farlara doğru yürüyordu. Koruması bağırdı, itti ve tek bir hareketle kendini Muller ile tetikçinin arasına attı. İkisi de yere düştü.

O anda korumayı tanıdım. Ama bu düşünceyi sindirmek için bir saniyem bile olmadı çünkü Muller'e ateş eden ve ıskalayan adam tekrar ona nişan aldı.

İkinci atışını yapamadan Knightly ateş edip onu yere düşürdü ve aynı anda Muller yerden kalktı.

Joe'yu görünce seslendi, "Joe, Joe! Ateş etme!"

Ona doğru koştu ve Joe silahını indirdi.

Tam o sırada, sıradağların altından gelen, çayır boyunca hangara doğru uçan, iki helikopterin havaalanına ışık saçtığı helikopterlerin dalgalanan sesinin farkına vardım.

Kanada Kraliyet Atlı Polisi gelmişti. İhtimaller kesinlikle bizim lehimize değişmişti. Helikopterlerden biri de Havilland'ın yanına yaklaşp önüne inerek pisti kapattığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İkinci helikopter de Cessna'nın kaçış yolunu kestiğinde daha fazla motor gürültüsü duyuldu.

Gürültü kulakları sağır ediyordu ve rotorlar tozu dumana katarak tarlayı süpürüyordu. Helikopterlere doğru döndüm ve gözlerimi açtığımda Joe ve Alison'ı çarpıcı bir tablo içinde gördüm.

Joe'nun ona ne söylediğini duymamıştım, ama belli ki Muller mesajı almıştı. Silahını onun kafasına doğrultmuştu. Sarı saçları yüzüne savrulan Alison ise ellerini havaya kaldırmış, kıpırdamadan duruyordu.

BÖLÜM 94

ŞAFAK, çatışmanın kalıntıları üzerine sinematik bir parıltı düşürüyordu. Uçak ve helikopter pilotları uçaklarından iniyordu. Munder ve Knightly ayakta kalan üç adamı gözaltına aldı ve ölü korumanın etrafından dolaştı. Ama tüm bunlar arka plandaydı.

Joe'yu izliyordum, Muller'a "Bitti, Alison. Arkanı dön. Ellerini arkana koy."

Joe'ya baktı ve sordu: "Bunu bana nasıl yaparsın? Tanrı aşkına beni nasıl böyle küçük düşürebilirsin?"

Ali Müller'den sadece on adım ötede duruyordum ve büyük kaçıışından birkaç dakika sonra yakalanmasına ve kendi adamları tarafından vurulmasına rağmen sakin görünüyordu. Yüzünde en ufak bir kırılğanlık izi varsa bile, bu incinmiş duygulardan kaynaklanıyordu. Joe'ya bakışı, tutuklanmasını kişisel olarak algıladığını düşündürdü bana.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Joseph? Ne yaptığını ve neden yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Joseph mi?

Gülümsemesi yüz buruşturmaya dönüştü. Flex-Cuffs kullanarak kadının bileklerini arkadan birbirine tutturdu ve ardından eliyle kadının pazularını sardı. Kadın başını çevirdi ama bu gönülsüzceydi. Adamın yüzüne bakmaya devam etti - hayranlıkla baktığını söylemeliyim. Onları çimlerin üzerinden, römorkların arasından ve vurulmuş Audi'ye doğru takip ettim.

Muller derdini anlatmaya çalışırken onu dinledim.

"Joseph, gerçeği gözden mi kaçırdın? Hâlâ senin için çalışıyorum. Bunu anlamıyor musun? Bu planımızın bir parçasıydı."

"Ne planı? Ülkeyi terk ettin. Kaçıyordun. Sen bir hainsin, Ali. Bunu konuşmak için çok zamanımız olacak, ama şimdi değil."

"Ben bir *hain* miyim? Çin'e gittiğimde bizim için çalışacağımı biliyordun. Sana söylemiştim. Bunu anlamadın mı? Dikkat etmedin mi?"

Joe alay etti ama yüzünü görebildiğim kadarıyla bulanıktı.

Alison satmaya devam etti, çok çalıştı. Joe'yu ona bir mazeret vermesi için ikna etmeye mi çalışıyordu? Yoksa doğruyu mu söylüyordu? Nasıl bilebilirdim ki?

"Bana beni sevdiğini söyledin," dedi. "Peki şimdi ne oldu? Artık beni sevmiyor musun?"

Joe onu *seviyor* muydu? Bunu duymak Lake'e attığım dayaktan daha çok canımı yaktı.

Sokak. Çok daha kötüsü. Joe Audi'nin sol arka kapısını açarken gıcırdadı. Bir elini Muller'in başına koydu ve onu arka koltuğa doğru eğdi. Kapıyı sertçe kapattı ve benim için sürücü tarafındaki kapıyı açtı, ben de bindim.

"Knightly ile konuşmam gerek," dedi açık pencereden. "Sadece on dakika sürecek. Onu izle, Lindsay. Ve söylediği hiçbir şeye inanma. Uydurma konusunda ileri derecesi var."

Muller seslendi, "*Joseph*. Joseph, beni onunla bırakma. Bana ateş etti." Sesi neredeyse paniklemiş gibiydi. "Beni öldürecek. İstedğin bu mu?"

Joe arabanın içine uzandı ve kapı kilitlerini attı. Dedi ki, "Lindsay, mecbur kalmadıkça onu vurma. Ama mecbur kalırsan, vur. Gitmesine izin verme."

"Anlaşıldı."

Onu vurmamı mı *istedi*?

Bu Joe için pek çok sorunu çözer miydi?

Benim kendi gündemim vardı.

Pırıl pırıl havaalanında Knightly, RCMP'den gelen helikopter pilotlarıyla konuşuyordu. Joe birkaç kelime konuştuktan sonra hangara yöneldi ve çatışmadan kurtulanları araçlara yükleyen ajanlara katıldı.

Alison Muller ile yalnızdım, az önce kalbimi yumruklayan, sonra üzerine atlayıp onu ateşe veren modern zamanların Mata Hari'si. Evet, bunun acısıyla zonkluyordum ama hepsini bir kenara itmek zorundaydım.

San Francisco Belediyesi'nin Muller'i Four Seasons cinayetlerinden yargılama şansı olacaksa, onu benimle konuşturmak zorundaydım. İncinmiş duygularımın ona karşı bir davayı tehlikeye atmasına izin veremezdim.

Muller'le olan bu görüşme benim burada olma sebebimdi.

Bacaklarım ön koltuğun enine, ayaklarım direksiyonun altına gelecek şekilde oturdum, yüzüm bal tuzağı güzeline dönüktü. Ona silahımı gösterdim.

"Ben Lindsay," dedim. "Joe benim kocam."

BÖLÜM 95

MULLER arka koltukta benden köşeye doğru kaydı. Botlarının tabanlarını sürücü koltuğunun arkasına dayadı ve bilekleri arkadan bağlıyken olabildiğince rahat etti.

Ali'nin görüş alanının altında, Joe'nun telefonunun hâlâ tutucusuna bağlı olduğu yere uzandım. Açma düğmesine bastım. Ve Kayda bastım.

Sonra dönüp ona baktım.

Muller'in güçlü, neredeyse büyüleyici yüz hatlarına uzun uzun baktım: muhteşem teni, kendine özgü kakülleriyle parıldayan sarı saçları, şu anda neredeyse tamamı gözbebeği olan iri gözleri. Arka koltukta ayaklarını havaya kaldırmış bir şekilde sergilediği kabadayılık bir yana, bir bok fırtınası geçirmişti ve bunun etkilerini hissediyordu.

Konuştı. "Demek onun karısısın, ha?"

"Bu doğru. Ben de bir polisim. SFPD. Bil diye söylüyorum, bir şey söylemek zorunda değilsin ama söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine kullanılabilir. Anladın mı?"

Neşeli kahkahaları arabayı doldurdu.

Sonra dedi ki, "Bana dokunamazsın bebeğim. Federal gözaltındayım ve bu SFPD'yi her zaman, her gün yener. Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı? Kocanın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Cevap vermeye zahmet etme. Jack'i tanımıyorsun. Joe'yu tanımıyorsun."

"Haklı olabilirsin," dedim Rich Conklin'in iyi niyetli tavrını ve sabrını takınarak. "O zaman neden beni bilgilendirmiyorsun?"

"Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi. "Joe hakkında soruların var sanırım. Mesela, tam olarak ne kadar yakınız? Birbirimizi ne sıklıkta görüyoruz? Birbirimizi yirmi beş yıldır tanıdıktan sonra ne kadar yakınız? Yatakta ne kadar iyiyiz? Evet, eminim tüm bunları bilmek istersiniz, ama neden kocanıza sormuyorsunuz? Gerçeği söylemesi için iyi şanslar, Lindsay. Yalan söylemek bir CIA ajanında olması gereken en önemli iki özellikten biridir. İkincisi de umursamamaktır."

Ben de hâlâ adrenalin pompalıyordum. Savaş ya da kaç içgüdüm kanımı aşırı hızlandırmıştı ve sol elim yumruk olmuştu. Koltuğun arkalığına yaslanıp Alison Muller'in ağzına bir yumruk atmak istedim. Aynı zamanda arabadan inip çılgık çılgığa dağ eteklerine doğru koşmak istiyordum.

Her şeyi sakladım. Hayatımın performansıydı.

"Aslında, oteldeki cinayetleri nasıl işlediğinizi bilmek istiyorum. Kaçmış olmanız neredeyse imkansız görünüyor."

"Hmmm. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Pekala, bana ayak uydur. Sadece varsayımlarla oynayalım, tamam mı?"

"Elbette, Lindsay. Varsayımsal *olarak ve* aslında, bahsettiğin şeyle hiçbir ilgim yoktu. Sevişiyordum. Sonra bir baktım, maskeli bir adam odaya ateş etti ve erkek arkadaşımı öldürdü. Kendimi banyoya kilitledim ve ateş kesilince kıyafetlerimi giyip dışarı çıktım. Dışarı çıktıktan sonra ülkeyi terk etmeye ve Çin tarafına geçmiş gibi yaparak Ajans için çalışmaya devam etmeye karar verdim. Bu şekilde ülkeme Çin'den hizmet etmeye devam edebilecektim. Büyük kişisel fedakârlıklarla, diye ekleyebilirim. Ailemi terk edecektim ve evet, aynı zamanda dünyanın en harika erkeği olan kocanla, sevgilimle görüşmeyi kesecektim. Bilmek istediğin bu muydu?"

"Tanrım, çok iyisin."

"Teşekkürler. Bir sigara alabilir miyim?"

"Sizin için ne yapabileceğime bakacağım."

Ama önce." "Ah, Tanrım."

"Gerçekten hayran olduğum tek şey, siz sevişirken tüm Wi-Fi'nin kesilmiş olması. Senin odan, yandaki oda, ortak alanlar- ama FBI için çalışan bir çocuğun seni, Chan'i, Bud'ı, Chrissy'i ve olan biten her şeyi uzaktan kaydettiği Market Street'te değil."

Onu yakından izliyordum. Yüzü sakinliğini koruyordu ama gözlerindeki telaşı görebiliyordum.

"Ne?" dedi.

"Ayak uydurmaya çalış, Alison. Bir FBI gözetleme teknisyeni haftalardır sizi takip ediyordu ve Four Seasons'taki on dört-yirmi numaralı odadaki son derece keyifli buluşmanızı *arabasından* kaydetti. Renata ve Peynir Prensi'nin tüm tutkusunu ve trajedisini kaydetmiş. Her dakikasını. Tüm öğleden sonranızı sizin için yöneteceğim. Sadece yanlış bir şey yaparsam söyle, tamam mı?"

Onu sarsmış, hazırlıksız yakalamış ve karanlık zihnine küçük bir şüpheden daha fazlasını yerleştirmiştin. Gerçeği bilmiyordu: FBI'daki çocuğun da video bağlantısını kaybettiğini ve buluşmalarından sonra Chan ve Muller'a dair elimizdeki tek şeyin durağanlık ve kar olduğunu.

Onun kadar iyi bir yalancı olmayabilirdim, ama ayaklarımın üzerinde dans ediyor, çalım atıyor ve hikayeme sadık kalıyordum.

Hâlâ ilk rauntlardaydık ve ağırlığının üzerinde yumruk atmam gerekiyordu. Ama maçı kazanmaya kararlıydım.

BÖLÜM 96

Joe'nun telefonunun şarjlı ve kayıtta olduğunu umuyordum ama bakmaya cesaret edemedim. Gözümü bile kırpmadım. Her iki durumda da Alison'ın dikkatini çekmiştim. Hepsini ve daha fazlasını istiyordum.

Dedim ki, "İşte benim için gerçekten ilginç olan nokta burası Alison. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ve bana bir sigara getirmeyeceksin, değil mi?"

"Henüz değil," dedim. "Dediğim gibi, bu kısım beni büyülüyor. Michael Chan babasının Çin'den *ne zaman* geleceğini bilmiyordu..."

Kaşları havaya kalktı. Devam ettim.

"Ama bu operasyondaki *ortağın* seni ve Chan'i 14-20'de kurduğu telsizlerden dinliyordu ve ayrıca yan odadaki Bud ve Chrissy'yi de dinliyordu."

"Belki de aşırı ısınmış hayal gücünüzde."

"Joe'nun Bud'a odaya geleceğini söylediğini duydu ve işte o zaman ortağınız, sadece otelin güvenlik şefinin yapabileceği gibi, tüm kablosuz sistemin fişini çekti."

Alison'ın yüzü sertleşmişti.

"Tamamen saçmalık için güzel bir hikaye."

"Onunla tanıştım, Alison. Liam Dugan'la neredeyse bir buçuk günümü lobinin, koridorun ve asansörlerin videolarını izleyerek geçirdim. Bana internetin neden ve nasıl çöktüğünün bir gizem olduğunu söyledi ama hayat bu, değil mi?"

Silah tutan elim terliyordu. Ellerimi değiştirdim, sağ elimi kotuma kuruldım ve tekrar değiştirdim. Muller pencereden kuş görmüş bir kedi gibi beni izliyordu. Ben devam ettim.

"Dürüst olmak gerekirse, Alison, ve bu saçmalık değil, yarım saat önce Dugan'ın vurularak öldürüldüğünü görene kadar bir araya getiremedim. Tamam, tamam. Dışarı. Orada. Sana sıkılmış bir kurşun."

"Lindsay. Hayal görüyorsun."

"Öyle miyim? Hikayeyi senin için yayınlayacağımı söyledim ve bak, daha bitirmedim. Otele dönelim. Liam Dugan yayınları izliyordu. Joe'nun on dört-on sekizinci kata çıkacağını söylediğini duydu, Dugan da Wi-Fi'yi kapattı, belki aynı anda bir misafir asansörünü de devre dışı bırakarak Joe'yu yavaşlatabilirdi. Servis asansörüyle on dörde çıkar ve orada potansiyel bir tanık olan temizlikçiği öldürüp cesedini malzeme dolabına tıkar.

"Sonra arabayı alır ve on dört-yirmi numaranın kapısını çalar. Belki de 'Bakım' gibi bir şey diye bağıyor ve geçiş anahtarını kullanıyor. Chan kapıya gitmek için ayağa kalkıyor ve Dugan onu yüzünden iki kez vuruyor. İyi bir önlem için göğsüne bir kurşun daha sıkıyor. Ve sana diyor ki, 'Giyin Alison. Acele et.' diyor."

"Eğlenceli, evet, ama tamamen uydurma-"

"Ve giyiniyorsun. Michael Chan'ın cesedinin üzerinden geçiyorsun ve Dugan'a seni yan odaya almasını söylüyorsun. O da ölen hizmetçiden aldığı ve güvenlik sistemine kayıtlı olan anahtar kartını kullanıyor. Bu zekiceydi."

"Harika bile."

"Katılıyorum," dedim. "Yani şimdi on dört-on sekiz yaşındasın ve iki çocuk sana bakıyor, 'Az önce ne oldu? Bir an dizüstü bilgisayarlarında Michael Chan ile parti yapmanızı izliyorlar, Joe'nun gelmesini bekliyorlar - sonra Wi-Fi kesiliyor ve şimdi elinizde bir silahla onların odasındasınız."

"Alison, o iki silahsız çocuğu öldürdün ve sonra, sanırım, Dugan seni yangın merdivenlerinden otelden çıkardı. Sonra polisi arayıp on dördüncü kattan silah sesleri geldiğini söyledi."

"Ağ geri geldi ve bahse girerim bize polislerle olay yerini gösterirken nefes nefese bile kalmamıştır. Çok havalı bir adam. Onu neden sevdiğini anlayabiliyorum. İşte sana bir soru, Alison."

Dedi ki, "Joseph hangi cehennemde? Oh. Federal bir çalışan olduğumu söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Sana dokunamam, değil mi? İşte benim sorum. Dugan bunu senin için neden yapsın? Neden senin için öldürsün? Ve neden senin için ölsün?"

Alison Muller, "Bu senin hikayen, benim değil," dedi ve nefesini duman gibi dışarı verdi.

"İşte benim teorim. Bunu yaptı çünkü seni tanıyordu. Ve eski polisten güvenlik şefine dönüşen dünya çapında bir femme fatale olarak, bence senin için kolay bir skor olurdu. Sen onun en çılgın hayallerinin bile ötesindeydin. Ve -bu kısmın varsayımsal olduğunu kabul ediyorum- sanırım Dugan'a onunla Çin Halk Cumhuriyeti'ne kaçacağını ve birlikte yeni ve heyecan verici bir hayata başlayacağını söyledi. Isınıyor muyum Alison?"

Ön camdan bana bakıyor, seçeneklerini değerlendiriyordu. Bunu biliyordum. Sadece sıcak değildim. Kıpırmızı olmuştum.

"Bak," dedi, "bir süreliğine ortadan kaybolacağım. Kızlarıma iyi olduğumu söylemeni istiyorum. Onları sevdiğimi. Onlarda olmasını istediğim birkaç şey var ve Khalid'e söylemem gereken bazı şeyler var."

Ne dediğini anladım. Onları bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu. Ya da *görürse*.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bana Shirley Chan'i öldürdüğünü söyle ve anlaşılm."

Alison içini çekti, başını salladı ve "Ne kaltak ama" dedi. Beni kastediyordu.

Sonra dedi ki, "Tamam. Michael'ın benim hakkımda ona bir şey söyleyip söylemediğini ya da ne söylediğini bilmiyordum. Zekiydi ve insanları bana karşı kışkırtabilirdi. Evine gittim ve onu yere serdim. TAMAM MI? Onu öldürdüm. Şimdi kapa çenen. Sesini duymaya dayanamıyorum."

"Ben de sana bebeğim. Beni hasta ediyorsun."

Telefonu tutucudan çıkardım, Alison'a ön yüzdeki büyük mikrofon simgesini gösterdim, bir dokunuşla geri sardım ve "You kind of make me sick." şarkısını dinlettim. Sonra dedim ki, "Hala çekiyoruz. Ailen için bir mesaj alalım."

O çocuklarıyla konuşurken, "*Yakaladım* seni" diye düşünüyordum. Shirley Chan'in ölümü hükümet tarafından düzenlenmiş bir suikast değildi. İki küçük çocuğu olan bir anneyi öldürmek Muller'ın kendini korumak için yaptığı bir örtbastı.

Eğer CIA Muller'ı dışarı atarsa, onu Shirley Chan cinayetiyle suçlayabilir ve dava açmak için elimizden geleni yapabiliriz. İtirafıyla başlayarak bunu yapabileceğimi düşündüm.

Muller kayıt cihazına konuşmasını bitirdiğinde Durdur tuşuna bastım ve "Bu kadar" dedim.

Gülümsedi -anlaşmayı yaptığım için bana şapka çıkardı. Ve sonra gülmeye başladı. Çok etkileyiciydi. Ben de güldüm. Bu şamata mizahtan çok rahatlama ve histeriyle ilgiliydi ama ikimiz de buna kapılmıştık, liseli kızlar gibi kıkırdayıp duruyorduk.

Teknik olarak, en son ben güldüm. Ve tabii ki en iyi.

BÖLÜM 97

CHRIS KNIGHTLY'NİN BÜYÜK yüzü arabanın açık camını doldurdu. "Eğleniyor musunuz kızlar?" dedi.

Adamı sevmezdim ama canı cehenneme. İstedigimi almıştım, kayıtlara geçmişti. Knightly gıcırdayan arka kapının kilidini açıp, "Sana yardım edeyim, Ali. Başına dikkat et."

Joe ön kapıyı açtı ve Knightly ile Muller helikoptere doğru yürürken o da direksiyonun arkasına geçti, uzanıp silahımın namlusunu yere doğru itti ve parmaklarımı teker teker kabzadan ayırdı.

"Sorun yok, Linds. Her şey yolunda."

Kollarını açtı ve ben de içine girdim. Bana sarıldı ve başımın üstünü öptü, ben de kendimi bu sarılmanın zevkine bıraktım ama uzun sürmedi. Ayrıldım, yolcu koltuğuna geri oturdum ve "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Joe, "Ben Knightly ile gidiyorum, Muller'ı sorguya götürüyorum. Munder iyi bir adamdır. O ve birkaç kişi daha Vancouver havaalanına giden bir helikoptere binecekler. Sen de onlarla gideceksin. Müsait olduğumda seni ararım."

Başımı salladım. Ona "Onu nereye götürüyorsun?" diye sormanın bir anlamı yoktu. Ne kadar kalacaksın?" Silahımı geri aldım ve kılıfına soktum. Joe'nun benim için kapıyı açmasına izin verdim ve kısa bir süre önce atış poligonu olan bu küçük havaalanına bakarak dışarı çıktım.

Ajan Munder yanıma geldi ve ihtiyacım olursa hangarda bir tuvalet olduğunu ve daha önce mürettebat için bir kahve fincanı ve biraz ekmek hazırlandığını söyledi.

"Keyfine bak."

Bir süre sonra, konuşmak için çok gürültülü olan helikopterde bana elini uzattı. Buna sevindim. Havaalanına uçuş kısa sürdü. San Francisco uçuşu için Ajan Munder ile birlikte bekleme salonunda bekledim, o da kısa sürdü.

Conklin ve Cindy beni SFO'da karşıladılar ve ikisi de beni kucakladılar. Şehre giderken arka koltuğa oturdum ve onlara CIA ile geçirdiğim on beş saati anlatabilmek için koltuğun arkalığundan onlara doğru eğildim.

Konuşurken uyuyakalmışım.

Cindy benimle birlikte dairenin üst katına çıktı ve ben hayatımın en iyi duşunu almayı bitirene kadar Bayan Rose ve Julie ile birlikte oturdu. Ve sonra

herkes bizi yalnız bıraktı.

Joe'nun sandalyesine oturdum, çocuğumuzu kucağıma aldım ve o da ağlamaya başlayana kadar hıçkıra hıçkıra ağladım. Zavallı Martha şaşkına dönmüştü. Ben hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar havladı, havladı ve etrafımda döndü.

Uyuduk. Sonra parka gittik, kızlarım ve ben.

Göl kenarında oturup ördekleri ve insanları izledik. Martha ve Julie ile havadan sudan konuştuk. Ama aklım çok çalışıyordu.

Her zamanki gibi hala sorularım vardı.

BÖLÜM 98

Ertesi sabah saat yedide dişlerimi fırçalarken telefon çaldı. Arayan Brady'ydi.

"Hah-wo," dedim.

"Sen iyi misin?"

Tükürdüm ve duruladım. "Yeni gibi oldu."

"Tamam. Aşağıda senin için bir araba var. Mission ve Cortland'a git. Olay yerinde iki memur var. Sana bilgi verirler. Conklin yolda."

Brady telefonu kapattı. Yansımama şarkı söyledim, "Parlak, parlak, güneşli bir gün daha olacak."

Sabah abdestimi tamamladım ve "Nasılsınız?" diye soran Bayan Rose'u karşıladım.

Herkes nasıl olduğumu bilmek istiyordu. Filbert Caddesi'nde bir çöp kamyonunun arkasında sürükleniyormuşum gibi görünüyor olmalıyım.

"Ben iyiyim," dedim. "Sen nasılsın?"

"Biraz gerginim. Kızım her an doğabilir. Hastaneye gitmek için hazırlandı. İşten sonra evde olur musun?"

"Altiya kadar evde olurum. Ya da beni arayın ve sizi yasaların izin verdiği en kısa sürede rahatlatayım."

"Bu benim için yeterince iyi," dedi.

Julie'yi öptüm, Martha'nın kulaklarını karıştırdım, ona bir tenis topu attım ve buzdolabından bir şişe çay aldım. Sonra merdivenlerden aşağı koştum.

Apartmanımın önünde altın jant kapakları ve plaka korumalarının etrafında eşleşen zincirleri olan itfaiye motoru kırmızısı bir Camaro vardı. Pencereye yapıştırılmış zarfın üzerinde adım yazılıydı ve içinde Brady'nin blok harfli el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte bir dizi anahtar vardı.

"Motor havuzundan mutlu Noeller."

Noel değildi ve bu arabanın önceki sahibi açıkça satmak amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan hüküm giymişti. Görür görmez arabadan nefret ettim. Ama Nationwide ölen Explorer'ım için ödeme yapana kadar, bu işimi görecekti.

Eğer gülme modunda olsaydım, Mission'a yaptığım yolculuk tam bir kahkaha tufanı olurdu. Müstehcen jestler, korna sesleri ve birden fazla yarış teklifi aldım, ancak olumlu tarafı, araba sıfırdan altmışa bir kalp atışında çıktı, virajlarda güzel bir şekilde idare etti ve bir şişe kapağında fren yaptı. Araba

Bu kaba yaratığı birinci sınıf bir polis arabasına dönüştürmüşlerdi.

Mission ve Cortland'ın kesiştiği yere geldiğimde Conklin köşeye yakın ucuz bir mağazanın önünde bekliyordu. Yalnız değildi. Üç ekip arabası kaldırımın kenarındaydı ve bir sürü ilgili vatandaş sarı bandın arkasında duruyordu. Kırık camlar kaldırımda parlıyordu.

Conklin benimle arabada buluştu ve beni birinci memurla konuşmaya götürerek, "Memur Dow birkaç dakika önce bayanla konuştu. Dow, bana anlattıklarını çavuşa da anlat."

Üniformalı polis genç ve heyecanlıydı ve belli ki raporunu hazırlamak istiyordu.

Dedi ki, "İçerideki kız babasından bıktığını söylüyor. Onu vurdu ve bana erkeklere hiç güvenmediğini ve canlı ele geçirilmeyeceğini haykırdı."

"Baba mı? Yoksa koca mı?"

Ben sordum. "Koca."

"SWAT yolda mı?"

Dow, "Siyah giyen adamlar görürse beynini dağıtacağını söylüyor. Ama *sizinle* konuşacaktır, Çavuş. Chinatown baskınından sonra haberlerde resminizi görmüş."

İşe geri dönmüştüm, casuslar, yetim çocuklar ya da çoklu cinayetler içermeyen bir dava üzerinde çalışıyordum. Tam olarak mavi gökyüzü ve yanında güller yoktu ama kötü de değildi. İyi bir şeyler yapma şansım bile vardı.

Yeleğim Explorer'ımın arkasındaydı, ki hala suç laboratuvarında adli otopsi yapılıyordu, ama şanslı çoraplarımı giyiyordum.

Memur Dow'a "Adı ne?" diye sordum.

BÖLÜM 99

Öğleden sonra 2'de ayakkabılarım ve cep telefonum kapalı bir şekilde tekrar evdeydim.

Bayan Rose kızının başucundaydı. Markete düzenlenen silahlı saldırının kurbanının durumu stabildi ve genç kadın saldırganın bir avukatı vardı ve intihar gözetimi altındaydı.

Joe, Alison Muller ile birlikte Washington'da ya da yabancı topraklarda karanlık bir yerdeydi ve ne zaman geri döneceğini ya da onu tekrar hayatıma alıp almayacağımı bilmiyordum.

Hayatıma devam etmek için iyi bir nedenim olabilir.

Alison Muller'in Joe'yla olan ilişkisinin yakınlığı hakkındaki alaylarını düşündüm ve o beş yıldızlı bir yalancı olmasına rağmen, Joe'nun göğsünde de eşit sayıda, belki daha fazla yıldız vardı ve oldukça iyi bir çift oluşturuyorlardı.

Bayan Rose, "Kendini zavallı hissediyorsan, çay yap." derdi.

Su kaynattım ve mutfak tezgahında haftalardır biriken büyük posta yığınının bir göz attım. Joe bir süredir faturaları ödüyordu ama ben hala çek defterini nasıl dengeleyeceğimi biliyordum.

Çayımı üfledim, radyoyu 97.3 frekansından Radio Alice'e çevirdim ve postaları ve bilgisayarımı sehpanın üzerine koydum. El ilanlarını ve katalogları yere attım, faturaları, apartman aidatını ve banka hesap özetini ayırdım.

Ekstreyi incelerken, sahip olduğumuzu bilmediğim bir kiralık kasa için bir ücret gördüm. Bunun bir sır olduğunu söylemiyorum. Sadece daha önce fark etmemiştim.

Saat şimdi 2:35'ti. Bankamız Dokuzuncu Cadde ile Clement'in kesiştiği yerdeydi, beş blok ötede. Bebek işbirliği yaparsa, kapanış saatinden önce oraya varabilirdim.

Joe'nun ofisindeki çekmeceye gittim ve günler önce bir kırtasiye kutusunun dibinde bulduğum anahtarı çıkardım. Ayakkabılarımı giydim, Julie'yi bebek askısına bağladım ve kapanıştan beş dakika önce bankaya vardım. Kasadan sorumlu kadına uzun sürmeyeceğini söyledim. Hafta sonundan önce kutuya girmem gerekiyordu. Acil bir durumdu.

Acil bir durum muydu? O kapıları açarken bile kendime sordum. Kendimi iğrenç bir hayal kırıklığına daha mı hazırlıyordum?

"Lütfen, Bayan Molinari," dedi kasa görevlisi. "Oğlumun okulundaki koçla bir randevum var. Söz vermiştim."

Joe'nun anahtarının gövdesine 26 rakamı kazınmıştı. Kasa görevlisi anahtarını kilitlerden birine soktu, ben de kendi anahtarımı ilgili kilide soktum. Tamburlar yerine oturduktan sonra uzun metal kutuyu dolaptan çıkardım ve kasanın yanındaki küçük izleme odasına götürdüm.

Çengelle uğraştım ve sonunda kutuyu açabildim. İçindekilere baktım. İçinde birkaç tane mühürsüz zarf vardı. Bir tanesinde evimizin kira kontratı vardı. Evlilik cüzdanımızı, Julie'nin doğum belgesini ve Joe'nun babasının ölüm belgesini buldum. Zarfların altında, altın kenarlı ve üstünde stilize bir fiyonk resmi olan uzun, düz bir şeker kutusu vardı.

Şeker kutusunun kapağını parmaklarımla kapatıp açmaya hazırlanırken, yine burnumu soktuğum gerçeğini düşündüm, ama boş ver. Joe'yla olan evliliğim denen bu yalanlar samanlığında bulabileceğim her türlü gerçeğe hakkım vardı.

Eğer Joe'nun Alison Muller'la olan gizli hayatından hatıralar varsa, kesinlikle bilmem gerekiyordu.

Kapağı kaldırdım. Çikolata ve kiraz kokusu geldi ama Alison Muller şeker kutusunun içinde değildi.

Julie oradaydı. Ben de oradaydım.

En üstte, Julie'nin ince pembe bir kurdeleyle bağlanmış ince, koyu bebek saçlarından bir dal. Bir yabancınn Joe ve benim Catalina'ya giden feribotta çektiği bir fotoğraf vardı, ikimiz de sırtıyorduk, küpeştede kucaklaşırken arkamızdan köpükler geliyordu. Birbirimize ilk kez o zaman "Seni seviyorum" demiştik.

O fotoğrafın altında Half Moon Körfezi'nde okyanusa nazır bir çardakta ettiğimiz evlilik yeminlerinin bir kopyası vardı ve Joe, ben, Cat ve küçük kızların düğün kıyafetlerimizle sahilde yalınayak yürürken ve gülerken çekilmiş samimi bir fotoğrafı vardı. Ve Joe'ya gönderdiğim, onu çok özlediğimi ve "Eve ne zaman dönüyorsun?" diye sorduğum e-postanın bir çıktısı vardı.

Hayatlarımızın bu çok farklı yerinde ve zamanında benzer düşüncelere sahip olmamız beni çok etkiledi.

Düşüncelerim, kasa görevlisi kadının saatini göstererek cama vurmasıyla kesildi.

"Geliyorum," dedim.

Her şeyi kutuya geri koydum ve kilitli kapıların arkasındaki dolaptaki kılıfına geri koydum ve Julie ile bankadan ayrıldık.

"Şimdi ne olacak?" Lake Caddesi'ni geçip Molinari ailesinin evine doğru ilerlerken değerli küçük kızıma "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi ne olacak?"

EPILOG

BÖLÜM 100

ALISON MULLER bir ay ya da daha uzun süredir tutulduğu hücrenin her santimini biliyordu - ne kadar sürdüğünden emin değildi. Bir deli tarafından tasarlanmış olan bu yeraltı kutusunun yapay gri ışığında gece ile gündüz arasındaki farkı kavramak bile imkansızdı.

Duvarlar eğimliydi, tavan eğimliydi ve duvardaki taşlar bile farklı şekillerdeydi, desensiz ve anlamsız bir şekilde döşenmişti.

Çılgın taşlar için minnettardı çünkü her birinin bir kişiliği vardı. Yatağının yanındaki böbrek şeklindeki gibi. Ve onun yanındaki Ohio şeklindeki gibi. Taşlara bakmak ona aklını koyabileceği bir yer veriyordu.

Mahkum arkadaşları yoktu, egzersiz alanı da yoktu. Dar bir ranzası, sifonlu bir tuvaleti ve tuvaletin üzerinde sadece soğuk su veren gömme bir duş başlığı vardı.

Bir öğün yemeği ve değiştirilmiş kâğıttan kıyafetleri sorgucusu tarafından teslim edildi.

Düzenli aralıklarla onu sorgulamak için hücresinin dışındaki sandalyeye geldi. Çok resmiydi. Kıyafetleri nötr ve sıkıcıydı ama ütülüydü ve her zaman kravat takardı. Alison onu tanı mıyordu ve o da ona adını söylemedi.

"İnsanlar sana ne diyor?" diye sorardı. "Herhangi bir isim söyle."

"Benim adım önemsiz."

Bir süre ona Önemsiz demişti ama bu çok sakardı. Bu yüzden başka isimler denerdi: Bert, Voldemort, Condor. Ama en çok tutunan isim Gizli Ajan Adam ya da Sam oldu.

Sam orta yaşlı, göbekli ve mizahsızdı ama iyi bir sorgucuydu. Onu fiziksel olarak asla incitmezdi ama ona nasıl ulaşacağını, onu nasıl endişelendireceğini ve çocuklarından haber almak için onu nasıl çaresiz bırakacağını bilirdi.

Ayrıca yanında bir kutu yiyecek ve temiz, mavi, tek parça, yıkanabilir bir giysi getirdi.

Bu eşyalar, onu kırmaya çalışırken sandalyesinin altında kaldı. Çoğu zaman ayrılmaya hazır olduğunda, kolileri hücresinin en alt demirinin altına kaydırdı. Bazen yiyecek ve giyecekleri de yanında götürüyordu.

Bugün, her zamanki gibi, "Merhaba Bayan Muller. Rahat mısınız?"

"Muhteşem bir konaklama, hayatım," demişti. "Eğer taze bir çiçekler teslim edildi. Ve çarşafı değiştir."

Sorgucu gülümsedi, eğer ince dudaklarının ince gerilmesine gülümseme denebilirse

Gülümserdi. Her gün aynı soruları soruyordu. "Uçağı havaya uçurma emrini kim verdi?"

Ve her seferinde aynı şeyi söyledi.

"Sana söylediğim gibi, Gizli Ajan Adam. Duyduğuma göre onlar haydut Çinli ajanlarmış. Onları tanımıyordum. Kimin için çalıştıklarını bilmiyorum. Hepsinin öldüğünü duydum. Şimdi. Sakıncası yoksa, buradan çıkmak için kimi patlatmam gerekiyor?"

"Çinlilere hangi bilgileri aktardınız?" "Hiç. Hem de hiç."

Bir keresinde, sorular bittikten sonra, Gizli Ajan Adam "Caroline'ı gördüm" dedi.

Gömleğinin cebinden telefonunu çıkardı ve ona kızının ortaokul binasından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Dedi ki, "Sol kolunda bir çürük var. Şuraya bakın. Bence kavgalara karışıyor olabilir. Ya da belki bunu ona Khalid yapmıştır."

Sonra ona gündelik sorulardan birini daha sordu. "Çin'deki bağlantın kim? Oraya gittiğinde kiminle buluşacaktın?"

"Bir bağlantım yoktu. Beni havaalanında karşılayacaklardı. Gerçek bu. *Gerçek* bu. Her şey çok hızlı oldu. Unutmayın, lütfen. Ben hala CIA'denim. Orada sadece *bizim* için çalışacaktım. Molinari bunu biliyor. Lütfen, lütfen. Sana her şeyi anlattım. Buradan çıkmak için ne yapmam gerekiyor?"

Bugün, her zamanki boğa güreşinden sonra Gizli Ajan Adam, "Yemeğiniz peynirli ve mantarlı frittata. Ben bir tane yedim. Çok güzeldi. *Afiyet olsun*. Yakında görüşürüz, Bayan Muller."

Sonra da gitti.

Alison kendini öldürmeyi düşünmüştü. Duvara doğru koşmaya başlamıştı ama bir türlü ivme kazanamamış ve sadece başını ağrıtmıştı. Gizli bir kamera onu izliyordu. Bir keresinde kendini parmaklıklara asmaya çalıştığında Sam ortaya çıkmış ve "Hayır, Bayan Muller. Kıyafetlerinizi almamızı istemiyorsanız bunu yapmayın. Sizi burada çıplak tutalım."

Henüz kendini tuvalette boğacak kadar çaresiz değildi. Ama çok yakındı.

Ömür boyu burada kalacaktı.

Bu yeraltı taş kutusunda ölecekti.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Çıkış yolu yoktu ve uğruna yaşanacak hiçbir şey kalmamıştı. Artık hayal bile kuramıyordu. Mutluluğa inanmak için kendini kandıramazdı.

Duvara zincirlenmiş karyolaya gitti ve uzandı. Saç tellerini teker teker kopardı ve dört gözle beklemesi gereken tek şey için geri sayıma başladı.

Sam ile bir sonraki buluşma.

Sahip olduğu tek şey oydu.

BÖLÜM 101

ALISON sonunda delirdiğini düşündü.

Hücresinin ötesindeki koridorda görüş alanının dışında erkek sesleri duydu. İki sesi de tanıyordu. Biri Sam'di, işkencecisi. Deli olduğundan emindi, çünkü diğer adam Joe'ydu.

Önce boğuk sesler, sonra da taş zemine düşen gölgeler. Ve sonra ikisi de bardaydı.

Gizli Ajan Adam, "Bir ziyaretçiniz var Bayan Muller." dedi.

İçinde akşam yemeği ve tek parça kıyafeti olan kutuyu sandalyenin altına koydu ve Joe'ya, "Acele etme. Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun."

Alison parmaklıklara doğru koştu ve onları yakaladı. "Joseph. Beni çıkarmaya mı geldin?"

"Sadece bir ziyaret ayarlayabildim," dedi.

Eliyle onun elini okşadı, sonra hücrenin dışındaki sandalyeye oturdu. Kadın da ona yakın olabilmek için parmaklıkların hemen yanında yere oturdu.

"O zaman neden buradasın?"

"Sana ipek çarşaf ve okyanus manzarası vermesi için yönetimi etkileyip etkilemediğini görmek istedim."

"Oh, evet, tıpkı Ritz gibi. Ve kimse benden dışarı çıkmamı bile istemedi."

Sırıttı ama duruşunu koruyamadı. Gülümsemesi buruştu. Ellerini dağınık saçlarının arasına soktu ve gözlerinden uzaklaştırdı. Joe'ya baktı. Yüz ifadesi soğuktu. Ama yine de onun kendisi için üzüldüğünü okuyabiliyordu. Hâlâ önemsediyini.

"Berbat görünüyorum, biliyorum. Beni böyle görmeni hiç istemezdim. Sen nasılsın, Joseph? Senin için nasıl bir şey bu?"

"Sanki hiçbir şey olmamış gibi demek isterdim ama tabii ki bazı sonuçlar ortaya çıktı. Profesyonel ve kişisel."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu. Adam başını salladı.

"Anlıyorum. Ama asıl konuya gelelim Joseph," dedi ve eliyle hücresinin yirmi metre karelik alanının tamamını içine alan bir hareket yaptı. "Buradan çıkmam gerekiyor."

"Biliyorum."

"Bütün sorularına cevap verdim. İşkence gördüm, Joe. Tutmuyorum

hiçbir şeyi geri vermiyorlar. Ajansta geçirdiğim zaman ve hizmetim için bana hiçbir şey vermiyorlar. Beni aynı sorularla sıkıştırıp duruyorlar ve ben de onlara daha fazla bir şey bilmediğimi söylüyorum."

"Tamam. Sanırım ikna olmadılar."

"Ama bana yardım edebilirsin. Benim adıma konuşabilirsin. Neler yaptığımı ve neleri feda ettiğimi biliyorsun."

"Seninle ilgili temiz bir kaynak olarak görülmüyorum Ali."

"Joe, lütfen, lütfen. Benim çocuklarım var. Teşkilata verecek daha çok şeyim var. Ben değerli bir insanım. Beni kurtarabilirsin, Joe. Beni kurtarabileceğini biliyorum."

"Bana söyleyebileceğin, aktarabileceğim bir şey var mı?"

"Her şeyden vazgeçtim."

"Bana sadece beş dakikamız olduğu söylendi," dedi. "Geri dönecek misiniz?"

"Bilmiyorum."

Ellerini okşadı ve yanından ayrıldı.

BÖLÜM 102

GİZLİ AJAN ADAM her zamanki saatinde taş kafesinin parmaklıklarının önündeydi. Alison onun her zamanki gibi haki renkli bir ceket, beyaz bir gömlek, mavi çizgili bir kravat ve toprak rengi bir pantolon giydiğini fark etti. Saçları düzgünce taranmıştı ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Ama ona yeni kâğıttan tulumunu ve o günkü tek yiyeceği olan kutu yemeği getirmemişti.

Dedi ki, "Bayan Muller. Benim adım Anderson." "İlk mi son mu?"

"Sadece Anderson," dedi. "Hücreni temizlememiz gerekiyor. Seni geri getirmeden önce belki sıcak bir duş almak istersin diye düşündüm."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Sıcak suyun altında durma fikri muazzamdı. "Hiç de değil. Şok tabancam var," dedi. "Başka bir şey söylememe gerek var mı?"

"Hayır. Uslu duracağım. Zaten nereye gidebilirim ki?"

"Kesinlikle," dedi Anderson.

Alison bunu Joe'nun ayarladığını düşündü. En azından bu kadarını o yapmıştı. Belki de bu duş onun daha işbirlikçi olması için bir teşvikti. Belki bu işe yarardı.

Anderson hücrenin kapısını açtı ve Alison'ın ulaşamayacağı bir yere çekildi. Şok tabancasının çıkıntısını görebilmesi için ceketinin altından pantolonunun kemerini sıvazladı.

"Dümdüz ilerleyin Bayan Muller. Koridorun sonunda solunuzda bir açıklık göreceksiniz. Kısa bir merdiven var ve personel tuvaleti orada. Sabun, şampuan ve askıda temiz bir havlu var. Akşam yemeğiniz şimdi hazırlanıyor. Domuz filetosu ve haşlanmış yeni patates. Çikolatalı kek."

"Vay canına," dedi Alison ona kocaman bir sırıtış atarak. "Doğum günüm olmalı."

Anderson bir el ateş ettiğinde koridorda on adım kadar yürümüştü.

.44 kalibrelik mermi kafatasının arkasına saplanmış. Kadın düşerken sırtına bir kez daha ateş etti. Yanına eğildi, kravatını omzuna attı ve nabzını yokladı.

Hiç yoktu.

İç çekti. Sonra raporunu hazırlamak için ofise giderken onun bedeninin etrafından dolaştı.

BÖLÜM 103

Bir akşam yemeği partisi veriyordum. Belki de bir yıldır ilk kez birilerini ağırlıyordum ve ben de buna hazırdım. Julie ışıltılı bir parti elbisesi giymişti ve yeni bir kelimesi vardı.

"Anne."

Tüm dünyada her dilde en iyi kelimeydi.

Bayan Rose günü yemek yapmama yardım ederek geçirmişti ve dostlarımın hepsi evimdeydi: Claire ve sevimli kocası Edmund. Yuki ve patronum ve idolüm Jackson Brady. Richie ve Cindy tabii ki, Jacobi de bir randevuyla gelmişti. Adı Miranda'ydı ve hiç izlemediğim bir gündüz kuşağı TV programında "Dora "yı oynuyordu ama Miranda içeri girdiğinde Bayan Rose neredeyse bayılacaktı.

Kapı.

Hepimiz kokteyl içiyorduk. Bayan Rose benimle çıkma davetini reddetmişti. Yeni bir torunu vardı ve benim evimden çıkacağı için mutluydu.

Ona sarıldım ve bir çek verdim, o da kolumu okşadı ve "İyi eğlenceler. Sabah burada olacağım."

Brady tirbuşonu aramak için açık mutfağa geldi. Bir şişe şarap açtı ve "Her ne pişiyorsa salyalarım akıyor" dedi.

Güldüm. "On dakika daha. Hepsi bu kadar. Sadece on dakika."

Yuki Brady'yi takip etti, kollarını onun beline doladı ve sırtını öptü. Tanrım, bu uzun zamandır beklenen bir şeydi ama bu ikisi birbirleri için yaratılmışlardı.

"Salata sosu için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Elbette var," dedim.

Oturma odasında Edmund kahkahalarla gülüyordu; Claire de Miranda'nın söylediği bir şeye gülüyordu ve Jacobi'nin yüzü çok iyi bir şekilde kızarmıştı. Cindy büyük koltuğa oturmuş, Julie'yi kucağına almıştı. Bebek sahibi olup olmayacağı ya da ne zaman olacağı Richie'yle olan harika ilişkisinde büyük bir tikanıklık yaratmıştı ve sanırım evime her gelişinde Julie'yi deneyerek kendisini bir anne olarak hayal edip edemeyeceğini görmeye çalışıyordu.

Richie'nin kanepenin arkasında durmuş, Julie'yi tutan Cindy'ye baktığını gördüm. Vay canına. Aşık olmuş.

Bana gelince, birazdan daha fazla ağrım vardı.

Joe birkaç kez Julie'yi görmeye gelmişti ve onları birlikte görmek insanın içini eriten bir güzellikteydi. Ama hiçbir zaman gece kalmasına izin vermemiştim.

Yemek.

Sadece hazır değildim. Ve nasıl hazır olacağımı da bilmiyordum. Yalan söylemişti. Gizemliydi. Nerede yaşadığını, ne yaptığını ya da artık güvenmediğim bir adama nasıl uyum sağlayabileceğimi bilmiyordum.

Rostoyu fırından çıkarmama yardım eden kişi Brady'ydi.

Claire sebzeleri masaya koydu ve Edmund şarabı doldurdu.

Richie bardağını kaşıkla tokuşturarak, "Lindsay, burada olmak harika. Yemek yaparken yardım aldığına şahsen çok sevindim, çünkü hepimiz senin kahve bile yapamadığını biliyoruz."

Herkes güldü, Julie ve ben bile. Alt kattan zil çaldı.

Claire dedi ki, "Bu tatlı. Nereden olduğunu söylemeyeceğim. Sadece kapıdan uzaklaş ki yine de bir sürpriz yapabileyim."

Claire bir çikolatkolik ve ben bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum. "Tamam, beni şaşırt." dedim.

Masaya geri döndüm ve Claire zile bastı. Bir dakika sonra kapının açıldığını ve Claire'in "Pasta sen değilsin" dediğini duydum.

Peki bu *neydi*?

Kapının yarısına kadar gelmişim ki kocamın koridorda dikildiğini gördüm.

"Tanrım, Lindsay, bölmek istememiştim." dedi.

Kankama dedim ki, "Claire. Bunu sen ayarladın."

"Ben mi? Hayır. Ben değilim. İmkânı yok. Ben asla böyle bir şey yapmam.

Nuh-uh." Ve kapıdan uzaklaştı.

Joe'nun elinde bir demet gül vardı. Uyuyan Güzel'i bir öpücükle uyandıran prenze benziyordu. Yakışıklı. Beklentili. Ve belki de atı kaldırımın kenarına bağlanmış gibiydi. Yüzüne baktım ve alnındaki çizgilerin birkaç ay öncesine göre daha derin olduğunu gördüm. Şakaklarında daha önce fark etmediğim grilikler vardı.

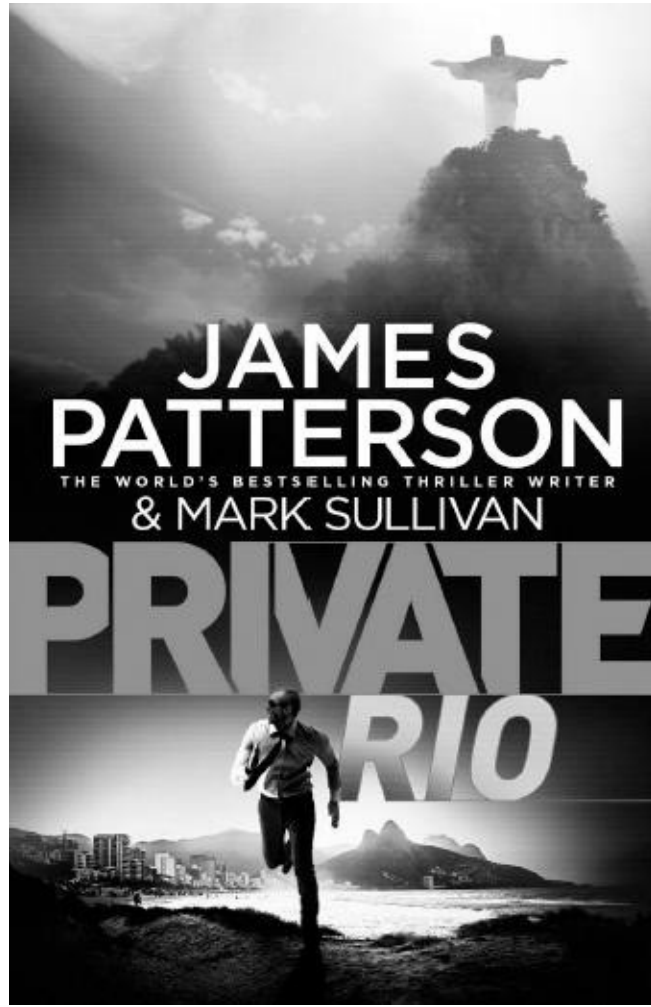
Kapıda durdum, ayaklarımı sıkıca dikip girişi engelledim.

"Lindsay?" dedi.

Açıkçası ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemedim. İçeri mi alsaydım?

Ya da "Şimdi olmaz. Belki başka bir zaman."

**RIO'DAKI DÜNYA KUPASINDA
İŞLENEN FAILİ MEÇHUL BİR CİNAYET
SADECE BİR UYARIYDI. ŞİMDİ
OLİMPİYATLAR GELİYOR.**

BİR ALINTI İÇİN SAYFAYI ÇEVİRİN

Rio de Janeiro
Cumartesi, 12 Temmuz
2014
Öğleden sonra 2:00.

KURTARICI MESİH, şehrin ve denizin hemen dışında yükselen ormanlık dağlara yapışan son bulutlarda göründü ve kayboldu. Sonra güneş temelli kırıldı ve Corcovado Dağı'nın zirvesinden neredeyse tüm Rio'ya bakan dev beyaz İsa heykelinin üzerinde parladı.

Önceki iki ay boyunca heykeli düzinelerce farklı noktadan görmüştüm ama hiç böyle, figürün göz hizasında, iki yüz elli metre ötede, heykelin büyüklüğünü ve sade, zarif hatlarını anlayabileceğim kadar yakınımda duran bir polis helikopterinden görmemiştim.

Ben koyu bir Katolik'im ama size söyleyeyim, tüylerim diken diken oldu.

"Bu inanılmaz," dedim helikopter kavis çizerek uzaklaşırken.

Sarp, ormanlarla kaplı dağ yamacında.

"Dünyanın yedi modern harikasından biri, Jack," dedi Tavia. "Diğer altısını biliyor musun Tavia?" Ona sordum.

Tavia gülümsedi, başını salladı ve "Sen mi?"

dedi. "Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok mu? Buna inanamıyorum."

"Çünkü numara yapma sanatında eşsizim."

Benim adım Jack Morgan. Dünyanın dört bir yanındaki büyük şehirlerde büroları bulunan uluslararası bir güvenlik ve danışmanlık şirketi olan Private'ın sahibiyim. Octavia "Tavia" Reynaldo, simsiyah saçları, güzel yüzü ve baştan çıkarıcı gözleriyle uzun boylu, sağlam bir kadın, Private Rio'yu yönetiyordu. Ve aramızda her zaman alaycı bir kimya vardı.

İkimiz de helikopterin açık yan kapısında duruyorduk, koşumlarımız bağlıydı ve ambarın tavanına bağlanmıştık. Ben yine de çelik bir tutamağa sıkıca tutunmuştum. Pilot bana fazlasıyla yetkin göründü ama hızlanıp güneydoğuya doğru ilerlerken biraz endişeli hissetmekten kendimi alamadım.

Eskiden ABD Deniz Piyadeleri'nde helikopter pilotuydum; Afganistan'da vuruldum ve zar zor hayatta kaldım. O kazada pek çok iyi adam öldü ve onların ölümleri nedeniyle, bir uçağın, bir arabanın ya da yaya bir adamın yapamayacağı her türlü şeyi yapabilmelerine rağmen helikopterlerin hayranı değilim. Sadece ihtiyaç olduğunda onlara tahammül ediyorum diyelim, ki o gün öyle oldu.

Tavia ve ben helikopterdeki diğer tek kişi olan Mateus da Silva'nın izniyle helikoptere bindik. Brezilya askeri polisinde albay olan da Silva aynı zamanda FIFA Dünya Kupası'nın tüm güvenlik şefiydi ve Private'ın danışman olarak getirilmesinden sorumluydu.

Turnuvarın final maçına -Almanya Arjantin'e karşı dünya futbol şampiyonluğu için- bir günden az bir süre kalmıştı. Şimdiye kadar

Dünya Kupası'nda çok az sorun yaşandı ya da hiç yaşanmadı ve biz de bunun böyle devam etmesini istedik. Da Silva'nın Muhteşem Şehir'de havadan bir tur istemesinin nedeni de buydu.

Rio'da iki ay geçirdikten sonra bu lakabı kabul ettim. Dünyanın dört bir yanını gezecek kadar şanslıydım ama Rio de Janeiro gibi bir yer ve kesinlikle daha dramatik bir şehir ortamı hiçbir yerde yok. Okyanus, plajlar, ormanlar ve tepeler her seferinde yeni bir görünüm sergiliyor. O gün bir milyon Arjantinli hayranın Brezilya'nın güney sınırından kuzeye, Rio'ya doğru akın ettiği söyleniyordu.

"Bu bize Rio'nun Olimpiyat Oyunları sırasında nasıl görünebileceğine dair bir fikir verecek," dedi da Silva, düzinelerce favelaya, neredeyse her dağın dik yamaçlarından aşağı dökülen gecekondu mahallelerine bakarken.

Favelaların altında, düzlüklerde binalar değişti. Burada, Rio'nun zengin ve süper zenginlerinin yaşadığı şehrin güney tarafında, modern yüksek apartman kompleksleri geniş lagün ve sahil boyunca kilometrelerce uzanan muhteşem beyaz kumlu plajlar boyunca sıralanıyordu.

Gecekondu mahallelerinin dünyanın en pahalı gayrimenkullerinden bazılarıyla buluştuğu ince dikişin üzerinden yan yana iki kemer şeklindeki dağa doğru uçtuk. Dois Irmãos -İki Kardeş- doğuda Atlantik Okyanusu, kuzeyde ultra lüks Leblon bölgesi ve batıda Rocinha olarak bilinen geniş bir favela ile çevrilidir.

Bir zamanlar dünyanın herhangi bir kentindeki en şiddet dolu yerlerden biri olan Rocinha, Brezilya askeri polisinin Dünya Kupası'na giden yıllarda "pasifize etmeye" çalıştığı gecekondu mahallelerinden biriydi. Hükümet, BOPE ("Özel Polis Operasyonları Taburu" anlamına gelen Portekizce kelimelerden) olarak bilinen seçkin savaşçılardan oluşan sert bir grubu eğitti ve favelalar üzerinde fiili kontrole sahip olan uyuşturucu baronlarına savaş ilan etti. Da Silva BOPE'de bir komutandı.

Özel birim şehirdeki düzinelerce gecekondu mahallesinde uyuşturucu kaçakçılarını öldürdü ya da kovdu. Ancak Rocinha'da sadece kısmen başarılı oldular.

Gecekondu mahallesinin konumu -bir dağın yamacının iki yanından aşağıya doğru uzanması- erişimi zorlaştırıyordu ve polis hiçbir zaman tam kontrol sağlayamamıştı. Da Silva bu gecekondu mahallesi konusunda üst geçit talepe edecek kadar tedirgindi.

Helikopter dağın kuzey kanadına tırmanarak, tuhaf bir Lego yapısı gibi üst üste inşa edilmiş pastel renkli barakalardan oluşan savaş alanına bakmamızı sağladı.

"Kapıdan uzak durmak isteyebilirsin Jack," dedi Tavia. "Polis helikopterlerine böyle ateş ettikleri biliniyor."

Tavia çok zekiydi, eski bir Rio cinayet masası dedektifiydi ve şehrinde olup bitenler konusunda genellikle haklıydı. Ama da Silva açık kapıdan kıpırdamadı, ben de olduğum yerde kaldım, gecekondu tepesinden uçtuk, diğer tarafa indik ve Two Brothers'ın güney ucunun etrafında kıvrıldık.

Rüzgârda süzülen on ya da on beş yelken kanattan kaçınmak için alçakta kaldık.

iki dağın yakınında. Doğuda, sahil otoyolu görebildiğimiz kadarıyla trafikle tıkanmıştı. Arjantinliler arabalarla ve otobüslerle gelmişlerdi. Pencerelelden mavi beyaz bayraklar ve içki şişeleri sallayarak sarkıyorlardı. Bikini giymiş kızlar araçların kaputlarında ve tavanlarında dans ediyor ve otoyolun diğer tarafındaki sahili dolduruyorlardı.

"Bütün gece gelecekler," dedi Albay da Silva. "Şehir bununla başa çıkabilir mi?"

Tavia, "Rio'ya yılbaşı gecesi iki milyon ziyaretçi geliyor," dedi. "Karnaval sırasında ise beş milyon. Kusursuz bir şekilde yönetilemeyebilir ama Rio her kalabalığın üstesinden gelebilir."

Da Silva bir an kararsızlık yaşadıktan sonra şöyle dedi: "Sanırım trafik sıkışıklığı dışında, final yarın olaysız bir şekilde gerçekleştiği sürece sorun yok."

"Albay," diye geri seslendi pilot. "Pão de Açúcar'da acil bir durum var. Görüp rapor vermemiz emredildi."

"Ne tür bir acil durum?" diye sordu albay.

Hızlandığımızda, pilot bize söyledi ve biz de korktuk.

Kapıdan dışarı sarktım, kuzeye, Copacabana Plajı'nın kuzey ucunun ötesinde okyanustan fişkıran koyu granitten yapılmış on üç yüz metrelik yekpare bir kule olan Pão de Açúcar'a, Sugarloaf Dağı'na doğru baktım.

"İnsanlar böyle bir şeyden sağ çıkabilir mi?" Tavia bana bağırdı.

Sekiz mil öteden bile zirveden düştükleri sarp ve acımasız kayalıkları net bir şekilde seçebiliyordum. Bize söylenenleri ve yaralanmaların ne kadar kötü olabileceğini düşündüm.

"Mucizeler her gün gerçekleşir," dedim.

Rio'nun Centro Bölgesi'ndeki Oswaldo Cruz Enstitüsü'nün laboratuvarında Dr. Lucas Castro, bir makinenin doku örneğini incelemeye hazır hale getirmesini sabırsızlıkla beklerken titreyen ellerini sabitlemeye çalışıyordu.

Lütfen yanılmama izin verin, diye düşündü Dr. Castro. *Lütfen.*

Laboratuvarda iki kişi daha vardı, genç teknisyenler işlerinden çok duvardaki televizyon ekranına dikkatlerini vermişlerdi. Futbol analistleri ertesi günkü maçı tartışıyor ve Brezilya'nın yarı finalde Almanya'ya karşı aldığı yenilgiden dolayı hâlâ kafalarını sallıyorlardı.

Yediye bir mi? Castro düşündü. *Dünya Kupası'nı Brezilya'ya getirmek için yapılan onca şeyden sonra, bana yapılan onca şeyden sonra, altı golle yeniliyor muyuz?*

Doktor bir an için doku örneğini unuttu ve kendisini yeniden artan bir öfkenin ele geçirdiğini hissetti.

Bunun ulusal bir utanç olduğunu düşündü. *Dünya Kupası asla gerçekleşmemeliydi. Ama, hayır, FIFA, o yozlaşmış o-*

Zamanlayıcı bipledi. Castro dört gün önceki ezici mağlubiyetten beri beyninde dönüp duran düşüncelerden sıyrıldı.

Doktor makineyi açtı. Endişeli olduğunda alışkanlık haline getirdiği sakalını kaşıdı. Maria adında sekiz yaşında çok hasta bir kızıdan alınmasına yardım ettiği karaciğer dokusu örneğini içeren küçük bir steril besiyeri bloğunu aldı ve soğuttu. O ve altı yaşındaki erkek kardeşi enstitünün kliniğine Castro'nun daha önce nadiren gördüğü bir şekilde şiddetli bir şekilde hasta olarak getirilmişlerdi: terleme, titreme, neredeyse her ana organda işlev azalması.

Doktor, bloğu başka bir makineye götürerek üzerinden jilet inceliğinde dilimler kesti. Bunları boyadı, lamlara monte etti ve mikroskoba götürdü. Castro bir tıp doktoru olduğu kadar bir virologdu da. Başka herhangi bir durumda, bir virüsün söz konusu olup olmadığını belirlemek için zaman alıcı bir test yapardı, ancak şüpheleri doğruysa, hücrelerin kendilerine bakmak çok daha hızlı bir gösterge olacaktı.

İlk slaytı merceğin altına koydu.

Lütfen bu konuda yanılmama izin verin.

Castro mikroskoba baktı, ayarladı ve korkularının birkaç yıkıcı saniye içinde doğrulandığını gördü. Hücrelerin çoğu saldırıya uğramış, istila edilmiş ve korkunç bir şekilde dönüşmüştü.

Yarı saydam sarmal yılan gövdeli ve çok başlı tuhaf, uzaylı sürüngenlere benziyorlardı. Onları görünce Dr. Castro'nun gözünün önüne alevler içinde patlayan ilkel bir orman köyü geldi ve kendini derinden sarsılmış hissetti.

Kaç kafa? diye düşündü panik içinde. *Kaç tane mi?*

Castro enfekte hücrelerden birini yakınlaştırdı ve beş tane saydı. Sonra bir diğerine baktı ve altı tane buldu.

Altı mı?

Beş değil mi? Dört değil mi?

Baktı ve hemen altı başlı bir hücre daha buldu ve bir tane daha.

Aman Tanrım, bu olamaz-

Bir hemşire laboratuvara daldı ve "Kız düşüyor, Doktor!" diye bağırdı. Castro mikroskoptan uzaklaştı ve onun peşinden fırladı.

"Yanında kim var?" diye sordu, koridorda hızla ilerlerken ve onları dışarıya, tıp kampüsüne götüren bir kapıdan geçerken.

"Dr. DeSales," dedi nefes nefese.

Castro onun yanından geçip caddenin aşağısındaki enstitü hastanesine doğru koşmaya başladı.

İki dakika sonra yoğun bakım ünitesinin kapısına ulaştı. Otuzlu yaşlarında bir adam ve bir kadın içeri girmeden onu durdurdu.

"Kimse bize bir şey söylemeyecek, Doktor!" diye hıçkırdı kadın.

Castro kızın ailesine "Elimizden geleni yapıyoruz" dedi ve yoğun bakım ünitesine girerek hemşirelere şöyle bağırdı: "Bize tehlikeli madde kıyafetleri getirin. Odayı karantinaya alın. Sonra da tüm üniteyi karantinaya alın!"

Castro ameliyat maskesini kaptığı gibi kapıya yöneldi ve Dr. DeSales'in komadaki sekiz yaşındaki bir kız çocuğu üzerinde hararetle çalıştığını gördü. "John, çık oradan."

Dr. DeSales, "Eğer yaparsam, o ölür," dedi. "Yapmazsan ölebilirsin."

Kızın yanındaki yatakta yatan altı yaşındaki erkek çocuğa bağlı monitör ve makinelerden çeşitli alarmlar çalmaya başladı. Dr. Castro rakamları taradı ve çocuğun da çökmekte olduğunu gördü.

Castro tüm ihtiyatı bir kenara bırakarak steril eldivenlerini giydi ve seruma çılgınca bir dizi ilaç ekleyerek işe koyuldu.

"Bu da ne böyle?" DeSales talep etti.

"Daha önce sadece bir kez gördüğüm bir virüs," dedi Castro. "Ona Hydra adını vermiştik. Ana organların peşinden gider." "İletim mi?"

"Kesin değil ama vücut sıvıları olduğunu düşünüyoruz." "Ölüm oranı?"

Castro, "En son ortaya çıktığında yaklaşık yüzde on altı oranındaydı," dedi. "Ama sanırım onu daha ölümcül hale getiren mutasyonlar oldu. Hadi Jorge, dövüş."

Ama çocuk başarısız olmaya devam etti. Doktorlar daha önce bu tür vakalarda işe yarayan her şeyi denediler ama ne yaparlarsa yapsınlar Jorge ve kız kardeşi kontrollerinden çıkmaya devam etti. Böbrekleri iflas etti. Sonra karaciğerleri. Castro yoğun bakıma girdikten on bir dakika sonra küçük kızın gözlerinden kan sızmaya başladı. Sonra Maria bir dizi şiddetli kasılmayla sarsıldı.

ağır bir kalp kriziyle sonuçlandı.

O öldü.

On dört dakika sonra, aynı korkunç şekilde, küçük Jorge de öldü.

TEŞEKKÜRLER

Stamford, Connecticut Polis Teşkilatı BCI Komutanı Yüzbaşı Richard Conklin'e ve Trumbull County, Ohio Adli Tabip ve Adli Tabibi Humphrey Germaniuk'a zamanlarını ve uzmanlıklarını cömertçe paylaştıkları için teşekkür ederiz. Ayrıca mükemmel araştırmacılarımız Ingrid Taylar, Renee Paradis, Lynn Colomello ve Pete Colomello'ya teşekkür ediyor ve her şeyin yolunda gitmesini sağlayan Mary Jordan'a beşlik çakıyoruz.

KADIN CİNAYET KULÜBÜ İLE TANIŞIN

Susie'nin barında dört kadın her zamanki masalarında oturmaktadır ve sohbet her zamanki gibi cinayet üzerinedir...

LINDSAY BOXER

San Francisco Polis Departmanı'nda çalışan bir cinayet masası dedektifi, en kötü cinayet vakaları ile ilk kez anne olmanın zorlukları arasında hokkabazlık yapıyor. Sevgi dolu kocası Joe, küçük kızı Julie ve sadık border-collie Martha ona şehri korumak için bir sebep verir. Ortada olmayan bir baba ve hasta bir anneyle hayata pek de kolay bir başlangıç yapmamıştır ve zor bir kariyerden çekinmemektedir. Aklını ve kalbini kontrol altında tutmak zor olabilir, ancak arkadaşlarının yardımıyla Lindsay en zorlu vakaları çözmeyi kendine görev edinir.

CLAIRE WASHBURN

San Francisco Adli Tıp Şefi ve Lindsay'in en eski arkadaşlarından biri. Bilge, kendine güvenen ve acımasızca komik olan Lindsay, sorun ne olursa olsun yardım etmek için ona güvenilebilir. Adli Tabiplik Ofisi'ni neredeyse zorba, kredi çalan patronu için yönetiyor, ancak nadiren şikayet ediyor. Belinin hemen altındaki dövme sayesinde ona 'Kelebek' dendiğini duyabilirsiniz. Mutlu bir evliliği ve çocukları var, özel hayatı Kadın Cinayet Kulübü'nde geçirdiği zamana kıyasla nispeten sakin.

CINDY THOMAS

Her zaman bir sonraki büyük hikayenin peşinde olan gelecek vaat eden bir gazeteci. Haberini almak için hayatı ve uzuvları riske atarak fazladan yol kat eder. Bazen ilginç bir sır için arkadaşlarını kokteylde sorguya çekmeyi tercih ediyor, ama neyse ki onlar için tamamen güvenilir - çoğu zaman ... Henüz bir kitap yayınladı, bir şekilde davaları çözmek, *San Francisco Chronicle* için makaleler yazmak ve Lindsay'in ortağı Rich Conklin ile olan inişli çıkışlı ilişkisini bir arada tutmak arasında yazmak için zaman buluyor. Okumak dışında yogayı ve caz müziğini seviyor.

YUKI CASTELLANO

Şehirdeki en iyi avukatlardan biri ve iz bırakmak için yanıp tutuşuyor. Hırslı, zeki ve tutkulu, doğru olan için savaştıkça, sevdiklerinin yoluna çıkmak anlamına gelse bile mazlumu savunacaktır. Genellikle

Buna Lindsay'in patronu olan kocası Teğmen Jackson Brady de dahildir. Arkadaşları, elinde bir Germain-Robin sepeti olmadığı sürece, o etraftayken tek kelime bile edemezler!

**İŞİNİZ CİNAYET OLDUĞUNDA,
GÜVENEBILECEĞİNİZ ARKADAŞLARA
İHTİYACINIZ VARDIR.**

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Epub ISBN: 9781473505582

Sürüm 1.0 Century

2016 tarafından

yayınlanmıştır

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Telif Hakkı © James Patterson 2016

Private Rio'dan alıntıdır telif hakkı © James Patterson 2016

James Patterson, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

İlk olarak 2016 yılında Century Century tarafından

Büyük Britanya'da yayımlanmıştır
The Random House Group Limited
20 Vauxhall Bridge Road, Londra, SW1V 2SA

www.randomhouse.co.uk

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

The Random House Group Limited Reg. No. 954009

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Ciltli ISBN 9781780892894

Ticari ciltless ISBN 9781780892900

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.